Παύλος

τού Χ.Α.Α.Ι.

M.J.S. March 19, 2020

ΕΙΚΟΝΟΓΡΆΦΗΣΗ
MARY JOY SUBRADO

ΠΑΥΛΟΣ

τού Χ.Α.Α.Ι.

εικονογράφηση
Mary Joy Subrado

Δωρεάν ψηφιακό βιβλίο

ΠΑΥΛΟΣ

ISBN : 978-618-00-1933-9

Σχεδίαση εξωφύλλου: Ιωακείμ Α.Α. Χατζητιμοθεάδης, Mary Joy Subrado

Λίγες γραμμές γνωριμίας με τον δημιουργό τού ***ΠΑΥΛΟΥ*** **Ιωακείμ Α.Α. Χατζητιμοθεάδη**.

Ο Χ.Α.Α.Ι. γεννήθηκε το 1968 στην Μακεδονία, στα Γιαννιτσά. Ο πατέρας του Ανάργυρος ήταν Καπαδόκης (Καραμανλής) στην καταγωγή. Η μητέρα του Αθηνά είχε καταγωγή από τον Πόντο από τον πατέρα της και από την Στράντζα από την μεριά τής μητέρας της. Ο Χ.Α.Α.Ι. είχε και μια αδελφή την Έλενα, η οποία εργάστηκε για πολλά χρόνια ως δημοσιογράφος τού ιστορικού Δημοτικού Ραδιοφώνου Γιαννιτσών, πριν φύγει από την ζωή στην ηλικία τών 47 ετών.

Τελείωσε τις μαθητικές του σπουδές στα Γιαννιτσά και μετά παρακολούθησε μαθήματα δημοσιογραφίας σε ένα Κέντρο Ελευθέρων Σπουδών στην Θεσσαλονίκη. Το 1987 έφυγε για τις Ηνωμένες Πολιτείες τής Αμερικής. Απέκτησε το Β.Α. στην Δημοσιογραφία και στις Πολιτικές Επιστήμες τον Δεκέμβριο τού 1991. Επέστρεψε στη Ελλάδα για έκτακτους οικογενειακούς λόγους και παρέμεινε στην γενέτειρά του.

Έχει ασχοληθεί με την δημοσιογραφία ερασιτεχνικά και αρθρογραφεί σε τοπικές εφημερίδες και σε διαδικτυακά περιοδικά.

Ο ***ΠΑΥΛΟΣ*** είναι το πρώτο του έργο που το ολοκλήρωσε το 2008 και αποφάσισε να το διαθέσει στο αναγνωστικό κοινό το 2020.

Λίγα λόγια για την υπεύθυνη εικονογράφησης.

Η **Mary Joy Subrado** γεννήθηκε στις Φιλιππίνες το 1997. Είναι φοιτήτρια τού Jose Rizal Memorial State University στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση. Από μικρή ηλικία ασχολείται με την μουσική και την κιθάρα, το τραγούδι και φυσικά με το σχέδιο με μολύβι. Είναι αυτοδίδακτη σε όλα αυτά και η μεγάλη της αγάπη είναι το σχέδιο με μολύβι.

90

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – Α΄

Το αγόρι γεννήθηκε ημέρα Σάββατο. Μία ανοιξιάτικη ημέρα τού Απρίλη, μία ημέρα χαράς για την οικογένεια Ιωαννίδη. Επιτέλους, ο Αντώνης και η Άρτεμις απέκτησαν το παιδί που ποθούσαν εδώ και δέκα χρόνια γάμου. Ο πατέρας τού Αντώνη, ο παππούς Παύλος, επιτέλους θα άκουγε το όνομά του σε εγγόνι. Ο Παύλος, ο νεότερος, μόλις είχε γεννηθεί και το μέλλον του ήταν σχεδιασμένο από την οικογένεια να είναι λαμπρό και επιτυχημένο.

Αν και δυσκολεύτηκαν να το αποκτήσουν, δεν είχαν σταματήσει να ονειρεύονται μία ζωή με το παιδί αυτό. Δεν έχαναν τις ελπίδες τους. Η ελπίδα είναι το κίνητρο τής ζωής. Οι άνθρωποι που δεν ελπίζουν, δεν ζουν, απλά επιβιώνουν.

Οι προσευχές τού ζευγαριού στην Παναγία τής Τήνου είχαν εισακουσθεί και ήταν τόση η χαρά τους που δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν τα δάκρυα τής ευτυχίας που ένοιωθαν και την ανάγκη να ευχαριστήσουν τον Δημιουργό γι’ αυτό το θείο δώρο. Ήταν πεπεισμένοι ότι τα προσκυνηματικά τους ταξίδια στο νησί, είχαν φέρει τα αποτελέσματα που δεν είχε καταφέρει η επιστήμη.

Και ο Αντώνης και η Άρτεμις ήταν άνθρωποι με μεγάλη πίστη και αγάπη για το Χριστό και τηρούσαν με ευλάβεια τις παραδόσεις τής ελληνορθόδοξης εκκλησίας. Δεν είχαν παύσει ποτέ μα ποτέ να πιστεύουν ότι κάποτε θα αποκτούσαν ένα παιδί, ένα παιδί που θα ήταν σταλμένο από τον Θεό και γι΄ αυτό θα γινόταν ένας χαρισματικός άνθρωπος που θα τούς έκαμνε υπερήφανους και αυτοί θα φρόντιζαν να γίνει ένας καλός χριστιανός που θα προσέφερε στον συνάνθρωπό του.

Ήδη από τον πρώτο χρόνο τού γάμου τους, οι γιατροί τούς είχαν διαβεβαιώσει ότι θα ήταν αδύνατο να τεκνοποιήσουν. Η επιστήμη είχε σηκώσει τα χέρια ψηλά. Το πρόβλημα εντοπιζόταν και στους δύο και η ευθύνη έτσι είχε μοιραστεί. Αυτό ήταν κάτι που βοήθησε να έλθουν πιο κοντά ως ζευγάρι και μαζί να το αντιμετωπίσουν.

Δεν τούς ενδιέφερε το πότε θα ερχόταν το παιδί. Είχαν υπομονή και θα περίμεναν όσο χρειαζόταν και αυτή η υπομονή τους επιβραβεύθηκε μετά από δέκα χρόνια αγώνα και προσευχής.

Καθισμένος στην άκρη τού κρεβατιού τής Άρτεμης, ο Αντώνης την κοιτούσε που κρατούσε στην αγκαλιά της το νεογέννητο και δεν μπορούσε να βγάλει λέξη. Περνούσαν από το μυαλό του, ως κινηματογραφική ταινία, όλα όσα είχε κάνει με την αγαπημένη του σύντροφο όλα αυτά τα χρόνια, τα δέκα χρόνια τα οποία πέρασαν τόσο

γρήγορα που θαρρούσες πως ήταν πριν από μερικούς μήνες που οι γιατροί τούς πληροφορούσαν για την κατάστασή τους.

Οι σκέψεις του διακόπηκαν με την είσοδο τής νοσοκόμας που θα έπαιρνε το μωρό ώστε να ξεκουραστεί και η μητέρα λίγο. Αποχαιρέτισε την Άρτεμη φιλώντας την στο μέτωπο και έφυγε για να τηλεφωνήσει σε φίλους και συγγενείς να τούς ενημερώσει για το χαρμόσυνο γεγονός.

Φτάνοντας στον ανελκυστήρα και περιμένοντάς τον, σκεφτόταν πόση ευτυχία ένοιωθε. Θα μπορούσε να κλάψει από τη μεγάλη χαρά που τού είχε δώσει ο Παντοδύναμος. Ήθελε τόσο πολύ να την μοιραστεί με κάποιον.

Βγαίνοντας από τον ανελκυστήρα, μία ακόμη μεγάλη έκπληξη τον περίμενε. Έπεσε επάνω στον παλιό του συμμαθητή και φίλο καλό, τον παπά-Γιάννη. Χριστέ μου, τι έκπληξη ήταν αυτή.

-Τι κάθεσαι σαν χαζός και δεν αγκαλιάζεις τον φίλο σου για να σε συγχαρεί για τα γεννητούρια; Τού είπε ο φίλος του με την βροντερή φωνή που διέθετε.

Η μεγάλη αγκαλιά τού Γιάννη ήταν ό,τι χρειαζόταν αυτή τη στιγμή για να μοιραστεί τον μεγάλο ενθουσιασμό που ένοιωθε η καρδιά του. Ακόμη λίγο και θα έσκαγε, δεν θα άντεχε για πολύ.

-Φίλε μου Γιάννη, δεν ξέρεις τι χαρά νοιώθω που σε βλέπω. Πράγματι, δεν περίμενα να αφήσεις την ησυχία τού κελιού σου και να έρθεις να δεις τον φίλο σου τον Αντωνάκη σε αυτή την μεγάλη ημέρα τής ζωής του.

Ο φίλος του ήταν ο ιερέας σε μια μικρή κοινότητα, όπου η εκκλησία τού χωριού ήταν στο κέντρο ενός μικρού μοναστηριού, στα σύνορα τού χωριού, όπου τώρα ο εκάστοτε ιερέας τού χωριού ζούσε.

-Άσε τα πολλά λόγια και πάμε να δω την Άρτεμη και το μωρό. Δεν άφησα το ποίμνιο μου για να δω την φάτσα σου και να ακούσω την αγριοφωνάρα σου. Πάμε να δούμε τι μωρό κατάφερες να βγάλεις. Η Άρτεμις…, η μόνη μου ελπίδα ότι χάρη σ' αυτήν το μωρό βγήκε όμορφο.

-Πάμε πρώτα στο κυλικείο να σε κεράσω καφεδάκι και να τα πούμε. Η Άρτεμις ξεκουράζεται και το μωρό το πήγαν για ύπνο. Φίλε μου ατύχησες, πρέπει να περάσεις με το φίλο σου την επόμενη ώρα, πίνοντας καφεδάκι.

Καθισμένοι σε ένα τραπεζάκι τού προαυλίου χώρου, έπιναν τούς καφέδες τους και απολάμβαναν τις θερμές ακτίνες τού ήλιου που τούς χτυπούσε στις πλάτες.

-Αντωνάκη, είσαι πλέον πατέρας. Έγινες αρχηγός και στήριγμα οικογένειας. Ο Παύλος, έτσι δεν θα βαπτιστεί το μικρό..;

-Εσύ τι λες; Μετά η Άρτεμις μαζί με το πεθερό της θα με σκοτώσουν εάν διανοηθώ να προτείνω κάποιο άλλο όνομα.

-Λοιπόν, να είσαι έτοιμος για τα πιο δύσκολα και για ό,τι χρειαστείς να ξέρεις ότι εγώ θα είμαι παρών να σε βοηθήσω. Είναι η σειρά μου να βοηθήσω κι εγώ εσάς όπως εσείς βοηθήσατε εμένα κάποτε.

Ο Γιάννης δεν θα μπορούσε ποτέ να ξεχάσει την συμπαράσταση που είχε από την Άρτεμη και τον Αντώνη στα δύσκολα χρόνια τής ζωής του.

Ήταν πριν δεκαπέντε χρόνια, παλικάρι είκοσι δύο ετών, που ερωτεύθηκε και παντρεύτηκε μία κοπελίτσα, τη Δημητρούλα. Μία πονεμένη κοπέλα που μόλις είχε βγει από κάποιο ορφανοτροφείο τής Εκκλησίας και ξεκινούσε τη ζωή της σαν ανεξάρτητο άτομο.

Γονείς δεν είχε γνωρίσει. Τούς είχε χάσει σ' ένα αυτοκινητιστικό, όπου αυτή μόνο είχε επιζήσει. Ήταν μόλις δέκα μήνες σε αυτόν τον άδικο κόσμο και η ζωή τής αφαίρεσε το δικαίωμα να έχει γονείς και να ζήσει σ' ένα οικογενειακό περιβάλλον. Όμως, ήλπιζε να δημιουργούσε η ίδια της την οικογένεια που τής είχε στερήσει η ζωή.

Έτυχε να γνωριστούν με τον Γιάννη στην τράπεζα όπου δούλευε τότε αυτός ως ταμίας και να ερωτευτούν αμέσως. Μία οικογένεια, τον δικό της άνθρωπο είχε βρει στο πρόσωπο του. Όπως κάθε ζευγάρι, έτσι και αυτοί ήλπιζαν στον ερχομό ενός παιδιού. Προσδοκούσε να βιώσει τη ζεστασιά ενός οικογενειακού περιβάλλοντος.

Ένα χρόνο μετά την γνωριμία τους, είχαν παντρευτεί, με κουμπάρο τον Αντώνη. Η χαρά είναι κάτι το φυσιολογικό σε μία γαμήλια τελετή. Οι νύφες πρέπει να λάμπουν από χαρά. Στον γάμο τής Δημητρούλας και τού Γιάννη, η νύφη πετούσε στα ουράνια, ένοιωθε ότι είχε ξαναγεννηθεί. Ήταν άλλος άνθρωπος. Είχε αφήσει πίσω της το μαύρο παρελθόν και την κακοτυχία της. Ξεκινούσε μία οικογένεια μαζί με τον αγαπημένο της.

Η επιθυμία της να κάνει παιδί με τον Γιάννη έπιασε. Την πρώτη νύκτα τού γάμου τους, βίωσε την μεγάλη αγάπη για πρώτη φορά. Η αγάπη αυτή έγινε καρπός μέσα της και περίμεναν το πρώτο τους παιδί. Διπλό το κτύπημα.

Η μοίρα όμως είχε άλλα σχέδια. Τού επεφύλασσε τού Γιάννη να την χάσει όταν ήταν έγκυος στον έκτο ήδη μήνα και μαζί και το παιδί.

Ίσως η ζωή να είχε ζηλέψει τη μεγάλη χαρά που ένοιωθε η Δημητρούλα. Σε κάποιους ανθρώπους δεν επιτρέπεται να γνωρίσουν και να ζήσουν την ευτυχία. Είναι απαγορευμένος καρπός για αυτούς.

Ο Γιάννης δεν μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό του να ερωτεύεται ποτέ κάποια άλλη κοπέλα. Ο Αντώνης με την τότε αρραβωνιαστικιά του την Άρτεμη τού είχαν συμπαρασταθεί σαν μία δεύτερη οικογένεια. Ακόμη και όταν ο Γιάννης αποφάσισε να αφιερωθεί στον Χριστό, ο Αντώνης και η Άρτεμις ήταν οι μόνοι που δεν προσπάθησαν να τού αλλάξουν γνώμη. Μόνον αυτοί μπορούσαν να καταλάβουν τον πόνο που ένοιωθε ο Γιάννης από τον χαμό τής Δημητρούλας και τού αγέννητου μωρού τους. Τού ερχόταν τρέλα, τού Γιάννη, όταν σκεφτόταν τι είχε τραβήξει στην ζωή της και η κατάληξή της ήταν να πεθάνει τόσο νέα, προσπαθώντας να φέρει μία νέα ζωή στον κόσμο. Δεν ήθελε να σκέφτεται ότι ήταν άλλη μία αδικία τής ζωής.

Κάτι τέτοιες στιγμές είναι που καταλαβαίνουμε τις ανισότητες που υπάρχουν ανάμεσά μας. Είναι οι καταστάσεις αυτές που μάς ανοίγουν τα μάτια τής καρδιάς και μπορούμε να νοιώσουμε όλους αυτούς που η αδικία τούς κυνηγάει.

Πολλοί είναι οι άνθρωποι που χάνουν την ελπίδα. Πολλοί και αυτοί που την ελπίδα την εναποθέτουν στο Θεό, ο μοχλός που μπορεί να αναποδογυρίσει την απελπισία τους.

Ο Γιάννης είχε πλέον συνειδητοποιήσει ότι ανήκε στην κατηγορία τών ατόμων που για πάντα τούς κυνηγάνε οι κακοτοπιές και μόνο αυτές τής ζωής. Είχε ταυτίσει τη ζωή του με τη ζωή τής Δημητρούλας και μόνο όταν αποφάσισε να φορέσει το ράσο, ξαναβρήκε το ενδιαφέρον για τη ζωή.

Είχε και πάλι ακούσει το τραγούδι τής ελπίδας να σιγοτραγουδάει στην καρδιά του και να αγγίζει την ψυχή του.

Βοηθώντας άλλους αδικημένους τής ζωής, ένοιωθε ότι έβρισκε μέλη τής δικής του οικογένειας. Δεν ένοιωθε πλέον μόνος και το σίγουρο ήταν ότι ήλπιζε ότι κάποια μέρα θα ξαναβρεθεί και πάλι κοντά στην αγαπημένη του. Είχε ξαναβρεί κάποια ελπίδα στα πρόσωπα τών ταλαιπωρημένων ψυχών που βοηθούσε.

Με τα πολλά, η ώρα πέρασε και πήρε ο Αντώνης τον φίλο του να πάει να δει το μωρό και την Άρτεμη στο δωμάτιο.

-Να έχει την ευλογία τού Κυρίου και να γίνει ένα ωφέλιμο μέλος τής κοινωνίας και να πάρει την καλοσύνη και την ανθρωπιά τών γονέων του, είπε με λόγια στοργικά έχοντας το μωρό στην αγκαλιά του ο παπά-Γιάννης.

-Πάτερ, σ' ευχαριστούμε για τα καλά σου λόγια και μην ξεχνάς ότι όταν έρθει η ώρα τής βάπτισης εσύ θα είσαι αυτός που θα την κάνει και κανείς άλλος ιερέας, είπε με αυταρχικό ύφος η Άρτεμις ενώ συγχρόνως κοιτούσε με χαμόγελο τον αγαπημένο της.

-Αυτό εννοείται, συμπλήρωσε ο Αντώνης.

-Μην ανησυχείτε γι' αυτό και να ξέρετε ότι το παιδί αυτό, όπως ο Παύλος μεγαλούργησε στην εκκλησία, σαν ένας Παύλος κι αυτό, θα μεγαλουργήσει στην κοινωνία και κάποια μέρα θα γίνει σπουδαίος.

-Φωτισμένο και γερό να είναι, Πάτερ, είπε η Άρτεμις, και τίποτα άλλο δεν χρειάζεται να ζητήσω.

Ο Αντώνης ένοιωσε ότι ο φίλος του ένοιωθε άβολα, διότι αυτός δεν κατάφερε να ζήσει με τη Δημητρούλα το μεγαλείο τής πατρότητας. Δεν ήταν ζήλια με την έννοια την άσχημη, αλλά με το νόημα τού παραπόνου. Ο Αντώνης έκανε νόημα στην Άρτεμη και αυτή το κατάλαβε.

- Λοιπόν, θέλουμε να ξεκουραστούμε. Γιατί δεν πας να κάνεις εκείνα τα τηλεφωνήματα και πάρε και τον Γέροντα μαζί σου. Θα χρειαστείς παρέα. Τούς έδιωξε η Άρτεμις με διπλωματικό τρόπο.

Όλοι κάποτε μεγαλώνουμε. Έτσι έγινε και με τον μικρό Παύλο, ο οποίος ήταν πλέον μαθητής στο λύκειο και είχε ήδη από πολύ νωρίς δείξει το ιδιαίτερο ενδιαφέρον που είχε για τη θεολογία. Έδειχνε ενδιαφέρον για όλες τις θρησκείες και όχι μόνο για τον χριστιανισμό.

Ο πατέρας του είχε πλέον εγκαταλείψει τη θέση τού δασκάλου και είχε καταφέρει να συνεχίσει παραπέρα τις σπουδές του και να γίνει βοηθός καθηγητού στην Ακαδημία τού Πανεπιστημίου τής Μακεδονίας. Ήταν κάτι που το ονειρευόταν από τότε που σπούδαζε σε αυτό το Πανεπιστήμιο. Τού άρεσε η έρευνα και η διδασκαλία σε Πανεπιστημιακό επίπεδο. Ήθελε να μπορέσει να διδάξει νέους ανθρώπους να γίνουν σωστοί δάσκαλοι. Πίστευε ότι έτσι θα βοηθούσε περισσότερα παιδιά να μεγαλώσουν σωστά, εάν κατάφερνε να βγάλει σωστούς δασκάλους. Μετά τούς γονείς, ο δάσκαλος έχει ευθύνη για τη διαμόρφωση τού χαρακτήρα ενός παιδιού.

Είχαν μετακομίσει στην Θεσσαλονίκη, όμως κάθε σαββατοκύριακο πήγαιναν στο χωριό. Μπορεί ο παππούς Παύλος να είχε πεθάνει εδώ και αρκετά χρόνια, όμως το πατρικό υπήρχε και τούς άρεσε να περνούν εκεί τον ελεύθερό τους χρόνο. Άλλωστε, ο Παύλος είχε κάνει καλές παρέες στο χωριό και χαιρόταν να τούς βλέπει.

Από την παρέα του συμπαθούσε περισσότερο τον Χρίστο, με τον οποίο ήταν και συμμαθητές στο σχολείο. Η μητέρα τού Χρίστου καταγόταν από το ίδιο χωριό με τον πατέρα τού Παύλου και το επισκέπτονταν το ίδιο συχνά με την οικογένεια τού Παύλου.

Με τον Χρίστο τού άρεσε να συζητά, διότι δεν συμφωνούσαν σχεδόν σε τίποτα. Είχαν εντελώς αντίθετα πιστεύω. Δεν το έβρισκε καθόλου ενδιαφέρον να κάνει παρέα με άτομα που είχαν τις ίδιες απόψεις με αυτόν, διότι πίστευε ότι τότε δεν μπορούσε να γίνεται διάλογος. Πώς να κάνεις διάλογο με κάποιον, όταν αυτός συμφωνεί με τις δικές σου ιδέες και δεν αντιδρά, δεν διαφωνεί με τα λεγόμενά σου και τα πιστεύω σου;

Μέσα από τον διάλογο ανταλλάσσονται απόψεις και μαθαίνεις καινούργιες ιδέες για όλα τα θέματα. Δε μπορεί να υπάρξει εποικοδομητική συζήτηση μεταξύ ομοϊδεατών.

Η μεγαλύτερη διαφορά που είχαν οι δύο καλοί φίλοι ήταν στο θέμα τής θρησκείας. Ο Παύλος είχε πάρει από τούς γονείς του ρίζες βαθιές ελληνορθόδοξες και μια πίστη που θα μπορούσε κάποιος να πει ότι είχε εξελιχθεί να γίνει μεγαλύτερη και από αυτή τών γονέων του.

Δεν ήταν μία απλή πίστη, αλλά μία αγάπη μεγάλη για τον Χριστό. Όπως νοιώθουμε μεγάλη αγάπη για ένα μέλος τής οικογενείας μας, για κάποιον καλό φίλο, έτσι και ο Παύλος ένοιωθε τον Θεάνθρωπο Ιησού. Ήταν οικογένειά του. Κάτι παραπάνω από οικογένεια, εάν αυτό μπορεί να το συλλάβει ο ανθρώπινος νους με την κοινή λογική.

Είχε κληρονομήσει και τού πατέρα του το ενδιαφέρον για την έρευνα και την ανακάλυψη νέων ιδεών για το κάθε τι. Η έρευνα ήταν μία ακόμη μεγάλη του αγάπη κι όχι απλά και μόνο ένα ενδιαφέρον. Αυτό θα επηρέαζε το υπόλοιπο τής ζωής του και θα τον οδηγούσε σε ανακαλύψεις πρωτόγνωρες που θα επηρέαζαν πολύ, πάρα πολύ κόσμο, σε βαθμό απίστευτο και πρωτόγνωρο για την σύγχρονη Ιστορία.

Ο Χρίστος δεν έδειχνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη θρησκεία. Οι γονείς του ανήκαν στην κατηγορία τών ανθρώπων που εκκλησιάζονται σε γάμους, βαπτίσεις, κηδείες και ίσως το Πάσχα. Είχαν ένα μόνο παιδί και τού έδειχναν ιδιαίτερη προσοχή, χωρίς βέβαια να το κακομάθουν. Ο Χρίστος δεν ένοιωθε την ανάγκη τού θεού. Είχε μάθει να βασίζεται μόνο στις δικές του δυνάμεις, χωρίς να χρειάζεται τη βοήθεια μίας ανώτερης δύναμης.

Δεν ανήκε στην κατηγορία τών άθεων που πολεμάνε τη θρησκεία. Είχε τα πιστεύω του και δεν επιθυμούσε να τα επιβάλλει στους άλλους και δεν προσπαθούσε να τούς αλλάξει πιστεύω. Ο Παύλος έλεγε ότι ο καλός του φίλος είχε μία καρδιά χριστιανική. Του άρεσε να βοηθάει και ποτέ δε ζητούσε ανταλλάγματα. Δεν ένοιωθε την αγάπη τού Παύλου για τον Ιησού, αλλά ένοιωθε μεγάλη αγάπη για τον αβοήθητο συνάνθρωπό του. Ήταν ένας άνθρωπος καλός.

Ως παιδί, πολύ συχνά ο Χρίστος έμενε χωρίς χαρτζιλίκι. Όποτε μάθαινε για κάποιον που είχε ανάγκη, χωρίς δεύτερη σκέψη θα έδινε όσα χρήματα περισσότερα θα μπορούσε. Δεν ήταν τυχαίο που ο Παύλος τον συμπαθούσε και είχε δεθεί τόσο πολύ μαζί του. Μπορούσε να δει την καλοσύνη που έκρυβε μέσα του ο Χρίστος.

Ο Παύλος περνούσε πολύ ωραίες στιγμές όταν συζητούσε με τον φίλο του για τη θρησκεία και για την ύπαρξη ή μη τού Θεού και την σπουδαιότητα τής θρησκείας στην εξέλιξη τού ανθρώπινου πολιτισμού.

Αμέτρητες ώρες συζητήσεων σε διάφορα μέρη· στα δωμάτια τών παιδιών, στα διαλείμματα τού σχολείου, στις κοινές εξόδους τα σαββατόβραδα. Ο Χρίστος από πολύ μικρός είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι όλες οι θρησκείες είναι ψεύτικες και δημιουργήματα τής ανθρώπινης ανάγκης για την ύπαρξη μιας ανώτερης οντότητας που θα εξηγούσε τα πολλά ανεξήγητα τής φύσης. Ήταν πεπεισμένος ότι άτομα που ήθελαν να κυριαρχήσουν σε μια κοινωνία, ανακάλυψαν τη δύναμη τής θρησκείας και την εκμεταλλεύτηκαν όσο περισσότερο μπορούσαν και συνεχίζουν να το κάμνουν. Πίστευε ότι η θρησκεία δε βοηθούσε τον άνθρωπο. Την είχαν κατασκευάσει οι αδύναμοι άνθρωποι. Όταν η ανθρώπινη λογική δεν μπορούσε να δώσει εξηγήσεις, ένας θεός ήταν η λύση, η απάντηση.

Ο Παύλος ήξερε ότι θα ήταν μάταιο να προσπαθούσε να μεταπείσει τον φίλο του, όπως και ο Χρίστος γνώριζε ότι ο Παύλος δε θα έχανε ποτέ την βαθιά πίστη που είχε και την μεγάλη αγάπη που έτρεφε για τον Χριστό και την Εκκλησία αυτού.

Το αποτέλεσμα τών συζητήσεων αυτών ήταν ο Χρίστος να γίνει πιο ένθερμος υποστηρικτής τής αθεΐας και ο Παύλος να μην μπορεί να σκεφτεί τον κόσμο χωρίς τον Χριστιανισμό. Έβλεπε τη ζωή του να είναι κενή εάν κάποιος κατάφερνε να τού αφαιρέσει την μεγάλη του αγάπη και πίστη γι' αυτή τη θρησκεία.

Όμως, απέκτησε μία μεγάλη δίψα για έρευνα και για γνώση. Ήθελε να μάθει όσο γινόταν περισσότερα πράγματα. Ένοιωθε ότι έπρεπε να βάλει μέσα στο μυαλό του την γνώση όλου τού κόσμου και το σπουδαιότερο ότι έπρεπε να ανακαλύψει

γνώσεις που δεν είχαν ανακαλυφθεί ακόμη από τον άνθρωπο και περίμεναν κάποιον να τις φέρει στο φως για να επωφεληθεί από αυτές η ανθρωπότητα.

-Υπάρχουν τόσα πράγματα που ακόμη δεν έχουν ανακαλυφθεί, έλεγε ο Παύλος συχνά στον φίλο του.

-Παύλε, ο άνθρωπος δεν θα σταματήσει ποτέ να αναζητεί καινούργια πράγματα και για κάθε τι νέο θα υπάρχει πάντα κάτι νεότερο, συμφωνούσε μαζί του ο Χρίστος.

-Φαντάσου τι θα γινόταν εάν κάποιος ανακάλυπτε την αλήθεια για την ύπαρξη τής θρησκείας και τι θα γινόταν εάν κατάφερνε να το αποδείξει με στοιχεία που δεν θα μπορούσε να αμφισβητήσει κανένας, ακόμη και οι πιο πιστοί. Ακόμη και οι αρχιερείς θα άλλαζαν γνώμη και θα ένοιωθαν την ανυπαρξία τού θεού και όλων αυτών τών ιστοριών που έχουν δημιουργηθεί από ανθρώπους για ανθρώπους, έλεγε ο Χρίστος και φυσικά περίμενε την αντίδραση τού κολλητού του.

-Η πίστη….η αλήθεια για τον Χριστό…δεν…δεν μπορώ να διανοηθώ ότι κάποτε θα αποδεικνυόταν ένα παραμύθι, κάτι σαν τη μυθολογία τών προγόνων μας με τούς δώδεκα θεούς. Είναι κάτι που δεν μπορεί να αποδειχθεί, διότι η αλήθεια λάμπει εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια και όλοι οι άγιοι και οι μάρτυρες τής Εκκλησίας είναι ζωντανά παραδείγματα και πολλά από αυτά είναι και ιστορικά. Η Ιστορία έχει μιλήσει και κανείς δεν μπορεί να την αμφισβητήσει διότι βασίζεται σε γεγονότα.

-Άκουσε αυτά που λες, Παύλε. Βασίζεσαι σε κάτι που ονομάζουμε ιστορία. Η Ιστορία, δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι δεν σταματά να γράφεται και ότι πάντα κάτι καινούργιο βρίσκουν οι ερευνητές και κάποια ιστορικά γεγονότα ανατρέπονται με την ανακάλυψη νέων πηγών. Φτάνει να μην προσπαθήσει κάποιος ή κάποια ομάδα να κρύψει αυτές τις νέες πηγές πληροφοριών για να μην υπάρξει ανατροπή τών γεγονότων και ξαναγραφεί η Ιστορία από την αρχή.

-Χρίστο, ένας λόγος που σε συμπαθώ είναι η φαντασία που έχεις και που δεν εμπιστεύεσαι κανέναν, έλεγε χαμογελαστός ο Παύλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – Β΄

Ήρθε η ώρα να συνεχίσει ο Παύλος τις σπουδές του και να πάει πανεπιστήμιο. Η μοίρα κάποτε ανατρέπει κάποια από τα σχέδια μας. Μερικές φορές ίσως είναι για το προσωπικό μας καλό, μερικές φορές για το καλό τών συνανθρώπων μας και μερικές φορές δεν είναι για καλό αλλά για κάτι κακό. Ποιος άραγε αποφασίζει για τη μοίρα μας ή μήπως δεν αποφασίζει κανείς και δεν υπάρχει μοίρα; Μήπως η ζωή είναι μία απλή αλληλουχία, συγκυρία γεγονότων που το ένα φέρνει τ' άλλο και μάς δίδεται η ευκαιρία να κάνουμε κάποιες επιλογές, βάσει τών οποίων συνεχίζεται η ροή τών γεγονότων στη ζωή ενός ανθρώπου;

Υπάρχει σωστή ή λάθος επιλογή; Είναι οι επιλογές μας προσωπικές ή κάτι μάς καθοδηγεί να κάνουμε και τις ανάλογες επιλογές στη ζωή μας;

Μήπως είμαστε απλά πιόνια ενός παιγνίου που λέγεται ανθρώπινος κόσμος;

Έχει ο κάθε άνθρωπος κάποιον προορισμό στη ζωή ή από μόνος του καθορίζει ποια κατεύθυνση θα πάρει η ζωή του; Μήπως κάποιες λανθασμένες αποφάσεις που παίρνουμε είναι καθοριστικές για την υπόλοιπη πορεία τής ζωής μας; Τελικά, υπάρχουν σωστές αποφάσεις και τι μάς επηρεάζει για να αποφασίσουμε ποιον δρόμο θα τραβήξουμε;

Ήταν τυχαίο γεγονός το τι θα σπούδαζε ο Παύλος ή μία δική του επιλογή; Αυτός επιθυμούσε τη θεολογία. Στην Ελλάδα όμως οι περισσότεροι περνούν σε σχολές δεύτερης ή τρίτης επιλογής τους. Έτσι είναι το σύστημα, καλώς ή κακώς. Έτσι και ο Παύλος κατάφερε να περάσει στο πανεπιστήμιο που δίδασκε ο πατέρας του, αλλά όχι στη θεολογία, αλλά στη δεύτερή του επιλογή που ήταν η αρχαιολογία.

Δεν ήξερε γιατί έβαλε την αρχαιολογία ως νούμερο δύο επιλογή. Ίσως πήρε από τον πατέρα του το πάθος για έρευνα. Διψούσε να ανακαλύψει από μόνος του τις πηγές τής θρησκευτικής πίστης του. Πίστευε στον Χριστό και στην ύπαρξη αυτού. Εάν ήταν δυνατόν, θα ήθελε να γύριζε τον χρόνο πίσω και να ανακάλυπτε αυτός τον τάφο τού Χριστού και όποια άλλη αρχαιολογική ανακάλυψη θα μπορούσε να συνδεθεί με τη ζωή και τις δραστηριότητες τού Θεανθρώπου.

Θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει αυτή την επιστήμη για να φέρει στο φως ευρήματα που θα έπειθαν ακόμη και τον πιο δύσπιστο, όπως τον Χρίστο, για την θεότητα τού Χριστού.

Δεν περνούσε καν από το μυαλό του ότι θα μπορούσε να συμβεί το ακριβώς αντίθετο. Δηλαδή, να ανακάλυπτε κάτι που θα αποδείκνυε ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν ένα ψέμα. Πώς θα μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο, αφού Αυτός είναι η Αλήθεια!

Πίστευε ότι με σκληρή μελέτη θα μπορούσε να βρει και άλλα ευρήματα γύρω από τη ζωή τού Χριστού πάνω στη γη. Θα ερευνούσε όχι ως χριστιανός, αλλά ως επιστήμων με καθαρό και αντικειμενικό μυαλό χωρίς παρωπίδες. Θα σκεφτόταν όπως ο φίλος του ο Χρίστος. Θα ερευνούσε όχι για να αποδείξει την ύπαρξη όσων έχουν γραφτεί στα ευαγγέλια, αλλά για να βρει καινούργια στοιχεία σχετικά με τον άνθρωπο Χριστό και τις επίγειες πράξεις του.

Ένα υπαρκτό πρόσωπο πράττει και οι πράξεις αφήνουν χειροπιαστές αποδείξεις. Ήταν σίγουρος ότι υπήρξαν πράξεις τού Χριστού που η ανθρωπότητα δεν τις γνωρίζει ή τις γνωρίζει, αλλά δεν έχει βρει αποδείξεις χειροπιαστές αυτών τών πράξεων.

Ήταν πολύ ενθουσιασμένος. Θα έπεφτε με τα μούτρα στη μελέτη. Ήταν σίγουρος ότι υπήρχε κάποιος ανώτερος λόγος που βρέθηκε σε αυτή την σχολή αντί για την θεολογία. Δεν θα αρκούνταν μόνο στις γνώσεις που θα έπαιρνε κατά τη διάρκεια τών σπουδών του, αλλά θα έψαχνε να βρει αντικείμενα ερευνών με τα οποία δεν έχουν ασχοληθεί άλλοι ή τουλάχιστον δεν έχουν ασχοληθεί σοβαρά με αυτά.

Ο Χρίστος είχε περάσει στην Ακαδημία Αθηνών. Πίστευε ότι η θέση τού δασκάλου τού ταίριαζε. Θα είχε να κάνει με παιδικά μυαλά, για το πλάσιμο τών οποίων θα ήταν αυτός υπεύθυνος.

Η φιλία τών δύο ανδρών διατηρήθηκε, παρά τα χιλιόμετρα που τούς χώριζαν. Είχαν συχνές τηλεφωνικές επικοινωνίες, όμως δεν βλεπόντουσαν αρκετά συχνά. Ο Παύλος συνήθιζε να περνάει τις διακοπές του με την οικογένεια, ο Χρίστος, όμως, είχε, εκτός τών σπουδών, και μία ακόμη ασχολία. Μία ευχάριστη ασχολία.

Είχε γνωρίσει μία κοπέλα, την Τασούλα, που σπούδαζε αγγλική φιλολογία, αλλά αυτή είχε άλλα σχέδια για το μέλλον της. Δεν σκόπευε να διδάξει σε κάποιο σχολείο τής Ελλάδος, αλλά να προσφέρει τις υπηρεσίες της σε κάποιο απομακρυσμένο χωριό τής αφρικανικής ηπείρου. Ήθελε να διδάξει σε παιδιά που η εκπαίδευσή τους βασιζόταν αποκλειστικά σε εθελοντές δασκάλους φιλανθρωπικών οργανώσεων.

Δύο καλοκαίρια τα πέρασε σε χωριά τής Αφρικής η Τασούλα και την ακολούθησε και ο Χρίστος, ο οποίος είχε αποφασίσει να κάνει το ίδιο πράγμα. Θα

γινόταν και αυτός εθελοντής δάσκαλος σε σχολεία τής Αφρικής. Είχε ανακαλύψει, μέσω τής Τασούλας, τον σκοπό τής ζωής του.

Κατά τη διάρκεια τών τεσσάρων ετών πού σπούδαζαν, ο Παύλος και ο Χρίστος είχαν περάσει μαζί μόνο μισό καλοκαίρι. Και όταν ήρθε η ώρα τής αποφοίτησης, ο Χρίστος με την Τασούλα, σχεδόν αμέσως μετά, έφυγαν για την Αφρική.

Ο Παύλος ήθελε να συνεχίσει τις σπουδές του. Έκανε και μεταπτυχιακά και μετά έφυγε για το Λονδίνο για να κάνει και διδακτορικό. Έτσι τα χρόνια πέρασαν και οι δύο παιδικοί φίλοι είχαν κόψει τη μεταξύ των επικοινωνία.

Είναι παράξενο, αλλά όταν τα χιλιόμετρα μπαίνουν ανάμεσα σε μία φιλική σχέση κάποιων ατόμων και αυτά τα άτομα μεγαλώνουν, τότε η απουσία επικοινωνίας μεταξύ των γίνεται ρουτίνα. Ο καιρός περνάει και τα άτομα αυτά δεν συνειδητοποιούν ότι την έλλειψη τής επικοινωνίας. Κάποιο πρωινό ξυπνούν και έτσι ξαφνικά σαν μία αναλαμπή να τούς λέει ότι δεν έχουν ιδωθεί ή μιλήσει καν στο τηλέφωνο με το φίλο τους ή με το συγγενή τους, για χρόνια πολλά. Είναι ένα παράξενο συναίσθημα που έρχεται σαν σοκ και χτυπάει όχι στο μυαλό αλλά στην καρδιά.

Οι λίγες δεκαετίες που αντιστοιχούν στη ζωή κάθε ανθρώπου, περνούν γρήγορα χωρίς να το καταλάβουμε.

Ήταν μία ανοιξιάτικη ημέρα και ο Παύλος, βοηθός καθηγητού πλέον στο πανεπιστήμιο, είχε βγει μια βόλτα στη παραλία τής Θεσσαλονίκης. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι τον απασχολούσε, διότι, από το πρωί που είχε ξυπνήσει, ένοιωθε αναστατωμένος. Τότε βλέπει ένα τσούρμο παιδάκια δημοτικού να παίζουν στην άκρη τής παραλίας. Ξαφνικά ένοιωσε ένα τεράστιο κενό μέσα του και αμέσως κατάλαβε τον λόγο τής αναστάτωσης που ένοιωθε από το πρωί.

Είχαν περάσει πάνω από επτά χρόνια από τότε που είχε μιλήσει για τελευταία φορά στο τηλέφωνο με τον φίλο του το Χρίστο και πάνω από δώδεκα από τότε που είχαν ιδωθεί. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχαν περάσει τόσα πολλά χρόνια και δεν είχαν έρθει καθόλου σ’ επαφή οι καλοί φίλοι. Έπρεπε να κάνει κάτι γι’ αυτό.

Έκανε σχέδια μεγάλα, τα οποία θα τον οδηγούσαν τελικά στη μοίρα του. Μόνο η ύπαρξη Μοίρας μπορεί να εξηγήσει το πώς έφτασε σε αυτή την απόφαση ο Παύλος. Μία απόφαση σημαντική που συνδέονταν, κατά ένα περίεργο τρόπο, με την απόφαση τού Χρίστου να ακολουθήσει τον έρωτα του στην Αφρική. Είναι δυνατόν αυτό να μην λέγεται μοίρα;

Το καλοκαίρι ήρθε και ο Παύλος για ένα μήνα τουλάχιστον δεν είχε καθόλου επαγγελματικές υποχρεώσεις. Είχε μάθει από τούς γονείς τού Χρίστου ότι αυτός και η Τασούλα δεν είχαν επισκεφτεί την Ελλάδα εδώ και δέκα χρόνια. Τα καλοκαίρια, βοηθούσαν σε άλλες εργασίες τούς χωρικούς τής περιοχής όπου είχαν πάει ως εθελοντές.

Η φιλάνθρωπη καρδιά τού Χρίστου τον οδήγησε στη μαύρη ήπειρο και μ' αυτόν τον τρόπο ο Παύλος, ο φίλος του ο παιδικός, θα συναντούσε τη μοίρα του.

Ο Παύλος θα μπορούσε να είχε επιλέξει να μην αναζητήσει τον Χρίστο ή να είχε αποφασίσει να μην κάνει το ταξίδι αυτό. Μερικές φορές, οι προσωπικές επιλογές μάς οδηγούν σε γεγονότα καίρια και στο πεπρωμένο.

Το είχε πάρει απόφαση. Είχε τη διεύθυνση και θα πήγαινε να τούς βρει στην Αφρική. Συνεννοήθηκε με τα γραφεία τής οργάνωσης που ανήκαν και θα τούς έκαμνε έκπληξη. Μία έκπληξη που θα ήταν η αρχή μίας μεγάλης αλλαγής στη ζωή τού Παύλου, αλλά και εκατομμυρίων άλλων ανθρώπων στον πλανήτη Γη.

Η μεγάλη περιπέτεια μόλις είχε αρχίσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – Γ΄

Το ταξίδι έως την ήπειρο τής περιπέτειας δεν ήταν και πολύ κουραστικό. Στο αεροδρόμιο περίμενε τον Παύλο άτομο τής οργάνωσης για να τον οδηγήσει στον τόπο κατοικίας τού φίλου του. Ήταν μία πολύωρη διαδρομή με τζιπ, η οποία όμως δεν κούρασε και πολύ τον αρχαιολόγο, διότι είχε βρεθεί και άλλες φορές σε παρόμοια ταξίδια για τις έρευνές του. Ήταν ένας μάχιμος αρχαιολόγος και όχι τών γραφείων. Πιθανότατα η Μοίρα να στέλνει κάπου έναν άνθρωπο και λόγω τής προσωπικότητάς του. Ένας ανήσυχος και ενεργητικός χαρακτήρας ταίριαζε να κάνει αυτό το ταξίδι και γι' αυτό επίσης ανυπομονούσε να συναντήσει το Χρίστο και την κοπελιά που είχε επηρεάσει τόσο πολύ τον άθεο φίλο του ώστε να την ακολουθήσει στα βάθη τής Αφρικής.

Το άτομο τής οργάνωσης ήταν πολύ εξυπηρετικό. Ήταν ένας ψηλός και κατάξανθος Σουηδός. Το ξανθό του δέρμα φαινόταν να είχε υποφέρει πολύ σε αυτό το αφιλόξενο, για κάποιον από το βορρά, περιβάλλον. Ήταν περίπου στα εξήντα και ζούσε ως εθελοντής στην περιοχή για πάνω από είκοσι χρόνια.

Πίσω στη πατρίδα ήταν ένας πολύ επιτυχημένος παιδίατρος. Κάποτε πήρε την απόφαση να αφιερώσει ένα χρόνο από τη ζωή του προσφέροντας τις υπηρεσίες του σε αυτούς τούς ανθρώπους. Ο ένας χρόνος τελικά έγινε πέντε χρόνια και τότε πήρε την απόφαση να παραμείνει εδώ μέχρι να τον βαρεθούν και να τον διώξουν.

Περιέγραφε στον Παύλο το πώς αγάπησε αυτόν τον τόπο και τούς ανθρώπους του. Μία αληθινή αγάπη, που πήγαζε από την καρδιά. Εύκολα αγαπάει κάποιος μία χώρα με πανέμορφα τοπία, όπως μπορεί να αγαπήσει κάποιον λόγω τής όμορφης εξωτερικής εμφάνισής του. Έναν τόπο, σαν αυτόν στην Αφρική, πρέπει να μπορείς να τον βλέπεις με τα μάτια τής καρδιάς για να τον αγαπήσεις. Αυτή είναι η αληθινή αγάπη, που πηγάζει από την καρδιά.

Αυτή την αγάπη μοιράζονταν ο ξανθός βόρειο ευρωπαίος με τον παιδικό φίλο τού Παύλου.

Είχε αναπτύξει μία δυνατή φιλία με τον Χρίστο και την Τασούλα. Ήταν από τούς πρώτους ανθρώπους που τούς είχαν βοηθήσει τον πρώτο καιρό που είχαν έρθει στην περιοχή. Ήταν μεγάλη η έκπληξη τού Παύλου όταν έμαθε ότι ο Χρίστος μιλούσε αρκετά συχνά για τον Παύλο, τον καλό φίλο από τα παιδικά του χρόνια.

Το τζιπ σταμάτησε έξω από ένα ξύλινο σπιτάκι. Ήταν αργά το μεσημέρι και η θερμοκρασία ήταν πολύ υψηλή. Ήταν περήφανος που ήξερε ότι ο φίλος του ζούσε

κάτω από τέτοιες συνθήκες για να βοηθήσει στην καλυτέρευση τής ζωής κάποιων ανθρώπων που έτυχε να γεννηθούν σε μία περιοχή χωρίς τις ευκαιρίες για ανάπτυξη που έχουν οι κάτοικοι τών ανεπτυγμένων χωρών.

Βγαίνοντας από το αυτοκίνητο, βλέπει έναν γενειοφόρο, ντυμένο με τζιν κοντό παντελόνι και μακριά λευκή πουκαμίσα, να βγαίνει από το σπίτι. Αμέσως αναγνώρισε το παράστημα τού Χρίστου. Είχε διατηρήσει το στητό ανάστημα με τον σταθερό και συγχρόνως όλο νεύρο βηματισμό.

Ο Χρίστος τον είδε και εδώ πράγματι ταιριάζει η γνωστή έκφραση, "δεν πίστευε στα μάτια του". Πρέπει να κοιταζόντουσαν από απόσταση για αρκετά δευτερόλεπτα όταν ο Σουηδός έκανε την πρώτη κίνηση και έσπρωξε τον Παύλο για να προχωρήσει προς τον Χρίστο.

Και οι δύο φίλοι περπατούσαν με μικρά και δειλά βήματα και όταν έφτασαν ο ένας αντίκρυ στον άλλο δεν αγκαλιάστηκαν, συνέχισαν να κοιτάζονται. Ο Παύλος είχε ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο του και ο Χρίστος είχε πραγματικά παγώσει και ήταν έντονο το ύφος τής έκπληξης στα μάτια του.

Και αυτή τη φορά ο Σουηδός χρειάστηκε να σπρώξει τον επισκέπτη από την Ελλάδα για να αγκαλιαστούν. Έμειναν σφιχταγκαλιασμένοι για αρκετή ώρα. Ο Χρίστος προσπαθούσε να κρύψει τη συγκίνησή του και τα δάκρυα του. Ο Παύλος με τη σειρά του έδειχνε να είναι ενθουσιασμένος, όπως ένα παιδί που βλέπει τούς γονείς του μετά από ημέρες αποχωρισμού.

-Ήσουν, είσαι και θα είσαι πάντα απρόβλεπτος, τού είπε με τρεμάμενη φωνή ο Χρίστος.

Αυτή τη φωνή θα την αναγνώριζε ανάμεσα σε εκατοντάδες φωνών.

-Είδες που τελικά είμαι καλός στις εκπλήξεις; απάντησε ο Παύλος με φωνή χαρούμενου παιδιού.

-Πάμε μέσα, θέλω να σε γνωρίσω αμέσως στην Τασούλα, θα …., δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του και η Τασούλα βγήκε έξω.

Είχε ακούσει τις φωνές και είδε από το παράθυρο τι γινόταν και το έξυπνο μυαλό της κατάλαβε αμέσως ποιος τούς είχε επισκεφθεί.

-Τασούλα, από δω ο καλός, παιδικός μου φίλος ο Παύλος.

-Επιτέλους συναντώ το άτομο για το οποίο τόσα πολλά μού έχει πει ο Χρίστος, είπε η Τασούλα και άπλωσε το χέρι για χειραψία με τον Παύλο.

-Ελπίζω, είπε ο Παύλος, να παρέλειψε να σού πει τα στραβά και να σού έχει πει μόνο τα λίγα θετικά για μένα.

-Ελάτε, πάμε μέσα και τούς τράβηξε από το χέρι και τούς δύο για να τούς οδηγήσει στο σπίτι.

Ο Χρίστος γύρισε προς τον Σουηδό.

-Το ήξερες και δεν μού είπες τίποτα, είσαι το κάτι άλλο.

-Για να σού πω την αλήθεια, το έμαθα πριν από μία εβδομάδα και εάν σού το είχα πει θα είχα χαλάσει την καλοσχεδιασμένη έκπληξη τού φίλου σου, τού απάντησε ο Σουηδός.

-Εμένα, συνέχισε, θα με συγχωρήσετε, αλλά έχω και άλλες δουλειές και θα σάς αφήσω να τα πείτε. Η δουλειά μου εδώ τελείωσε και κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητο.

Ο Παύλος ούτε που παρατήρησε την απλότητα τού σπιτιού. Η ζεστή ατμόσφαιρα που δημιουργήθηκε από την αρχή τον έκανε να νοιώσει σαν στο σπίτι του. Η Τασούλα τον δέχτηκε σαν δικό της παιδικό φίλο. Πιο πολύ μίλησε αυτή, στην αρχή, με το να λέει όλα όσα είχε μάθει για τον Παύλο από τον Χρίστο.

Οι δύο φίλοι είχαν τόσα πολλά να πουν. Ο Χρίστος ακύρωσε κάτι επισκέψεις που είχε να κάνει στο κοντινό χωριό. Η Τασούλα έφυγε για να τούς αφήσει μόνους. Ο Παύλος είχε να πει πιο πολλά για τη ζωή του. Είχε συνεχίσει τις σπουδές του στην Αγγλία και είχε καταφέρει να δουλέψει για τρία χρόνια κοντά σε έναν εξαίρετο επιστήμονα, ταξιδεύοντας σε αρκετά μέρη, κυρίως τής Ασίας. Είχε να πει για τις εμπειρίες του στον στρατό, κάτι που ο Χρίστος δεν γνώρισε διότι τα τελευταία χρόνια δεν είχε φύγει καθόλου από την περιοχή αυτή. Ήταν προφανές ότι ο Χρίστος είχε μία σπάνια ζωή, αλλά είχε καταντήσει και αυτή ρουτίνα. Απόδειξη ότι σε μία ώρα είχε τελειώσει την προσωπική του διήγηση και ο Παύλος μιλούσε για πάνω από δύο ώρες. Τα πιο πολλά που είχε να πει ο Χρίστος σχετίζονταν με την Τασούλα και την σχέση του μαζί της.

Οι πρώτη εβδομάδα ήταν πολύ ενδιαφέρουσα, ιδιαίτερα για τον Παύλο. Ο Χρίστος τον έπαιρνε μαζί του στις επισκέψεις στα γύρω χωριά και τού μάθαινε για τις παραδόσεις και τα πιστεύω τών ιθαγενών.

Ο Παύλος, μετά τη πρώτη εβδομάδα, αποφάσισε να κρατάει σημειώσεις για ό,τι καινούργιο μάθαινε και έβλεπε. Τραβούσε φωτογραφίες και βίντεο από τις περιοχές που επισκεπτόταν και από τον κόσμο που συναντούσε. Πίστευε ότι μπορούσε να

μαζέψει αρκετό υλικό για να γράψει σε ένα βιβλίο την επίσκεψή του στο σπίτι τού φίλου του. Κι όμως, αυτό το βιβλίο θα το έγραφε κάποτε.

Η τρίτη εβδομάδα θα ήταν και η καθοριστική εβδομάδα. Τις ημέρες εκείνες θα άρχιζε να γράφεται η ιστορία τού Παύλου που θα άλλαζε την όψη τού κόσμου και θα επηρέαζε τις ζωές πολλών ανθρώπων, πολλών κοινωνιών και κρατών ολόκληρων. Η θρησκευτική πίστη τών ανθρώπων θα έμπαινε στην μεγαλύτερη δοκιμασία όλων τών εποχών και υπαίτιος θα ήταν ο άνθρωπος που είχε αγαπήσει τον Λόγο τού Θεού τόσο πολύ.

Ένα απόγευμα, γυρνώντας στο σπίτι με το τζιπ, ο Παύλος παρατήρησε ότι σε κάποιο σημείο τής διαδρομής, υπήρχε μία καλύβα και ο Χρίστος, αν και είχαν περάσει αρκετές φορές από εκεί, δεν είχε αναφέρει τίποτα γι’ αυτήν την κατοικία και για τον ένοικο αυτής.

Ήταν χτισμένη στη “μέση τού πουθενά.” Υπήρχε ένα χωριό σε απόσταση δέκα λεπτών με τα πόδια από εκεί και ήταν ολοφάνερο ότι ήταν μέρος τού χωριού αυτού, διότι ήταν κτισμένη με τον ξεχωριστό τρόπο τών κατοικιών τού οικισμού αυτού. Είχε μία μεγάλη στρογγυλή καλαμοσκεπή που ξεχώριζε από μακριά, αλλά σε πιο κοντινή απόσταση το βλέμμα έπεφτε στους λασπότοιχους που ήταν διακοσμημένοι με πολύχρωμα και μεγάλα σχέδια.

-Εκείνη η καλύβα, εκεί στο βάθος δεξιά, κατοικείται από κάποιον ή είναι κενή; ο Παύλος ρώτησε τον φίλο του.

Ο Χρίστος χαμογέλασε και έστριψε το τζιπ και κατευθύνθηκε προς την καλύβα.

-Έλεγα να μην γνωρίσεις τον Ιωσήφ, όμως αφού ενδιαφέρθηκες πάμε να τον δεις, είπε ο Χρίστος και επιτάχυνε.

Φτάνοντας έξω από την καλύβα, ο Παύλος παρατήρησε ότι το έδαφος ήταν πολύ καθαρό και σκουπισμένο. Φαίνονταν καθαρά τα ίχνη από κάποια σκούπα χόρτου με την οποία είχε «σκουπιστεί» το χώμα θαρρείς και ήταν το πάτωμα ενός σπιτιού. Από μακριά δεν είχε καταλάβει ότι το μέγεθός της δεν ήταν και πολύ μικρό. Πρέπει να είχε περίπου έξι μέτρα διάμετρο. Αρκετά μεγάλη και απομονωμένη τελείως. Μία καλύβα από το πουθενά.

Ο Χρίστος έκανε νόημα στον Παύλο να περιμένει και ο ίδιος του τραβώντας την κουρτίνα-πόρτα μπήκε στην καλύβα.

Το παράξενο ήταν ότι ο Παύλος δεν μπορούσε να ακούσει να γίνεται κάποιος διάλογος μέσα από την καλύβα. Περίμενε εκεί, όρθιος, πάνω από πέντε λεπτά. Τελικά βγήκε ο Χρίστος και από πίσω του τον ακολούθησε ένας ψηλός και πολύ αδύνατος ιθαγενής. Φορούσε πουκαμίσα ολόσωμη και υποδέχθηκε τον Παύλο πολύ εγκάρδια με ένα πολύ φιλόξενο χαμόγελο στο πρόσωπο του.

Ο Χρίστος έκανε τις συστάσεις. Ο Ιωσήφ, έτσι ονομάζονταν ο ιθαγενής, εξήγησε ότι ήταν ανάγκη να φύγει και ίσως κάποια άλλη φορά μπορούσαν να βρεθούν και πάλι.

Μπήκε μέσα στο καλύβι και σχεδόν αμέσως βγήκε κρατώντας ένα μικρό λίθινο κουτί και έφυγε. Ο Παύλος ρώτησε τον Χρίστο γιατί δεν τον προσφέρθηκε να τον πάνε με το αυτοκίνητο.

-Ο Ιωσήφ δεν μπαίνει σε αυτοκίνητα. Η μεγαλύτερη απόσταση που διανύει είναι μέχρι το κοντινότερο χωριό και μετά επιστρέφει εδώ και αυτό είναι όλο. Δεν έχει φύγει μακρύτερα από εδώ ποτέ στη ζωή του και δεν πρόκειται να το κάνει όπως και οι φύλακες πριν απ' αυτόν.

Το τζιπ ξεκίνησε το δρόμο τής επιστροφής, όμως ο Παύλος ήταν όλο περιέργεια να μάθει τι είδους φύλακας ήταν ο Ιωσήφ.

-Όπως είδες, φεύγοντας πήρε μαζί του ένα πέτρινο κουτί. Κανείς δε γνωρίζει το περιεχόμενό του. Όταν το αποφασίσει ότι η ώρα έχει έρθει, ο Ιωσήφ θα διαλέξει κάποιον νεαρό από το χωριό για να γίνει ο επόμενος φύλακας τού κουτιού, μετά το θάνατο τού Ιωσήφ. Ο καινούργιος ιθαγενής που θα φυλάει αυτό το κουτί και το περιεχόμενό του, θα ονομασθεί Ιωσήφ, όπως και όλοι οι προκάτοχοί του, μιλούσε ο Χρίστος και ο Παύλος είχε πραγματικά τεντώσει τα αυτιά του από περιέργεια.

-Δηλαδή, δεν έχουν πει σε κανέναν τι περιέχει το κουτί; ρώτησε ο Παύλος.

-Δεν το λένε, διότι και οι ίδιοι τους δεν γνωρίζουν το περιεχόμενό του. Ο θρύλος λέει ότι είναι κάτι το πολύ ιερό και το οποίο φέρνει καλοτυχία στο χωριό και γι' αυτό είδες πόσο περιποιημένος είναι ο χώρος γύρω από την συγκεκριμένη καλύβα. Αυτό το μικρό κουτί περιέχει κάτι πανάρχαιο και ιερό, είπε ο Χρίστος.

«Το όνομα Ιωσήφ καμία σχέση δεν έχει μ' αυτούς τούς ανθρώπους,» αναρωτήθηκε ο Παύλος. «Κάποιο μυστήριο υπάρχει.»

Είχαν φθάσει σπίτι και έτσι η συζήτηση έμεινε στη μέση. Ο Παύλος δεν είχε ξανακούσει για κάποια παρόμοια περίπτωση. Υπάρχουν ιερείς που φυλούν κάτι το πολύτιμο και ιερό για μία κοινωνία, όμως γνωρίζουν τι είναι. Δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι ο εκάστοτε φύλακας τού μικρού αυτού κουτιού, δεν γνώριζε το περιεχόμενό του. Ίσως αυτός να ήταν ένας τρόπος να διατηρήσουν την ιερότητά του. Το άγνωστο πάντοτε κρύβει ένα μυστήριο που σε μία τέτοιου είδους κοινωνία μπορεί εύκολα το μυστήριο να γίνει μυστηριακό και ιερό και απαγορευμένο για τούς απλούς ανθρώπους.

Έπρεπε, οπωσδήποτε, πριν επιστρέψει στην Ελλάδα, να μάθει περισσότερα πράγματα για την ιστορία που κουβαλάει αυτό το μπαουλάκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – Δ΄

Η ημέρα που θα επέστρεφε σπίτι πλησίαζε και ο Παύλος δεν μπορούσε να βγάλει απ’ το μυαλό του την ιστορία με το κουτί τού Ιωσήφ. Σήμερα, ο Χρίστος έφυγε νωρίς το πρωί με άλλα άτομα και άφησε το τζιπ στον Παύλο, εάν ήθελε να πάει κάπου. Με προσοχή, βέβαια, διότι εδώ δεν ήταν εξοχή για πικνίκ.

Ο Παύλος, χωρίς δεύτερη σκέψη, ξεκίνησε για το καλύβι τού Ιωσήφ. Ευτυχώς, δεν ήταν κάπου απόμερα και έτσι μπόρεσε να πάει εύκολα μόνος του. Ο Ιωσήφ καθόταν έξω από το καλύβι και καθάριζε κάτι ρίζες δένδρων μέσα σε μία ξύλινη μεγάλη κούπα.

Τα σπασμένα γαλλικά τού Παύλου θα τον βοηθούσαν να συνεννοηθεί με τον ιθαγενή. Ήταν πολύ φιλόξενος. Είχε ένα βλέμμα φιλικό και πολύ συμπαθές. Η ομιλία του ήταν πολύ ήρεμη και τα λόγια του λίγα αλλά με νόημα. Ο Παύλος ένοιωθε ότι σε αυτή την ερημιά είχε βρει κάποιον με τον οποίο μπορούσε να μιλήσει άνετα και με πολύ ενδιαφέρουσες απόψεις κι ας ήταν αμόρφωτος. Φαινόταν ότι είχε κερδίσει διδακτορικό από το γνωστό πανεπιστήμιο τής ζωής.

Μίλησαν για αρκετή ώρα. Ο Ιωσήφ ενδιαφερόταν να μάθει για τη χώρα τού Παύλου και τα ήθη και έθιμα, αλλά και για την επικρατούσα θρησκεία. Επέμενε πολύ για την θρησκεία.

Η ώρα πέρασε γρήγορα. Ο Παύλος εξέφρασε την επιθυμία του να επισκεφθεί τον Ιωσήφ ξανά. Αυτός έδειξε ενδιαφέρον και δέχτηκε να συναντηθούν και πάλι αύριο, την ίδια ώρα.

Πίσω στο σπίτι ο Χρίστος είχε ήδη επιστρέψει και έτρωγε μαζί με τη Τασούλα.

-Είπαμε να μην σε περιμένουμε, είπε ο Χρίστος όταν είδε τον φίλο του να μπαίνει μέσα.

Η Τασούλα σηκώθηκε για να φέρει και άλλο σερβίτσιο για τον Παύλο.

-Καλά κάνατε. Η ώρα πέρασε γρήγορα χωρίς να το καταλάβω. Είχα πάει να δω τον Ιωσήφ και είχαμε μία πολλή ενδιαφέρουσα κουβέντα, είπε ο Παύλος.

-Είμαι σίγουρος ότι σε ρώτησε για την Ελλάδα και για τα έθιμά μας, τού είπε ο Χρίστος, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα του από το πιάτο.

-Μη μου πεις ότι και από άλλους ρωτά τα ίδια; ρώτησε ο Παύλος.

-Μόνο από εσένα, εμένα και ακόμη έναν Έλληνα έχει ρωτήσει αυτού τού είδους τις πληροφορίες, απάντησε με απορημένο ύφος ο Χρίστος.

-Μην ξεχνάτε ότι είχε ρωτήσει κι εμένα τα ίδια πράγματα, μπήκε στην κουβέντα και η Τασούλα που στο μεταξύ είχε καθίσει να συνεχίσει να τρώει αφού πρώτα είχε σερβίρει τον Παύλο.

-Και μάλιστα, πρόσθεσε η Τασούλα, ήθελε να μάθει εάν γνωρίζω αρχαία ελληνικά.

Η κουβέντα συνεχίστηκε και ο Παύλος δεν μπορούσε να περιμένει, ήθελε να ξημερώσει για να ξαναπάει στον Ιωσήφ.

Η νύκτα φάνηκε να μην τελείωνε. Ένοιωθε παράξενα ο Παύλος. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι το ενδιαφέρον θα μπορούσε να βρει στην ιστορία με το κουτί. Προφανώς ήταν άλλη μία ιστορία που βασιζόταν σε παλαιούς θρύλους, όμως κάτι τον έσπρωχνε να μάθει περισσότερα.

Πράγματι, ο Ιωσήφ τον περίμενε. Σήμερα ρωτούσε να μάθει για το επάγγελμα τού Παύλου. Έπρεπε να τού εξηγήσει τι κάνουν οι αρχαιολόγοι, με τι ασχολούνται και πώς ψάχνουν να βρουν στοιχεία, ντοκουμέντα τής Ιστορίας.

Τού περιέγραψε κάποιες αποστολές που είχε πάει και πώς ανακάλυπταν την Ιστορία σκάβοντας να βρουν κατάλοιπα αρχαίων πολιτισμών.

Βρήκε τότε την ευκαιρία ο Παύλος και έφερε την κουβέντα εκεί που ήθελε για να ρωτήσει για το περιεχόμενο τού κουτιού.

-Είναι αλήθεια ότι κανείς δεν έχει δει τι περιέχει το κουτί; ρώτησε ο Παύλος με έναν πολύ φιλικό τόνο στη φωνή του.

-Δεν επιτρέπεται. Μετά θα πέσει μεγάλη κακοτυχία στο χωριό, απάντησε ο Ιωσήφ, όμως ο Παύλος διέκρινε μία διστακτικότητα στην απάντησή του.

-Δηλαδή δεν έχεις μπει ποτέ στον πειρασμό να ανοίξεις, έστω και για λίγο, το καπάκι και να ρίξεις μόνο μια ματιά μέσα;

Ο Ιωσήφ γύρισε το κεφάλι προς την αντίθετη μεριά και είπε,

-Δεν ξέρω γιατί, όμως μού φαίνεται ότι καταλαβαίνεις πιο πολλά από αυτά που ρωτάς και μπορώ να σού μιλήσω ανοικτά χωρίς να παρεξηγήσεις τα λεγόμενά μου.

Το ήξερε ότι κάτι πολύ ενδιαφέρον υπήρχε εδώ και τώρα ο Παύλος ήταν αποφασισμένος να το ανακαλύψει.

Δε χρειάστηκε και πολύ για ν' αναπτυχθεί μία σχέση εμπιστοσύνης ανάμεσα στους δύο άνδρες. Ο Ιωσήφ έδειχνε ότι είχε την ανάγκη να μιλήσει σε κάποιον και ο Παύλος τού φάνηκε να είναι το κατάλληλο πρόσωπο.

-Ο παππούς μου ήταν ο φύλακας πριν από εμένα. Ανέλαβε τη θέση σε μεγάλη ηλικία, διότι είναι πολύ σπάνιο παντρεμένος να γίνει φύλακας.

Σταμάτησε για λίγο και μετά συνέχισε. Ο Παύλος άκουγε χωρίς να διακόπτει. Ούτε καν κουνιόταν απ' την θέση του. Δεν ήθελε να χάσει ούτε λέξη από τη διήγηση τού φύλακα.

-Αφού πέθανε η γιαγιά μου, ο τότε φύλακας αποφάσισε ότι ο παππούς μου ήταν ο πιο κατάλληλος να συνεχίσει τη φύλαξη τού κουτιού. Ήταν άνθρωπος πιστός στα ήθη τής φυλής μας και έμπιστος. Πολλοί εμπιστευόντουσαν τα προσωπικά μυστικά τους στον παππού μου, διότι γνώριζαν ότι κανείς άλλος δεν επρόκειτο να μάθει κάποιο μυστικό από αυτό το άτομο, μιλούσε ο Ιωσήφ με περηφάνια για τον παππού του.

Για πολύ ακόμη ώρα συνέχισε ο Ιωσήφ την αφήγησή του και ο Παύλος δεν είχε σταματήσει να ακούει με ενδιαφέρον κάθε λέξη του.

-Και κανείς, μα κανείς δεν έχει ανοίξει αυτό το κουτί, ποτέ μα ποτέ; Επιτέλους βρήκε την ευκαιρία να κάνει την ερώτηση που ήθελε ο Παύλος.

-Εάν ανθρώπινο μάτι δει το περιεχόμενο τού κουτιού, τότε μόνο κακή τύχη θα πέσει πάνω στο χωριό μας και θα μάς ακολουθεί για χρόνια πολλά. Όχι, κανείς φύλακας δεν τολμά να σκεφτεί να κάνει κάτι τέτοιο και γι' αυτό η καλύβα τού φύλακα βρίσκεται έξω από τα σύνορα τού χωριού, ώστε να μην μπει σε πειρασμό κάποιος να κοιτάξει στο κουτί, είπε ο Ιωσήφ.

Εξήγησε στον Παύλο ότι σπάνια επισκέπτονται το χωριό οι φύλακες και όταν το κάνουν κουβαλούν μαζί τους το κουτί και δεν επιτρέπεται να το αγγίζει κανείς άλλος εκτός από τον αρχηγό τού χωριού, ο οποίος και εγκρίνει τον επόμενο φύλακα που επιλέγει και προτείνει ο εκάστοτε φύλακας.

Ο Παύλος ήθελε να μάθει και για το όνομα Ιωσήφ, όμως αυτός είπε ότι κανείς δεν γνώριζε γιατί έπαιρναν οι φύλακες αυτό το όνομα. Προφανώς, ο πρώτος φύλακας να ονομαζότανε Ιωσήφ και έτσι συνεχίστηκε η παράδοση αυτή, που είναι βέβαια λίγο παράξενη διότι αυτό το όνομα είναι τελείως άσχετο με την ιστορία και τις παραδόσεις τών ανθρώπων τής περιοχής.

Όμως ο Παύλος ήθελε να μάθει περισσότερα για το περιεχόμενο τού κουτιού.

-Σοβαρά, δεν επιθύμησες ποτέ, έστω και για λίγο, να ανοίξεις το κουτί και να δεις το περιεχόμενό του; Ρώτησε ο Παύλος με ύφος πιο πιεστικό αυτή τη φορά και ο

Ιωσήφ έδειξε φανερά ότι ταράχτηκε από την ερώτηση και τον τόνο τής φωνής τού Παύλου και απάντησε με απότομο τρόπο.

-Σού το είπα, κανείς δεν επιτρέπεται να κοιτάξει διότι τότε η τύχη τού χωριού θα αλλάξει και το χωριό θα υποφέρει πολύ.

-Πράγματι, το πιστεύεις ότι θα γίνει κάτι τέτοιο εάν κάποιος το άνοιγε; Κατάλαβε ο Παύλος το λάθος του και αυτή τη φορά ρώτησε με πιο μαλακό και ήρεμο τόνο.

Και πάλι πολύ ταραγμένος απάντησε ο Ιωσήφ και μπήκε στην καλύβα λέγοντας τού Παύλου να φύγει διότι είχαν μιλήσει για αρκετή ώρα και είχε κουραστεί.

Ο Παύλος αναγκάστηκε να φύγει. Δυσαρεστήθηκε με τον εαυτό του που δεν είχε καταφέρει να συγκρατηθεί και ήταν κάπως απότομος. Σκόπευε να ξανάρθει κι αύριο, διότι η ταραχή τού φύλακα τού φαινόταν πολύ περίεργη και ένοχη.

Περίμενε για δύο ημέρες, πριν ξαναπάει στην καλύβα. Ήθελε να τον αφήσει να ηρεμήσει για λίγο, ώστε να τον δέχονταν και πάλι φιλικά και χωρίς εκνευρισμούς.

Αυτή τη φορά πήγε μεσημέρι. Είπε στον Χρίστο πού σκόπευε να πάει και αυτός τον πήγε με το αυτοκίνητο. Θα επέστρεφε αργά το απόγευμα να τον πάρει, αφού πρώτα θα τελείωνε κάτι δουλειές.

Ο Ιωσήφ φάνηκε να χάρηκε πιο πολύ που είδε τον Χρίστο, παρά τον Παύλο. Οι δύο Έλληνες το αισθάνθηκαν και αλληλοκοιτάχτηκαν στα μάτια πριν αναχωρήσει ο Χρίστος.

-Ελπίζω να μην σε ενοχλώ με την επίσκεψή μου, άρχισε ο Παύλος την κουβέντα.

-Δεν πειράζει, μού δίνεις την ευκαιρία να ζητήσω συγγνώμη για προχθές, είπε ο φύλακας και φάνηκε ένα μικρό χαμόγελο στο αδυνατισμένο πρόσωπό του.

-Συγγνώμη, γιατί; Εγώ δεν πιστεύω ότι χρειάζεται κάτι τέτοιο!

-Κι όμως, δεν ήμουν ειλικρινής μαζί σου. Μού φάνηκε ότι είσαι από τούς λίγους ξένους που έχει δείξει τέτοιο ενδιαφέρον για το τι κάνω εγώ και ελπίζω να μην είναι από απλή περιέργεια, είπε ο Παύλος.

-Άκουσε με, σε παρακαλώ προσεκτικά, είπε ο Παύλος αφού κατάλαβε ότι είχε ξανακερδίσει την συμπάθεια και εμπιστοσύνη τού Ιωσήφ.

-Όχι, εγώ σε παρακαλώ να με ακούσεις προσεκτικά και χωρίς διακοπές, διότι, δεν ξέρω γιατί, αλλά μού εμπνέεις ένα είδος εμπιστοσύνης και πιστεύω ότι θα μπορούσα να σου εξομολογηθώ κάτι………το πολύ σπουδαίο.

Ο Παύλος ούτε που κουνήθηκε από τη θέση του. Δεν ήθελε να χαλάσει καθόλου την ατμόσφαιρα. Είχε την διαίσθηση ότι κάτι το σπουδαίο θα κέρδιζε από το ταξίδι του αυτό στον αγαπημένο του Χρίστο.

Ο φύλακας μιλούσε αργά και κάπου-κάπου κόμπιαζε. Έδειχνε ότι το είχε μετανιώσει που διάλεξε έναν τελείως ξένο για να τού εξομολογηθεί αυτό το τόσο σπουδαίο που είχε κάνει και απ’ ότι φαίνεται τον ταλαιπωρούσε και το είχε βάρος στην ψυχή του.

Παρ’ όλα αυτά, συνέχιζε να μιλάει και όσο προχωρούσε η κουβέντα, η ομιλία του γινόταν πιο….ανάλαφρη. Όσο περνούσε η ώρα, το πρόσωπό του ηρεμούσε και τα λόγια του ήταν πιο καθαρά και δυνατά.

Στην αρχή ο Παύλος έδειχνε ένα απλό ενδιαφέρον, αλλά μετά από λίγο φάνηκε ξεκάθαρα στο πρόσωπό του η μεγάλη προσοχή που έδινε σε ό,τι τού έλεγε ο Ιωσήφ.

Δεν συγκράτησε τις δικαιολογίες που ανέφερε ο φύλακας, αλλά μόνο το βασικό γεγονός, που ήταν ότι ο Ιωσήφ είχε ανοίξει το κουτί και είχε δει το περιεχόμενό του. Ένοιωθε ότι είχε προδώσει τον παππού του και τον λαό του με την πράξη αυτή, την οποία εκμυστηρεύθηκε ότι επανέλαβε άλλες δύο φορές, τρεις στο σύνολο.

-Το χειρότερο είναι, συνέχιζε ο φύλακας, που διαπίστωσα ότι τίποτα κακό δεν συνέβη, ούτε σε εμένα αλλά ούτε και στο χωριό και έτσι αρχίζω και χάνω την πίστη μου στις παραδόσεις τής φυλής μου.

Ο Παύλος δεν περίμενε αυτές τις εξελίξεις. Δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη, να πει κάτι για να βοηθήσει τον Ιωσήφ να ηρεμήσει.

-Πρώτον, ξέχασε ό,τι συνέβη. Προσποιήσου ότι ποτέ δεν άνοιξες το κουτί και ότι ήταν μόνο ένα όνειρο ή μάλλον ένας εφιάλτης, προσπαθούσε να βρει τα κατάλληλα λόγια για να τον ηρεμήσει.

-Δεύτερον, κι εμείς στην πατρίδα μου, έχουμε κάποιες παραδόσεις που είναι πολύ παλιές και συνδεδεμένες με τη θρησκεία μας. Παρ’ όλα αυτά, εγώ πιστεύω ότι μερικές από αυτές είναι μόνο ωραίοι θρύλοι, που με την πάροδο τών χρόνων έχουν γίνει ιστορίες πιστευτές και αληθινές, συμπλήρωσε ο Παύλος, ελπίζοντας να βοηθήσει κάπως την κατάσταση.

-Δηλαδή, εσύ εάν ήσουν στη θέση μου, τι θα έκανες;

-Ιωσήφ, ήσουν, είσαι και θα είσαι ο φύλακας. Δεν αφήνεις κάποιον από το χωριό να δει το περιεχόμενο τού κουτιού. Εσύ όμως είσαι ο εκλεκτός και προφανώς

έχεις το δικαίωμα να το κοιτάξεις. Πιστεύω ότι και άλλοι φύλακες, στο παρελθόν, είχαν ανοίξει το κουτί, απλά δεν έχει μαθευτεί τίποτα.

-Θα μπορούσες κι εσύ να κοιτάξεις, τότε.

-Ευχαριστώ πολύ, όμως δεν νομίζω ότι αυτό θα σε βοηθούσε και πολύ.

-Κι όμως, εάν το μοιραζόμουν με κάποιον εκτός τού χωριού, τότε πιστεύω ότι το βάρος που νοιώθω, θα μοιραζόταν κι αυτό, πρόσθεσε με φωνή αγωνίας ο Ιωσήφ.

Ο πειρασμός ήταν μεγάλος. Πώς θα μπορούσε να αντισταθεί ο Παύλος σε κάτι τέτοιο; Έτσι κι αλλιώς, σίγουρα δεν θα ήταν και τίποτα το σπουδαίο.

Ο Ιωσήφ τού έκανε νόημα να μπει στην καλύβα. Ο Παύλος μπήκε, αλλά ο Ιωσήφ δεν τον ακολούθησε. Προφανώς δεν ήθελε να ήταν μάρτυρας.

Ο Παύλος κάθισε γονατιστός κι έβαλε μπροστά του το κουτί και το άνοιξε χωρίς καθυστερήσεις. Αμέσως διαπίστωσε ότι μέσα σε ένα παμπάλαιο, κιτρινισμένο, έτοιμο να διαλυθεί κομμάτι πανιού ήταν τυλιγμένα φύλλα πάπυρου.

Ξετυλίγοντάς το, διαπίστωσε ότι ήταν γραμμένο κάτι και ότι μάλλον ήταν πολύ παλαιό και το σπουδαιότερο ότι ήταν γραμμένο στην αρχαία ελληνική.

Ήταν ένα πολυσέλιδο κείμενο. Διαβάζοντας τις πρώτες παραγράφους, κατάλαβε ότι κάποιος, ονόματι Ιωσήφ, αφηγούνταν μία ιστορία. Φαινόταν ότι ο συγγραφέας τού κειμένου ήταν απλώς ο μεταφραστής μιας ιστορίας ενός ζευγαριού εβραίων και τού παιδιού τους.

-Λοιπόν, βρήκες τίποτα το ενδιαφέρον; ακούστηκε έξω από την καλύβα η φωνή τού Ιωσήφ και σταμάτησε η ονειροπόληση τού Παύλου.

Ο Παύλος τοποθέτησε, προσεκτικά, πίσω στο κουτί τα φύλλα, έκλεισε το κουτί και βγήκε έξω.

-Μπορείς να μού πεις το πώς γνώριζες εσύ για την αρχαία ελληνική;

-Όταν ο φίλος σου ο Χρίστος είχε έρθει για πρώτη φορά στο χωριό μας, εγώ ζούσα ακόμη εκεί και ο παππούς μου ήταν ο φύλακας. Είχε μαζί του ένα βιβλίο και μού το είχε δείξει. Είχα ρωτήσει σε ποια γλώσσα ήταν γραμμένο και θυμόμουν που μού είχε πει για την αρχαία ελληνική.

-Δηλαδή, μετά από χρόνια, όταν άνοιξες το κουτί και είδες το κείμενο που έκρυβε, θυμήθηκες το βιβλίο τού Χρίστου κι έτσι συμπέρανες ότι είναι γραμμένο στην ίδια γλώσσα, δηλαδή στην αρχαία ελληνική;

-Ακριβώς, έτσι όπως τα λες έγιναν τα πράγματα. Εσύ ξέρεις να διαβάζεις αυτή τη γλώσσα; Κατάλαβες τίποτα;

-Άκουσε με προσεκτικά. Να είσαι σίγουρος ότι θα είναι ένα μυστικό που θα μείνει μεταξύ μας. Θα ξανάρθω κι αύριο για να το μελετήσω καλύτερα και όταν τελειώσω θα συζητήσουμε.

Στον δρόμο για την επιστροφή, μέσα στο τζιπ, ο Παύλος δεν μπορούσε να βγάλει απ’ το μυαλό του την εμπειρία που μόλις είχε ζήσει. Ο Χρίστος κατάλαβε ότι κάτι είχε συμβεί και μετά από πολύ ώρα σιωπής…

-Σκοπεύεις να μού πεις τι ακριβώς συνέβη σήμερα ή θα το κρατήσεις μυστικό; Με τα μούτρα που έχεις, είμαι σίγουρος ότι κάτι συνέβη που σε έχει προβληματίσει σε μεγάλο, πολύ μεγάλο βαθμό.

Ο Παύλος άργησε να απαντήσει. Το μυαλό είχε κολλήσει και δεν μπορούσε να σκεφθεί τίποτε άλλο, παρά μόνο την αυριανή επίσκεψη στο καλύβι τού Ιωσήφ.

-Όχι, όχι δεν συνέβη απολύτως τίποτα. Είμαι απλά κουρασμένος, διότι μιλούσα για αρκετές ώρες με αυτόν τον άνδρα και έχω βρει κάποιες από τις απόψεις του πολύ ενδιαφέρουσες και άξιες συζητήσεων και γι’ αυτό σκοπεύω να πηγαίνω κάθε πρωί, εάν δεν σ’ ενοχλεί, και να κάθομαι έως αργά το απόγευμα.

Γύρισε το κεφάλι προς τον Χρίστο και χαμογέλασε με το ύφος τού ανθρώπου που θέλει να κρύψει την ενοχή του για κάτι.

Για μία ολόκληρη εβδομάδα πήγαινε το πρωί και καθότανε μέχρι αργά το απόγευμα στο καλύβι τού Ιωσήφ. Είχε σχεδόν τελειώσει την ανάγνωση τού «μυθιστορήματος». Σίγουρα ήταν ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα. Οπωσδήποτε, αποκλείεται να ήταν μία αληθινή ιστορία.

Η διήγηση ήταν απλή. Σίγουρα την είχε γράψει κάποιος με περιορισμένες γνώσεις και με λεξιλόγιο φτωχό, αλλά ο τρόπος που χειριζόταν τούς χαρακτήρες που πρωταγωνιστούσαν καθώς και η πλοκή τών γεγονότων, έβαζαν τον Παύλο σε σκέψεις βαθιές και επικίνδυνες. Ο εαυτός του είχε χωρισθεί στα δύο. Ένοιωθε έναν Παύλο που προσπαθούσε να τον πείσει ότι κρατούσε στα χέρια του το έργο ενός αρρωστημένου μυαλού και από την άλλη ένοιωθε έναν Παύλο που με πειθαρχικό ύφος τον οδηγούσε στα μονοπάτια τής αμφιβολίας.

«Πώς είναι δυνατόν ένα τέτοιο κείμενο να υπάρχει σε μία αφρικανική χώρα; Μήπως δεν είναι πραγματικό;»

Μ' αυτές τις σκέψεις προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του ότι ζούσε σ' ένα όνειρο ή μάλλον σ' έναν εφιάλτη.

«Εγώ που Τον έχω αγαπήσει όσο τίποτα άλλο στον κόσμο να σκέφτομαι τέτοια πράγματα; Αυτές οι σκέψεις δεν πρέπει να περνούν απ' το μυαλό μου. Θα υπάρχει κάποια λογική εξήγηση. Κάποιος θα μπορεί να μού βρει την εξήγηση αυτή.»

Ένοιωθε την μεγάλη ανάγκη να μοιραστεί αυτή τη βαριά γνώση με κάποιον. Ήταν πράγματι μια εμπειρία δύσκολη, πολύ δύσκολη που τα βράδια οι σκέψεις δεν τον άφηναν να κοιμηθεί.

Έκλεινε τα μάτια του και άκουγε την φωνή τής αμφισβήτησης. Αυτό γινότανε κάθε βράδυ, με αποτέλεσμα η έκφραση τού προσώπου του να είχε αλλάξει. Τα μάτια του είχαν γίνει μαύρα γύρω-γύρω, θαρρείς και τα είχε μακιγιάρει με κατάμαυρο μέικ-απ .

Το βλέμμα του είχε σκληρύνει και η φωνή του είχε χάσει τη ζωηράδα που μετέδιδε στον συνομιλητή του. Ακόμη και η επιδερμίδα του είχε σκουραίνει και σαν να είχε γεμίσει ξαφνικά με ρυτίδες, βαθιές ρυτίδες ενός γέροντα.

Η σωματική κούραση δεν είναι τίποτα συγκρινόμενη με την ψυχική κούραση ενός ατόμου. Όταν η ψυχή κουραστεί, τα σημάδια τής κούρασης αυτής γίνονται έντονα και επίπονα και στο κορμί.

Ο Χρίστος με την Τασούλα είχαν παρατηρήσει τις αλλαγές αυτές. Στο τέλος τής εβδομάδος, ο Παύλος είχε καθίσει σπίτι και δεν βγήκε καθόλου όλη την ημέρα.

Όταν, ένα μεσημέρι, η Τασούλα μπήκε στο σπίτι, βρήκε τον Παύλο ξαπλωμένο στο κρεβάτι και να κοιτά με απλανές ύφος το ταβάνι. Βγήκε και φώναξε τον Χρίστο που κατέβαινε από το τζιπ. Αυτή έφυγε για να αφήσει τούς δύο φίλους μόνους.

-Παύλε, με ακούς; Είσαι καλά; Πλησίασε στο κρεβάτι και ρώτησε χαμηλόφωνα ο Χρίστος.

-Φίλε μου, καλέ μου φίλε…..

-Τι σού συμβαίνει, πες μου εάν μπορώ να βοηθήσω. Δεν είσαι εσύ ο Παύλος που γνώριζα και όλη αυτή η αλλαγή έγινε σε δυο, τρεις ημέρες. Πες μου τι πραγματικά κάνεις με τον Ιωσήφ όλες αυτές τις ώρες που περνάς μαζί του.

-Τίποτα το σπουδαίο, μην ανησυχείς για μένα. Μάλλον ήρθε η ώρα να γυρίσω σπίτι. Χάρηκα πολύ που σε είδα, όμως δε θέλω να γίνω και κουραστικός.

-Μα τι είναι αυτά που λες; Το γνωρίζεις πολύ καλά ότι δεν πρόκειται ποτέ να με κουράσεις με την παρουσία σου εδώ ούτε εμένα αλλά ούτε και την Τασούλα, που σ’ έχει συμπαθήσει τόσο πολύ, είπε ο Χρίστος με έντονο ύφος προσπαθώντας να δείξει ότι πειράχτηκε από τα λόγια τού φίλου του.

-Όχι. Πρέπει να επιστρέψω για να τελειώσω και κάτι δουλειές πριν αρχίσει το καινούργιο εξάμηνο στο πανεπιστήμιο. Αύριο κιόλας να μάθουμε πότε έχει πτήση για να κλείσω θέση. Ναι, να κλείσω θέση, διότι μπορώ να πω ότι το ταξίδι μου εδώ μού άνοιξε τα μάτια. Ναι, μού άνοιξε τα μάτια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – Ε΄

Δύο χρόνια πέρασαν. Δύο χρόνια σιωπής και διανόησης. Μία περίοδος που ο Παύλος ένοιωθε τη γη να χάνεται κάτω από τα πόδια του σε καθημερινή βάση. Το χειρότερο απ' όλα ήταν ότι δε μπορούσε να μοιραστεί αυτό το συναίσθημα με κάποιον. Πώς θα ήταν δυνατό να πει κάτι τέτοιο και μάλιστα όταν έχει και επιστημονικές αποδείξεις, αδιάσειστες αποδείξεις που ακόμη και κάποιον πιστό σαν τον Παύλο τον έχουν τρομοκρατήσει; Όλες οι ελπίδες του για τη ζωή, για το μέλλον τού ανθρωπίνου γένους έχουν εξαφανισθεί και τη θέση τους πήρε ένα μεγάλο κενό, μία αβεβαιότητα.

«Πρέπει να το μοιραστώ με κάποιον, αλλά με ποιον; Στην αρχή θα με κοροϊδέψουν, αλλά τα χειροπιαστά στοιχεία που έχω ανακαλύψει θα με βοηθήσουν να πείσω ακόμη και τον πιο δύσπιστο. Εγώ θα μπορέσω να τα μεταπείσω αυτά τα άτομα.»

Όσο κι αν προσπαθούσε, οι σκέψεις αυτές δεν έβγαιναν απ' το μυαλό του τα τελευταία δύο χρόνια. Θα τις μοιράζονταν μόνο με κάποιον που θα τον βοηθούσε να αποδείξει ότι η ιστορία που φανερώνονταν μέσα από τα κείμενα τής ανακάλυψής του είναι αληθινά.

Βρισκόταν στο γραφείο τού σπιτιού του. Ξεκλείδωσε το τελευταίο συρτάρι από το γραφείο. Το μοναδικό κλειδωμένο συρτάρι. Έβγαλε από μέσα ένα μικρό ξύλινο κουτάκι και το άνοιξε. Εκεί κρατούσε τις επιστημονικές αποδείξεις. Ένα κομματάκι από κάποια σελίδα τού Βιβλίου, που είχε σκίσει κρυφά και ένα έγγραφο από το εργαστήριο που το είχε στείλει για να διαπιστώσει την ηλικία τού πάπυρου. Το δείγμα ήταν πολύ καλά διατηρημένο και γι' αυτό τού είπαν ότι ήταν σίγουροι για τα αποτελέσματά τους.

Δεν πρέπει να ήταν παλαιότερο ή και νεότερο από τον 1^{ο} αιώνα μ.Χ. Όταν το είχε πρωτοδιαβάσει, πριν από ένα περίπου χρόνο, είχε νοιώσει μια μαχαιριά κατευθείαν στην καρδιά. Τώρα, το μυστικό είχε γίνει ακόμη πιο βαρύ. Δεν άντεχε άλλο. Είχε πάρει την απόφαση να το μοιραστεί με κάποιον πιο ειδικό και πιο αντικειμενικό. Αυτό το άτομο είχε βρεθεί. Ο Γεωργίου ήταν παλιός καθηγητής του στο πανεπιστήμιο και άνθρωπος τής θρησκείας, αλλά με ανοικτό μυαλό και που χρησιμοποιούσε συχνά την επιστήμη σαν εργαλείο. Ήταν το κατάλληλο άτομο. Κανόνισε να τον συναντήσει στο σπίτι του. Ο Γεωργίου είχε χηρέψει και ζούσε μόνος

σε μία μονοκατοικία μέσα στο πράσινο. Τα δύο του παιδιά είχαν παντρευτεί και ζούσαν στο εξωτερικό.

Το ραντεβού είχε κανονισθεί για την ερχόμενη Κυριακή το μεσημέρι. Θα έτρωγαν μαζί μεσημεριανό και θα μπορούσαν να συζητήσουν με την ησυχία τους το πρόβλημα τού Παύλου.

Ο Γεωργίου υποδέχτηκε πολύ θερμά τον αγαπητό του Παύλο. Τον θαύμαζε για τον τρόπο σκέψης και για το ανοικτό μυαλό που διέθετε. Ένοιωθε ότι έμοιαζαν.

Στο τραπέζι μίλησαν για την σχολή και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει με κάποιες κατηγορίες φοιτητών που επηρεάζουν αρνητικά και τούς υπόλοιπους φοιτητές.

Δεν πέρασε πολύ ώρα και άρχισαν να συζητάνε για την θρησκεία. Ο Παύλος ένοιωθε ότι δεν μπορούσε πλέον να το αποφύγει και θα έπρεπε να αρχίσει να μιλάει για το πρόβλημά του το μεγάλο. Ήταν ένα πραγματικό γεγονός που το ζούσε και δεν ήταν αποκύημα τής φαντασίας του. Εάν το μοιραζόταν με τον Γεωργίου, θα συνειδητοποιούσε πιο εύκολα ότι πράγματι κάτι είχε ανακαλύψει. Κάτι το πολύ σημαντικό που δεν θα έπρεπε να το κρατήσει για τον εαυτό του. Ήταν πολύ βαρύ για ένα άτομο να το γνωρίζει χωρίς να το έχει μοιραστεί με κάποιον ακόμη. Στην πραγματικότητα, ένοιωθε ότι θα έπρεπε να το είχε μοιραστεί με πάνω από ένα άτομο, θα έπρεπε να το είχαν μάθει πολύ περισσότεροι άνθρωποι. Όσο περισσότεροι, τόσο πιο μικρό και το βάρος διότι θα μοιραζότανε σε πιο πολλούς. Φανταζότανε πόσο ελαφρύτερο θα γινόταν, εάν το μάθαινε όλη η ανθρωπότητα. Τότε και μόνο τότε, αυτός θα μπορούσε να νοιώσει ελεύθερος από αυτό το μεγάλο βάρος. Όλοι, όλοι ανεξαιρέτως θα έπρεπε να το μάθουν και ο κάθε ένας από μόνος του να βγάλει δικά του συμπεράσματα.

Ο Γεωργίου κατάλαβε ότι ο Παύλος κάπου ταξίδευε με το μυαλό του και τον επανέφερε στον πλανήτη Γη.

- Νομίζω ότι έχει έρθει η ώρα να μού πεις αυτό για το οποίο ήλθες. Σε βλέπω ότι αγωνιείς και έχεις κάτι το πολύ σημαντικό να μού πεις.

- Φαίνεται… και δεν προσπαθώ να το κρύψω…

- Και είναι πολύς ο καιρός που φαίνεται. Ήθελα να σε ρωτήσω εδώ και πολλούς μήνες τι συμβαίνει, αλλά ένοιωθα ότι δεν έπρεπε να μπλέξω στα προσωπικά σου. Τώρα, όμως νοιώθω ότι δεν είναι κάτι το προσωπικό, αλλά κάτι ακόμη πιο σοβαρό

που σε βασανίζει. Πάμε στο καθιστικό. Θα φέρω το κρασί και θα τα πούμε με την ησυχία μας.

Ο Παύλος είχε ήδη αρχίσει να νοιώθει καλύτερα. Ένα μικρό χαμόγελο στο πρόσωπό του έλεγε πολλά.

Κάθισαν δίπλα-δίπλα στον μεγάλο καναπέ τού καθιστικού. Στον απέναντι τοίχο ήταν η μεγάλη βιβλιοθήκη που διέθετε ο Γεωργίου. Το μάτι τού Παύλου έπεσε σε μία Βίβλο. Σηκώθηκε και την πήρε από το ράφι και ξεφυλλίζοντας την τον ρώτησε…

- Φαντάσου εάν μπορούσε κάποιος να αποδείξει ότι αυτό το βιβλίο δεν είναι τίποτε άλλο παρά μόνο ένα μυθιστόρημα. Μία ιστορία που γράφτηκε πριν από πολλά χρόνια και εξαιτίας κάποιων καταστάσεων, κατέληξε να γίνει θρησκεία και ο πρωταγωνιστής της να θεωρείται από δισεκατομμύρια ανθρώπων ως ο ένας και μοναδικός Θεός, ο δημιουργός τών πάντων. Εάν η επιστήμη μπορούσε με αδιάψευστα στοιχεία να αποδείξει τα λεγόμενά μου, ποιες πιστεύεις ότι θα ήταν οι επιπτώσεις;

- Μιλάς παράξενα, ανταποκρίθηκε ο Γεωργίου, και συμπεραίνω ότι δεν μιλάς υποθετικά, αλλά έχεις ανακαλύψει κάτι που τώρα καταλαβαίνω ότι πρέπει να είναι πολύ σπουδαίο και πολύ βαρύ για κάποιον να το κρατάει μυστικό. Μίλα μου ελεύθερα και μην διστάζεις καθόλου. Θα ακούσω με προσοχή κάθε λέξη σου.

Ήδη ο Παύλος ένοιωσε ελαφρύτερος. Υπήρχε κάποιος που ήθελε να τον ακούσει με προσοχή και δεν θα αμφισβητούσε τα λεγόμενά του. Ήθελε να ευχαριστήσει τον Θεό που επιτέλους βρέθηκε αυτός ο άνθρωπος, όμως ποιον θεό να ευχαριστούσε; Ήταν τόσο μπερδεμένος και συγχρόνως ένοιωθε μία παράξενη μοναξιά. Ένοιωθε ότι τού έλειπε κάτι. Τα τελευταία δύο χρόνια η ψυχή του άδειαζε από κάτι το σημαντικό, λίγο-λίγο. Δεν έχανε απλώς την πίστη του σε κάποια θεότητα, έχανε την πίστη του στην ίδια τη ζωή.

Ο Παύλος μιλούσε αργά, αλλά χωρίς να κομπιάζει καθόλου. Ξεκίνησε την περιγραφή του από το ταξίδι του στην Αφρική και στην ανακάλυψη τού κειμένου. Τού είπε για το περιεχόμενό του και για την ιστορία που διηγούνταν. Μίλησε για τις έρευνες που έκανε για να μπορέσει να ανακαλύψει την ηλικία τού κειμένου και τα αποτελέσματα αυτής. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία για το πότε είχε γραφτεί. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι το βιβλίο αυτό, εάν μπορούσε να το ονομάσει έτσι, περιέγραφε τη ζωή κάποιου Ιησού που κατέληξε να γίνει ο αρχηγός, ο δάσκαλος μιας ομάδας ανθρώπων.

Όλη αυτή την ώρα ο Γεωργίου δεν τον είχε διακόψει καθόλου. Τον άκουγε με προσοχή και δεν είχε πάρει τα μάτια του από πάνω του.

- Δεν θέλω να σε διακόψω, όμως απ΄ ό,τι καταλαβαίνω, αυτή η ανακάλυψη σ' έχει επηρεάσει πολύ και τώρα καταλαβαίνω τα αίτια τής αλλαγής τής συμπεριφοράς σου, επιτέλους ο Γεωργίου είπε κάτι και συνέχισε…

- Το ότι έχεις επηρεασθεί τόσο πολύ, αυτό είναι απόδειξη ότι είναι κάτι το σοβαρό και ότι το έχεις ερευνήσει καλά, κάνω λάθος;

- Όχι, έχετε απόλυτο δίκιο. Το διάβασα και το μελέτησα καλά το βιβλίο όσο ήμουν εκεί και η έρευνα που έκανα για ανακαλύψω την ηλικία του δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Είναι τόσο καλά διατηρημένο και γι' αυτό μπορεί να προσδιορισθεί η ηλικία του με μεγάλη ακρίβεια. Σάς λέω, είναι αλήθεια. Είναι η πραγματική ιστορία τού ανθρώπου Ιησού που εμείς πιστεύουμε ως τον Θεάνθρωπο. Έχω πεισθεί ότι πραγματικά μιλάει για αυτόν και ότι αυτά που γνωρίζαμε εμείς έως τώρα ήταν μία παρουσίαση τής ζωής του, αλλά επιλεκτικά δοσμένη.

- Γνωρίζεις καλά τι επιπτώσεις θα έχει αυτό στη καριέρα σου και επίσης…

- Όχι, όχι δεν έχετε καταλάβει καλά τις επιπτώσεις. Δεν έχετε καταλάβει καθόλου. Ό,τι ήταν να συμβεί σ' εμένα έχει ήδη γίνει. Έχω χάσει την πίστη μου και γνωρίζετε πολύ καλά πόσο πολύ αγαπούσα τον Χριστό, τη ζωή του και τη διδασκαλία του. Δεν έχετε σκεφθεί ή δεν θέλετε να σκεφθείτε ποιες θα είναι οι επιπτώσεις στον κόσμο. Ανατρέπονται τα πιστεύω δισεκατομμυρίων ανθρώπων και η ανθρώπινη ιστορία τών τελευταίων δύο χιλιάδων ετών θα ήταν διαφορετική και είχε …

- Ηρέμησε, ηρέμησε και σταμάτα για λίγο, ο Γεωργίου παρενέβη και τον ταρακούνησε πιάνοντας τον από τα μπράτσα, διότι ο Παύλος είχε πράγματι αναστατωθεί πάρα πολύ.

- Μιλάς πολύ παθιασμένα και πιστεύω ότι πρέπει να υπάρχουν κάποιοι πολύ σπουδαίοι λόγοι γι' αυτό.

Προσπάθησε να τον ηρεμήσει, αλλά να βάλει και τις δικές του σκέψεις σε μία τάξη.

- Άκουσε με προσεκτικά τι θα κάνουμε και μετά συνέχισε, μίλησε με ήρεμη φωνή ο Γεωργίου.

- Θα πάμε ένα ταξίδι μαζί και θα δούμε μαζί αυτό το βιβλίο που σ' έχει αναστατώσει τόσο πολύ.

- Σοβαρά μιλάτε, θέλετε να πάμε μαζί και να ελέγξουμε την ορθότητα τών ερευνών μου;

- Είσαι ένα αξιόλογο άτομο, αλλά και ένας καλός επιστήμων, είπε με ύφος σοβαρό ο Γεωργίου.

- Δεν μπορώ να πιστέψω ότι κάτι το ασήμαντο θα μπορούσε να σε αναστατώσει σε τόσο μεγάλο βαθμό. Θέλω να το ψάξουμε μαζί, αλλά χωρίς να πούμε τίποτα σε κανέναν.

Αυτό ήταν, τώρα θα μπορούσε επιτέλους πραγματικά να ηρεμήσει και ίσως ο Γεωργίου να ανακάλυπτε κάτι που θα έβγαζε λανθασμένες όλες τις έρευνες τού Παύλου. Ίσως ο Γεωργίου να μπορούσε να αποδείξει ότι όλα ήταν λάθος και ότι είχε απλά ανακαλύψει ένα ακόμη ψεύτικο ευαγγέλιο, όπως τόσα άλλα απόκρυφα ευαγγέλια έχουν ανακαλυφθεί.

Θα μπορούσε να αρχίσει να πιστεύει και πάλι στη θρησκεία τής ζωής του. Θα μπορούσε και πάλι να πιστεύει στη ζωή την ίδια. Υπήρχε μέλλον και άδικα τόσο καιρό παιδευόταν μόνος του.

Ήταν μία δοκιμασία σταλμένη από τον Θεό. Η πίστη του δοκιμάστηκε και τώρα ήρθε η ώρα να ξαναγυρίσει πίσω και να μετανοήσει για όλες αυτές τις σκέψεις πού είχε κάνει. Επιτέλους η ψυχή θα έβρισκε και πάλι την ηρεμία μέσα στην αγκαλιά τού Χριστού.

Ένοιωθε ότι ο Θεός ο ίδιος τού έστειλε τον Γεωργίου, για να τον λυτρώσει από το μεγάλο του μαρτύριο τής αμφιβολίας και τής απιστίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – ΣΤ΄

Είχε έρθει το καλοκαίρι και ο Παύλος το περίμενε με μεγάλη ανυπομονησία. Είχε κανονίσει να πάει με τον Γεωργίου στην Αφρική αυτό το καλοκαίρι. Είχαν τελειώσει τις υποχρεώσεις τους στο πανεπιστήμιο και αρχές Αυγούστου θα ταξιδεύανε. Ο Παύλος δεν γνώριζε τούς πραγματικούς λόγους για τούς οποίους ο Γεωργίου είχε αποφασίσει να κάνει αυτό το ταξίδι. Μπορεί πραγματικά να ήθελε να επιβεβαιώσει τα λεγόμενα του ή απλώς να διαψεύσει αυτά που υποστήριζε ότι είχε ανακαλύψει ο Παύλος. Πάντως, ήταν μία μεγάλη βοήθεια και ανακούφιση και δεν τον ενδιέφερε να μάθει ποιος είναι ο πραγματικός λόγος που ο Γεωργίου πρότεινε αυτό το ταξίδι. Ήταν δική του πρόταση και ο Παύλος δεν το είχε σκεφθεί να τού το προτείνει. Όταν είχε πάει στο σπίτι του, ήθελε μόνο να μοιραστεί μαζί του την ανακάλυψη που είχε κάνει. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι μετά από μερικούς μήνες θα έκαμνε αυτό το ταξίδι μαζί του.

Είχαν περάσει τρία χρόνια από την προηγούμενη φορά. Τότε ήταν ένα ξέγνοιαστο ταξίδι αναψυχής. Ο σκοπός του ήταν να συναντήσει έναν φίλο τών παιδικών χρόνων. Τώρα, ο σκοπός τού ταξιδιού ήταν άλλος και τα συναισθήματα διαφορετικά. Αναρωτιόταν εάν είχε τελικά κάνει καλά που είχε μιλήσει με τον Γεωργίου. Θα μπορούσε να είχε ξεχάσει όλα όσα είχε δει στην Αφρική και να συνέχιζε την φυσιολογική του ζωή. Δεν ήταν απαραίτητο να κάνει όλες αυτές τις έρευνες και πάνω απ’ όλα δεν ήταν ανάγκη να επισκεφτεί για άλλη μία φορά αυτόν τον τόπο.

Ήταν πλέον αργά για να κάνει πίσω. Αυτή τη φορά τον περίμενε στο αεροδρόμιο ο φίλος του ο Χρίστος. Πριν τρία χρόνια, ο Παύλος περίμενε με αγωνία να τον συναντήσει. Τώρα, θα έπρεπε να τού εξηγήσει τον σκοπό τής επίσκεψης. Δεν μπορούσε να το κρύψει, διότι ήταν μαζί του και ο Γεωργίου. Δεν θα έπρεπε να το κρύψει, διότι ο Χρίστος ήταν ο καλός του παιδικός φίλος. Άλλο ένα άτομο με το οποίο θα μπορούσε να μοιρασθεί την ανακάλυψή του. Ίσως έτσι να ένοιωθε ακόμη πιο ελαφρύς από αυτό το μεγάλο βάρος. Ίσως, πάλι, ο Χρίστος να γνώριζε κάτι που θα βοηθούσε. Τόσα χρόνια σε αυτόν τον τόπο, πώς είναι δυνατόν να μην έμαθε τίποτε ή μήπως είχε μάθει κάτι αλλά δεν ήθελε να μαθευτεί, δηλαδή να έκανε ακριβώς το αντίθετο από αυτό που κάνει τώρα ο Παύλος; Αυτό δεν το είχε σκεφτεί καθόλου.

Πάντως η χαρά του φαινόταν στο πρόσωπο, διότι επιτέλους είχε ακόμη έναν να μοιραστεί μαζί του το βάρος τής ανακάλυψης αυτής. Μία ανακάλυψη που είχε

επηρεάσει τη ζωή του, το χαρακτήρα του, όλο του το είναι. Με λίγα λόγια είχε αλλάξει ριζικά. Δεν ήταν πλέον ο γνωστός Παύλος που όλοι γνώριζαν.

Είχε γίνει λιγομίλητος και είχε κλειστεί στον εαυτό του. Τον πρώτο καιρό, μετά την επιστροφή από το μοιραίο ταξίδι, πήγαινε και τις καθημερινές στην εκκλησία, αναζητώντας κάποια Θεία βοήθεια, κάποια απάντηση, αλλά παρ’ όλες τις πολύωρες προσευχές, δεν είχε νοιώσει κάτι που θα τον βοηθούσε στην αναζήτηση τής αλήθειας.

Η λογική είχε υπερισχύσει έναντι…Ναι, υπάρχει μόνο λογική και αυτή η ικανότητα τού ανθρώπου είναι που βοήθησε να προκόψει και να εκπολιτιστεί η ανθρωπότητα.

Ο παιδικός του φίλος είχε δίκιο για την θρησκεία. Είναι όλα δημιουργήματα τού ανθρώπινου νου, ώστε να καλυφθούν τα κενά που νοιώθει μέσα του ο άνθρωπος.

Ο πάπυρος που φύλαγε ο Ιωσήφ ήταν άλλη μία ιστορία. Γιατί να μην είναι κι αυτή η ιστορία αληθινή; Ανθρώπινα μυαλά, αρχιερείς δηλαδή, διάλεξαν να εγκρίνουν τις ιστορίες τού γνωστού Ευαγγελίου ως κύρια πηγή τής χριστιανοσύνης.

Και ο ίδιος του ένοιωθε ότι έχει τις γνώσεις και τη σοφία να αποφασίσει από μόνος του ποια είναι η αλήθεια, το φως το πραγματικό που μπορεί να βοηθήσει την ανθρώπινη ψυχή…όχι λάθος…που μπορεί να βοηθήσει το μυαλό τού ανθρώπου να πάει μπροστά και να ¨προκόψει¨ ακόμη περισσότερο.

Πώς βοήθησε η θρησκεία τον άνθρωπο να εξελιχθεί και να φτάσει τόσο ψηλά; Από μόνος του ο πολιτισμός τής Λογικής προχώρησε τόσο πολύ και συνεχίζει να προχωρά.

Εάν μπορούσε να εξαλειφθεί η θρησκεία και να παρέμενε η λογική, τότε η εξέλιξη τού ανθρώπου δεν θα είχε σταματήσει.

Εάν όμως σταματούσε η Λογική και παρέμενε μόνο η θρησκεία, τότε ο ανθρώπινος πολιτισμός ήταν καταδικασμένος στη δίνη, στο σκοτάδι και ίσως και στην εξαφάνιση.

Γιατί τόσα χρόνια δεν είχε σκεφθεί κάτι τόσο απλό; Γιατί είχε παγιδέψει το μυαλό του στα συγκεκριμένα όρια σκέψεως τής θρησκείας;

Σκεφτόταν…Ναι, τώρα μπορούσε να σκεφθεί. Ένοιωθε ελεύθερος και…ισχυρός. Ναι, η σωστή λέξη ήταν ισχυρός. Τώρα η ζωή του βρισκότανε στα χέρια του και όχι στα χέρια κάποιου θεού.

Είχε πλέον ελεύθερη βούληση…είχε δική του βούληση, είχε θέληση άρα και αυτοκυριαρχία. Αυτό που ένοιωθε ήταν υπέροχο. Όλοι θα έπρεπε να το νοιώσουν.

Από εδώ και πέρα ήταν δικό του καθήκον να ανοίξει τα μάτια τών συνανθρώπων του και να τούς απελευθερώσει από τα δεσμά τής θρησκείας.

Επιτέλους, με τη βοήθεια τής λογικής ανακάλυψε τον σκοπό ύπαρξής του σ' αυτό τον κόσμο. Ένας σκοπός που θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί το δυνατόν γρηγορότερα, πάση θυσία.

Οι γονείς του τού είχαν πει ότι ο φίλος τους ο Παπα-Γιάννης, είχε προβλέψει στην κλινική, την ημέρα γεννήσεώς του, ότι μεγαλώνοντας το παιδί τους θα γινόταν μεγάλο και τρανό, όπως και ο απόστολος Παύλος, το όνομα τού οποίου φέρει.

Δεν είχε άδικο. Ο απόστολος Παύλος διακήρυξε τον λόγο κάποιου θεού, τα πιστεύω κάποιας θρησκείας και ο Παύλος Ιωαννίδης θα διακήρυττε την λογική, τον μοναδικό λόγο ύπαρξης τού ανθρώπου.

- Μήπως αυτός εκεί είναι ο φίλος σου ο Χρίστος; Τον διέκοψε ο Γεωργίου από τις σκέψεις του.

- Καλώς ορίσατε. Παλιόφιλε, πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω, είπε ο Χρίστος και αφού έκανε χειραψία με τον Γεωργίου, άνοιξε τα χέρια του να αγκαλιάσει τον Παύλο.

Αγκαλιάστηκαν θερμά, αλλά ο Παύλος ένοιωσε άβολα. Δεν ήταν όπως πριν από τρία χρόνια. Ο Χρίστος διαισθάνθηκε ότι κάτι συνέβαινε και διέκοψε αυτός κάπως απότομα την αγκαλιά. Δεν ήθελε να φέρει σε δύσκολη θέση τον παιδικό του φίλο.

- Λοιπόν, αυτή τη φορά θα με ανεχθείς και πάλι, αλλά και την παρέα μου μαζί, τον κ. Γεωργίου που σού είχα πει απ' το τηλέφωνο, είπε ο Παύλος.

- Και εσείς θα ανεχθείτε εμένα, θέλετε δε θέλετε, οπότε πατσίζουμε, αποκρίθηκε ο Χρίστος χαμογελώντας και κατευθύνθηκαν προς την έξοδο και το αυτοκίνητο.

Μέσα στο αυτοκίνητο και καθ' όλη τη διάρκεια τής διαδρομής, μιλούσε μόνο ο Γεωργίου με τον Χρίστο. Ρωτούσε να μάθει για τα καθήκοντα του και για τη ζωή τών κατοίκων τής περιοχής.

Δεν παρέλειψε να ρωτήσει και για την τελευταία επίσκεψη τού Παύλου και για τη συνάντησή του με έναν ντόπιο ονόματι Ιωσήφ…

- Τού έκανε εντύπωση αυτός ο άνδρας και οι παραδόσεις τού χωριού του, είπε ο Γεωργίου και κοιτάχτηκε μέσα από τον καθρέπτη τού αυτοκινήτου με τον Παύλο που είχε καθίσει στο πίσω κάθισμα.

Φτάνοντας στο σπίτι, η Τασούλα τούς υποδέχτηκε ανοίγοντας την πόρτα, αφού είχε ακούσει το αυτοκίνητο να έρχεται.

Ήταν περασμένες τέσσερις και είχε ετοιμάσει φαγητό και το τραπέζι ήταν ήδη στρωμένο για μεσημεριανό.

- Ο Παύλος, μπορώ να πω με βεβαιότητα, ότι σάς θαυμάζει εσάς τούς δύο, είπε ο Γεωργίου απολαμβάνοντας τη μηλόπιτα που έτρωγαν για επιδόρπιο.

- Θαυμάζει τη σχέση σας, αλλά και τη ζωή σας. Ίσως και να σάς ζηλεύει λίγο…με την καλή έννοια τής ζήλιας, πρόσθεσε ο Γεωργίου και κοιτούσε με πονηρό χαμόγελο τον Παύλο.

- Ο Παύλος δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από εμένα, εκτός βέβαια από αυτό το πλάσμα, παρατήρησε ο Χρίστος και έδειξε προς τη μεριά της Τασούλας με τα μάτια του.

- Ο Ιωσήφ είναι καλά; Μπήκε στη συζήτηση ο Παύλος.

- Μια χαρά, εάν θέλεις, αύριο πάμε να τον δεις, είπε ο Χρίστος.

Ο Γεωργίου κοιτάχτηκε με τον Παύλο.

- Θα ήθελα πολύ να τον συναντήσω κι εγώ, είπε και συνέχισε να πίνει τον καφέ του, που σερβιρίστηκε μετά το γεύμα.

Το αυτοκίνητο πλησίαζε το χωριό τού Ιωσήφ. Ο Παύλος δεν ήξερε τι να νοιώσει, χαρά, ανακούφιση ή τρόμο;

Ο Χρίστος τούς άφησε λίγα μέτρα από την καλύβα.

- Θα έρθω να σάς πάρω σε περίπου δύο ώρες, είπε και ξεκίνησε το αυτοκίνητο.

Τώρα περπατούσε δίπλα από τον Γεωργίου. Μπορούσαν να δουν τον Ιωσήφ που καθότανε έξω από την καλύβα του. Κοπανούσε κάτι σε ένα πέτρινο γουδί. Έδειχνε τόσο ήρεμος. Ο Παύλος ζήλευε αυτή την ηρεμία. Άραγε θα την αποκτούσε κι αυτός μετά από αυτό το ταξίδι ή θα γινότανε ακριβώς το αντίθετο;

Μόνο όταν έφτασαν σε απόσταση δέκα μέτρων, ο Ιωσήφ τούς αντιλήφθηκε. Ήταν αφοσιωμένος σ’ αυτό που έκαμνε και όταν τούς είδε σηκώθηκε χαμογελαστός και τούς περίμενε. Ένα αδύνατο πλάσμα, πολύ αδύνατο, το οποίο όμως είχε υπό την επίβλεψή του έναν πολύ μεγάλο θησαυρό. Κάτι τόσο σπουδαίο που θα μπορούσε να αλλάξει την πορεία τού κόσμου, τα πιστεύω δισεκατομμυρίων ανθρώπων.

Όταν έφτασαν κοντά, ο Παύλος κατάλαβε ότι αυτό που περίμενε ο Ιωσήφ, ήταν μια αγκαλιά και έτσι έπραξε. Ο Γεωργίου δεν ήταν και τόσο καλός στα γαλλικά, κι

έτσι ο Παύλος έκανε τις ανάλογες συστάσεις. Ήταν ξεκάθαρο ότι ο Ιωσήφ είχε καταλάβει τον σκοπό τής επισκέψεώς τους.

Ο Παύλος συνέχεια κοιτούσε προς την καλύβα. Ο Ιωσήφ έκανε τότε κάτι απρόσμενο. Ο Παύλος δεν μπόρεσε να το εξηγήσει τότε, αλλά και στα μετέπειτα χρόνια, όσο περισσότερο σκεφτόταν την πράξη τού Ιωσήφ, τόσο δεν μπορούσε να την εξηγήσει.

Ο Ιωσήφ τράβηξε λίγο απόμερα τον Παύλο και …

- Πρέπει να λείψω για λίγο. Δεν θα αργήσω πολύ. Σε παρακαλώ, φύλαξε το καλά. Να ξέρεις ότι μετά από την επίσκεψή σου, δεν έχω ανοίξει το κουτί. Ο επόμενος φύλακας που θα με αντικαταστήσει, δεν θα ξέρει το περιεχόμενό του και μάλιστα ό,τι κι αν υπάρχει μέσα στο κουτί, εκείνο θα πιστέψει ότι είναι το ιερό φυλακτό τού χωριού μας. Όταν με δεις να επιστρέφω από μακριά, μπορείτε να φύγετε, μην περιμένεις να έρθω κοντά.

Ο Παύλος προσπάθησε να πει κάτι, αλλά ο Ιωσήφ είχε ήδη ξεκινήσει να περπατάει. Μετά από λίγα μέτρα, γύρισε και κοίταξε τον Παύλο και του επανέλαβε…

- Σε παρακαλώ, φύλαξε το καλά και χρησιμοποίησε το όπως εσύ νομίζεις. Σού εύχομαι ένα καλό ταξίδι επιστροφής και να ανακαλύψεις αυτό που ψάχνεις στη ζωή σου.

Ο Παύλος μπήκε απευθείας μέσα στην καλύβα, θαρρείς και ο Γεωργίου δεν ήταν παρών. Άνοιξε το κουτί και έβαλε μέσα στο σακίδιο του τις περγαμηνές και βγήκε βιαστικός έξω. Άφησε μέσα στο κουτί μόνο το πανί που ήταν τυλιγμένες. Βγαίνοντας από την καλύβα, όλο βιασύνη, έπεσε σχεδόν επάνω στον Γεωργίου, ο οποίος ήταν έτοιμος να μπει κι αυτός μέσα.

- Τι συνέβη; Τι έκανες μόνος σου εκεί μέσα; Γιατί έφυγε ο Ιωσήφ;

Ο Παύλος τον διέκοψε και γυρνώντας προς τα δεξιά το κεφάλι είδε από μακριά την γνώριμη φιγούρα τού Ιωσήφ να πλησιάζει.

- Πάμε να φύγουμε και θα σού εξηγήσω αργότερα, είπε ο Παύλος βιαστικά και έσπρωξε τον Γεωργίου για να τον αναγκάσει να αρχίσει να περπατάει.

- Καλά, δεν θα περιμένουμε τον φύλακα; Να ‘τος, έρχεται. Και έδειξε ο Γεωργίου προς την μεριά που ερχόταν με αργό αλλά σταθερό βήμα ο Ιωσήφ.

- Είπα, πάμε να φύγουμε και θα σού τα πω όλα μετά, ξεκίνα…είπε ο Παύλος με φωνή νευρική.

Βιαστικά, πήρε ο Γεωργίου τον σάκο του που ήταν αφημένος κάτω και ακολούθησε τον Παύλο, με βήμα ταχύ για να τον προλάβει.

Ο Παύλος δεν γύρισε ούτε για μία στιγμή να κοιτάξει πίσω, ούτε καν για να δει εάν τον ακολουθούσε ο Γεωργίου. Συνέχισε το ταχύ βήμα και μάλιστα το επιτάχυνε.

Ο Γεωργίου γύρισε να κοιτάξει πίσω προς την καλύβα και αυτό που είδε τον εξέπληξε.

Ο Ιωσήφ είχε ήδη καθίσει και συνέχιζε την δουλειά που τον είχαν διακόψει με το πέτρινο γουδί. Παράξενο, τόσο παράξενο. Θαρρείς και δεν είχαν βρεθεί καθόλου με τον Ιωσήφ. Ξαφνικά είχε δημιουργηθεί ένα κενό στον χρόνο. Ένοιωθε ότι δεν συνέβη ποτέ η συνάντηση με τον Ιωσήφ. Ήταν σαν να περπατούσε με τον Παύλο και χωρίς να σταματήσουν είχαν προσπεράσει μία καλύβα που βρέθηκε στον δρόμο τους, στη μέση τού πουθενά. Την καλύβα τού Ιωσήφ.

Τώρα, έπρεπε σχεδόν να τρέξει για να προλάβει τον Παύλο. Είχε απομακρυνθεί αρκετά, αλλά ξαφνικά σταμάτησε και κάθισε σε μία μεγάλη πέτρα. Και πάλι, δεν γύρισε να κοιτάξει πίσω, να διαπιστώσει εάν ο Γεωργίου τον ακολουθούσε. Ήθελε να αποφύγει να δει κάτι. Απλώς, είχε καθίσει στην πέτρα, σφιχταγκαλιάζοντας τον σάκο του, όπως θα κρατούσε κάποιος στην αγκαλιά του κάτι το πολύτιμο, αλλά συγχρόνως και πολύ εύθραυστο.

Ο Γεωργίου ήταν λίγο λαχανιασμένος όταν έφτασε τον Παύλο. Στάθηκε μπροστά του, έσκυψε και τού μίλησε, κοιτάζοντάς τον απευθείας στα μάτια.
Το βλέμμα τού φίλου κοιτούσε στο κενό. Δεν φαινόταν να είχε αντιληφθεί την παρουσία τού Γεωργίου.

- Είσαι καλά; Έλα, πού ταξιδεύεις;

Είπε και συγχρόνως κουνούσε τις παλάμες του μπροστά στο αχανές βλέμμα τού Παύλου.

Τελικά, αναγκάστηκε να τού δώσει κι ένα σκαμπίλι για να τον συνεφέρει.

- Με τρομάζεις, νόμιζα ότι σε είχα χάσει, ότι θα έμενες έτσι για πάντα…

- Όχι, όχι…είμαι εντάξει τώρα. Ευχαριστώ. Θα περιμένουμε εδώ για να έρθει ο Χρίστος με το αυτοκίνητο και όταν φτάσουμε σπίτι θα εξηγήσω τι συμβαίνει. Να είστε όλοι παρών.

Στο σπίτι τού Χρίστου και τής Τασούλας, περίμεναν καθισμένοι γύρω από το τραπέζι την Τασούλα για να φέρει τούς καφέδες.

Ήταν ένα τραπέζι σχήματος οβάλ, όπου μπορούσαν να καθίσουν άνετα οχτώ άτομα. Στη μία άκρη καθότανε ο Παύλος, αμίλητος, όπως και οι υπόλοιποι. Μπροστά του, πάνω στο τραπέζι ήταν ο σάκος του. Ο Γεωργίου και ο Χρίστος καθόντουσαν αντίκρυ του. Ήρθε και η Τασούλα με την κανάτα καφέ και τα φλιτζάνια. Τοποθέτησε από ένα φλιτζάνι μπροστά στον καθένα, σερβίρισε τον καφέ και κάθισε στα αριστερά τού Χρίστου. Στα δεξιά του ήτανε ο Γεωργίου, ο οποίος χωρίς καθυστέρηση άρχισε να ρουφάει σιγά, σιγά τον καφέ του.

Ο Παύλος παραμέρισε το δικό του φλιτζάνι για να κάνει χώρο να ανοίξει τον σάκο του. Έβγαλε την περγαμηνή. Άφησε τον σάκο στο πάτωμα να στηριχθεί πάνω στα πόδια τής καρέκλας του. Τοποθέτησε τις περγαμηνές στο κέντρο τού τραπεζιού.

- Δεν τις έκλεψα, ήταν η πρώτη του κουβέντα, καθώς η παρέα του δεν σταματούσε να κοιτάει επίμονα τις περγαμηνές.

- Όταν με είδες, είπε απευθυνόμενος στον Γεωργίου, να μιλώ ιδιαιτέρως με τον Ιωσήφ, μού έλεγε, εμμέσως πλην σαφώς, να μπω στην καλύβα και να πάρω το βιβλίο. ***Αυτός*** μού ζήτησε να το πάρω. Γι’ αυτό και είχε απομακρυνθεί για λίγο, για να μην ήταν παρών που θα έμπαινα στην καλύβα.

- Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Τι είναι αυτές οι περγαμηνές; Γνωρίζω για τον Ιωσήφ. Αυτό είναι που φύλαγε ως ιερό; Τι το ιδιαίτερο έχει; Είπε απορημένη η Τασούλα.

Αυτό περίμενε ο Παύλος. Είχε φθάσει η στιγμή που επιτέλους θα μοιραζότανε το μυστικό του με κάποια αγαπημένα του πρόσωπα. Αυτοί άκουγαν με προσοχή χωρίς να τον διακόπτουν.

Τούς εξήγησε, με κάθε λεπτομέρεια, τι είχε τραβήξει τα τελευταία τρία χρόνια. Ανέφερε ότι το κείμενο ήταν γραμμένο στην αρχαία ελληνική και για την χρονολόγηση που είχε κάνει και τα αποτελέσματα αυτής.

Για το περιεχόμενο, δεν μπορούσε να πει και πολλά. Είχε προλάβει να διαβάσει λίγα τότε, στην πρώτη του επίσκεψη, αλλά είχε βγάλει πολλά συμπεράσματα. Τώρα, θα μπορούσε μαζί με άλλους ειδικούς να το μελετήσουν και να διαπιστώσουν εάν πρόκειται για ένα μυθιστόρημα ή για ένα διήγημα.

Πόσο το ποθούσε η ψυχή του να μπορούσε να αποδειχθεί ότι επρόκειτο για ένα ακόμη μυθιστόρημα σχετικό με την ζωή τού Χριστού!

Η λογική του έλεγε ότι ήταν ένα διήγημα για την πραγματική ζωή τού αυτοαποκαλούμενου θεανθρώπου. Μία ζωή πολύ διαφορετική από αυτήν που περιγράφεται στην Βίβλο.

Υπήρχαν λεπτομέρειες για τοποθεσίες και για γεγονότα που μπορούσαν να γίνουν αντικείμενο μίας σχολαστικής έρευνας που θα αποδείκνυαν ή θα διέψευδαν τα περιεχόμενα τής περγαμηνής.

Μιλούσε συνεχώς για περίπου σαράντα πέντε λεπτά. Δεν τον είχαν διακόψει καθόλου. Μόλις κατάλαβαν ότι δεν είχε να προσθέσει κάτι ακόμη, ο Χρίστος σηκώθηκε από την καρέκλα του και κάθισε δίπλα στον Παύλο.

- Πιστεύω ότι σε ξέρω πολύ καλά, αλλά πραγματικά δεν μπορώ να πιστέψω ότι κάποια ημέρα εσύ θα μπορούσες να απαρνηθείς τα θρησκευτικά σου πιστεύω, βασιζόμενος σε μία τυχαία ανακάλυψη, είπε και ακούμπησε το χέρι του στον ώμο τού Παύλου.

- Τα πιστεύω σου αυτά, βρίσκονται μέσα στην καρδιά σου κι όχι μόνο στο μυαλό σου. Διάβασέ το, μελέτησέ το, αλλά όχι με το μυαλό ως οδηγό, αλλά με την καρδιά. Τότε, είμαι σίγουρος ότι θα βρεις πολλά ψεγάδια σε αυτό το κείμενο και θα διαπιστώσεις ότι είναι απλά και μόνο το αποκύημα τής φαντασίας κάποιου ανθρώπου που θέλησε να γράψει μία ιστορία και εμπνεύστηκε για αυτήν από τη ζωή τού Ιησού Χριστού, συνέχισε ο Χρίστος.

- Θα το κάνω όταν επιστρέψουμε στην Ελλάδα.

- Εάν δεν καταφέρεις να βγάλεις κάποια συμπεράσματα, τότε θα το αναλάβω εγώ μαζί με μία ομάδα άλλων συναδέλφων, ο καθένας με την ειδικότητά του, για να καταλήξουμε σε κάποια αντικειμενικά αποτελέσματα, είπε ο Γεωργίου, αφήνοντας το φλιτζάνι του στο τραπέζι, αφού όλη αυτή την ώρα που μιλούσε ο Παύλος, το κρατούσε μέσα στις χούφτες τών δύο χεριών του.

Ο Παύλος, με μηχανικές κινήσεις, έκανε κάτι απρόσμενο.

Πήρε με προσοχή την περγαμηνή, την έβαλε μέσα στον σάκο του, σηκώθηκε από την καρέκλα και τον παρέδωσε στον Γεωργίου. Μετά κατευθύνθηκε προς την έξοδο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – Ζ΄

Περίμενε είκοσι μία ημέρες για κάποια απάντηση από τον Γεωργίου και τούς συναδέλφους αυτού. Πιο πολλές φορές είχε τηλεφωνηθεί με τον φίλο του που βρίσκονταν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, στην Αφρική, παρά με τον Γεωργίου που ήταν μαζί του στην Ελλάδα.

Τελικά, το ταξίδι στην Αφρική δεν τον είχε βοηθήσει και πολύ στην ψυχική του ηρεμία. Όταν δεν είχε μοιραστεί το μυστικό τού βιβλίου με κάποιον, ένοιωθε ένα βαρύ συναίσθημα. Τώρα αυτό είχε αντικατασταθεί από την αγωνία για τα αποτελέσματα τής έρευνας τού Γεωργίου και τής ομάδας επιστημόνων που είχε συγκροτήσει για αυτόν τον σκοπό.

Η μεγάλη υπομονή ήταν κάποτε το μεγάλο ατού τού χαρακτήρα του, αλλά οι άνθρωποι αλλάζουν και η ανακάλυψη αυτή τον είχε μετατρέψει σ’ έναν πολύ ανυπόμονο άνθρωπο.

Γιατί δεν τον ενημερώνουν; Είναι καλό ή κακό σημάδι που δεν τού τηλεφωνούν; Καλό σημάδι, διότι έχουν ανακαλύψει ότι όλα ήταν ψεύτικα. Κακό σημάδι, διότι επαληθεύτηκαν οι φόβοι και οι υποψίες τού Παύλου.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τις σκέψεις του και το ντριν τού τηλεφώνου τον έκανε ν’ αναπηδήσει από τη θέση του. Δεν πρόλαβε να χτυπήσει για τρίτη φορά και είχε ήδη σηκώσει το ακουστικό.

- Παρακαλώ. Ναι;;;

Σίγουρα ήταν αυτοί! Επιτέλους, θα τον ενημέρωναν. Ναι, ήταν απολύτως βέβαιος ότι στην άλλη άκρη τής γραμμής ήταν ο Γεωργίου.

- Με ακούς; Παύλε, με ακούς; Τι συμβαίνει;

Έκανε λάθος. Αντί τού Γεωργίου, άκουγε τη φωνή τού φίλου του Χρίστου. Αν και απογοητεύθηκε, κάθισε πάλι στην πολυθρόνα, αλλά πιο ήρεμος από πριν, διότι άκουγε αυτή τη γνώριμη φωνή που πάντα τον ηρεμούσε.

Ο φίλος του ρωτούσε να μάθει νέα από τον Γεωργίου. Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει ο Παύλος την απογοητευτική του απάντηση όταν ακούστηκε το κουδούνι τής εξώπορτας. Αναγκάστηκε να διακόψει την κουβέντα του με τον Χρίστο για να πάει να ανοίξει.

Η έκπληξη ήταν πραγματικά μεγάλη όταν άνοιξε την πόρτα. Δεν περίμενε να αντικρίσει τον Γεωργίου. Τον συνόδευαν ακόμη δύο άτομα. Ένας γκριζομάλλης με κοστούμι και παπιγιόν και μία γυναίκα. Δεν πρέπει να ήταν πάνω από τριάντα ετών η

γυναίκα. Φορούσε τζιν παντελόνι, σακάκι μπλε και λευκό πουκάμισο με μεγάλα ασημί κουμπιά. Το κοντοκουρεμένο, βαμμένο κόκκινο μαλλί της τόνιζε το όμορφο λευκό δέρμα τού προσώπου της και τα γαλανά μάτια της. Πολλά μπορεί να παρατηρήσει κάποιος σε κάτι που τού τραβάει την προσοχή.

- Περίμενα τηλεφώνημά σας, αλλά το ότι ήρθατε εδώ ο ίδιος αυτοπροσώπως δεν με χαροποιεί και τόσο. Μάλλον θα έχετε νέα που δεν θα ήθελα να ακούσω. Παρακαλώ, περάστε μέσα.

Τούς συνόδευσε στο σαλόνι με τη μεγάλη βιβλιοθήκη, τα ράφια τής οποίας έφταναν έως το ταβάνι τού ψηλοτάβανου σπιτιού.

Ο Γεωργίου και οι συνοδοί του κάθισαν στον τριθέσιο καναπέ και απέναντι τους σε μία καρέκλα ο Παύλος.

Για μερικά δευτερόλεπτα υπήρξε σιγή και μία αμηχανία μεταξύ των. Ο Γεωργίου πήρε την πρωτοβουλία να αρχίσει την κουβέντα.

- Πρώτα, θα ήθελα να σού συστήσω τον δόκτορα Κυριάκο Σιδηρόπουλο από το Κέιμπριτζ και την βοηθό του Jennifer Noble.

Ο Παύλος καθότανε σφιγμένος στην καρέκλα και αυτό φαινότανε έντονα.

- Παίρνω το θάρρος να μιλήσω εγώ, διότι βλέπω ότι ο κύριος Ιωαννίδης νοιώθει κάπως άβολα και μπορώ να δω μία αγωνία στο βλέμμα του, είπε με ήρεμη φωνή η Νομπλ μιλώντας την ελληνική γλώσσα τέλεια.

- Η Τζεν, ως συνήθως, παίρνει από μόνη της την πρωτοβουλία και σχεδόν πάντα έχει δίκιο όταν το κάνει και γι’ αυτό είναι ο καλύτερος βοηθός που είχα ποτέ και ο μόνος που έμαθε τόσο καλά τα ελληνικά, είπε με ένα μεγάλο χαμόγελο στα χείλη ο Σιδηρόπουλος και ακούμπησε χαϊδευτικά το δεξί του χέρι στον ώμο τής βοηθού του.

Ο Γεωργίου δεν αντέδρασε καθόλου, παρά μόνο κοιτούσε επίμονα τον Παύλο.

- Η κυρία Νομπλ…, δεν πρόλαβε να συνεχίσει ο Παύλος και…

- Δεσποινίς παρακαλώ, είπε με ένα χαμόγελο πονηρό η Τζεν και πρόσθεσε κοιτάζοντας τον Παύλο με ένα βλέμμα που τον έκαμνε να νοιώθει άνετα, θαρρείς και τη γνώριζε από χρόνια πριν.

- Και σκέτο Τζεν είναι αρκετό.

Επιτέλους, ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη τού Παύλου και η Τζεν τού ανταπέδωσε το χαμόγελο. Αυτό τον βοήθησε πολύ ώστε να φύγει το σφίξιμο από πάνω του και συνέχισε.

- Η Τζεν, λοιπόν, έχει δίκιο. Έχω μεγάλη αγωνία να μάθω για τα αποτελέσματα τής έρευνάς σας. Έχουν περάσει είκοσι μία ημέρες και νέα σας δεν είχα καθόλου. Μιλούσε με βλέμμα παραπονιάρικο κοιτάζοντας τον Γεωργίου, το ίδιο βλέμμα που θα είχε και ένα εγκαταλειμμένο παιδί.

- Έχεις απόλυτο δίκιο, Παύλε, αλλά ήθελα να σιγουρευτώ για αυτά που ανακαλύψαμε και μετά να σού τα πω, είπε χαμηλόφωνα ο Γεωργίου.

- Φίλε μου, πιστεύω ότι για αυτή τη μεγάλη ανακάλυψη, θα ήταν καλύτερα εάν η δεσποινίς Νομπλ αναλάμβανε να πει τις λεπτομέρειες, είπε ο Σιδηρόπουλος, γυρνώντας το κεφάλι του προς την κοπέλα, που κάθονταν στα αριστερά του και δεξιά τού Γεωργίου.

Αυτή γύρισε όλο το κορμί της προς τα δεξιά και τον κοίταξε χαμογελαστή και με βλέμμα όλο ικανοποίηση και απλά κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

Ξαναγύρισε, το πολύ αδύνατο μα καλογυμνασμένο κορμί της μπροστά και με την ίδια ήρεμη φωνή πήρε τον λόγο.

- Κύριε Ιωαννίδη…, δεν πρόλαβε να συνεχίσει και…

- Σκέτο Παύλος, σε παρακαλώ.

- Εντάξει, λοιπόν Παύλε. Αυτό που ανακάλυψες είναι πολύ σημαντικό και…

Μιλούσε ήρεμα και το κορμί της παρέμενε ακίνητο, χωρίς να κουνάει συχνά τα χέρια της, όπως κάνουν πολλοί ομιλητές. Τα είχε σχεδόν συνέχεια ακουμπισμένα πάνω στα πόδια της με τις παλάμες ανοικτές.

Ο Παύλος άκουγε με μεγάλη προσοχή. Μία την κοιτούσε στα μάτια και μία στα χείλη. Μικρά αλλά γεμάτα ζωντάνια και θηλυκότητα χείλη.

Κανονικά θα έπρεπε να νοιώθει ταραγμένος με αυτά που άκουγε, αλλά, αντιθέτως, αυτός ένοιωθε όπως ένα παιδάκι που τού διαβάζουν ένα παραμύθι.

Η Τζεν τού εξηγούσε ότι υπήρχε από παλαιά ο θρύλος για μία ιστορία ενός ραβίνου που εκδιώχθηκε από τούς συμπατριώτες του Εβραίους. Αυτός και η οικογένειά του, αναγκάσθηκαν να φύγουν πολύ μακριά από την μητέρα γη, που ήταν υπό Ρωμαϊκή κατοχή εκείνη την εποχή.

Ο θρύλος έλεγε ότι είχαν βρει καταφύγιο σε μία άγνωστη χώρα, όπου ο τότε γνωστός πολιτισμός ήταν ακόμη άγνωστος. Μία χώρα πολλή ζεστή, όπου χειμώνας δεν υπήρχε. Εκεί τούς υποδέχθηκαν οι γηγενείς και τούς θεώρησαν άτομα ανώτερα και τον ραβίνο ως κάποιον θεό.

Εκεί έζησαν έως ότου πέθανε και ο τελευταίος από την οικογένεια. Το όνομα τού ραβίνου δεν αναφέρεται καθόλου στον θρύλο, αλλά ούτε και ο αριθμός τών μελών τής οικογένειας που τον ακολούθησαν στο ταξίδι τής φυγής.

- Εδώ τελειώνει αυτή η ιστορία, συνέχισε την αφήγησή της η Τζεν.

- Ποτέ δεν υπήρξε κάποιο κείμενο που να συνδέεται με τον θρύλο, αλλά τώρα, αυτό που ανακάλυψες περιγράφει με λεπτομέρειες αυτή την ιστορία που δύσκολα μπορεί κάποιος να πιστέψει ότι είναι ένα ψευδές κείμενο…καθώς μιλούσε η Τζεν, ο Παύλος την κοιτούσε με ένα βλέμμα απελπισίας.

- Και οι τρεις χρονομετρήσεις απέδειξαν ότι η ανακάλυψή σου χρονολογείται μεταξύ τών ετών 50 μ.Χ. και 150 μ.Χ., πρόσθεσε άλλη μία λεπτομέρεια ο Σιδηρόπουλος, μία λεπτομέρεια που έκανε τον Παύλο να χάσει τη γη κάτω από τα πόδια του, διότι ακόμη ήλπιζε να αποδειχτεί ότι όλα αυτά ήταν ένα ψέμα, ένα παραμύθι.

- Φίλε μου, αυτή είναι μία μεγάλη ανακάλυψη και έχω πεισθεί ότι η ιστορία αυτή δεν είναι ένα μυθιστόρημα, αλλά η διήγηση τής ζωής κάποιου που μπορεί να είναι αυτός που εκατομμύρια ανθρώπων πάνω στον πλανήτη μας τον έχουμε για Θεό και Δημιουργό τών πάντων, μιλούσε ο Γεωργίου και το μυαλό τού Παύλου ταξίδευε.

Σκεφτόταν τούς γονείς του και πόσο «τυχεροί» ήταν που είχαν φύγει από αυτό τον κόσμο και δεν θα μάθαιναν ποτέ την Μεγάλη Αλήθεια και ότι ο γιος τους είναι αυτός που την ανακάλυψε και που θα την διαδώσει σε όλο τον κόσμο, διότι είχε πεισθεί ότι αυτή πλέον ήταν η μοίρα του, το πεπρωμένο του.

Οι επισκέπτες του κάθισαν για δύο ώρες. Μία πολύ σύντομη επίσκεψη για κάτι τόσο σοβαρό, αλλά ο Γεωργίου είχε καταλάβει το πώς αισθανόταν ο Παύλος και πρότεινε να φύγουν και να ορίσουν ένα άλλο ραντεβού κάποια ώρα την επομένη ημέρα.

Ο Παύλος μόνο άκουγε. Δεν είχε μιλήσει καθόλου και τώρα μόνος του καθόταν ακόμη στην καρέκλα στην βιβλιοθήκη. Το μάτι του έπεσε σε μία Καινή Διαθήκη σε ένα ράφι. Τώρα ένοιωθε ότι και αυτό ήταν απλά ένα βιβλίο όπως και τόσα άλλα στην βιβλιοθήκη του. Ήταν ένα μυθιστόρημα θρησκευτικού περιεχομένου, γεμάτο με ανακρίβειες και ακαταλαβίστικες φιλοσοφικές ιδέες.

Είχε μεγαλώσει πιστεύοντας ακράδαντα ότι η Καινή Διαθήκη είναι το Βιβλίο τής Ζωής, εμπνευσμένο από τη ζωή τού Θεανθρώπου πάνω στη Γη. Ένα βιβλίο που οδηγούσε στη σωτηρία τού ανθρώπου.

Τώρα, όλα αυτά ανατρέπονται όχι μόνο για τον Παύλο, αλλά για τούς μισούς και παραπάνω κατοίκους τού πλανήτη. Εκτός από τούς χριστιανούς, υπάρχουν και τόσοι άνθρωποι που απλά λάτρεψαν την ιστορία τού Χριστού και τώρα θα πρέπει να δεχθούν ότι ήταν ένα ακόμη παραμύθι.

Βυθίστηκε ο νους του σε αυτές τις τρομερές σκέψεις και δεν κατάλαβε ότι είχε αποκοιμηθεί καθισμένος στην καρέκλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – Η΄

Ο Παύλος ξύπνησε γύρω στις ένδεκα το βράδυ και μούσκεμα από κρύο ιδρώτα. Έκανε ένα ντους και προσπάθησε να ξαναπάει για ύπνο, αλλά το κενό που ένοιωθε μέσα του δεν τον άφηνε να ηρεμήσει.

Άλλοτε, όταν είχε αϋπνίες, τον βοηθούσε πολύ η προσευχή και η μελέτη τής Αγίας Γραφής. Η επικοινωνία με τον Θεό τον ηρεμούσε. Ένοιωθε την παρουσία τού Χριστού κι έτσι ηρεμούσε και μπορούσε να κοιμηθεί.

Τώρα, δεν μπορούσε να προσευχηθεί, να επικοινωνήσει με έναν θεό που προφανώς δεν υπήρχε. Είχε δίκιο ο φίλος του ο Χρίστος όταν τού έλεγε ότι η παρουσία τού θεού που ένοιωθε ο Παύλος, ήταν απλά και μόνο μία ψευδαίσθηση που τη δημιουργεί η ανάγκη τού ανθρώπου για την ύπαρξη ενός υπέρτατου όντος, κάποιου δημιουργού και πατέρα.

Πώς είναι δυνατό να ήταν ψέματα όλα εκείνα τα έντονα συναισθήματα που ένοιωθε όταν εκκλησιαζόταν; Τα εκατομμύρια τών ανθρώπων που μαρτύρησαν στο όνομα τού Χριστού, άδικα θυσίασαν τις ζωές των για κάποιον που νόμισαν ως Θεάνθρωπο, ενώ ήταν απλώς ένας άνθρωπος;

Όλο το βράδυ ένοιωθε την καρδιά του να προσπαθεί να τον πείσει ότι κάνει λάθος, αλλά υπήρχε και η λογική που είχε δυνατά επιχειρήματα, τα οποία τον έπειθαν στη στιγμή για την κακή κρίση τής καρδιάς. Η καρδιά δεν είχε χειροπιαστές αποδείξεις, παρά μόνο συναισθήματα.

Πρέπει να ακούσει τη λογική και μόνο αυτή. Η καρδιά μπορεί να κάνει πολλά λάθη, αλλά τα λάθη τής λογικής είναι λίγα και εύκολα τα αντιλαμβάνεται κάποιος, χωρίς να παρασέρνουν σε λάθος επιλογές που σημαδεύουν τη ζωή ενός ανθρώπου για πάντα.

Το ξημέρωμα τον βρήκε στην καρέκλα τού γραφείου μπροστά στον φορητό υπολογιστή. Για ώρες πολλές αναζητούσε πληροφορίες στο διαδίκτυο γι’ αυτόν τον θρύλο, αλλά δεν είχε καταφέρει να ανακαλύψει κάτι.

Οι χθεσινοί επισκέπτες του είχαν δίκιο. Αυτή η ιστορία ήταν γνωστή μόνο σε λίγες μικρές ομάδες ανθρώπων. Δεν υπήρχε ούτε μία σύντομη αναφορά στον συγκεκριμένο θρύλο. Ήταν μια άγνωστη ιστορία για τον υπόλοιπο κόσμο.

Έστειλε πάνω από δέκα e-mails σε διακεκριμένους θεολόγους και αρχαιολόγους έγκριτων πανεπιστημίων σε δύση και ανατολή. Τούς ενημέρωνε για την ιστορία-θρύλο και ρωτούσε να μάθει εάν γνώριζαν κάτι σχετικό. Τώρα, το μόνο που

μπορούσε να κάνει ήταν να περιμένει για τις απαντήσεις και πήγε να κάνει και πάλι ένα ντους.

Δεν συνειδητοποίησε ότι είχε μείνει κάτω από το νερό για περίπου σαράντα πέντε λεπτά. Το δέρμα του είχε μουλιάσει από το πολύ νερό και το πρόσωπό του είχε κοκκινίσει λόγω τής θερμότητας. Με μηχανικές κινήσεις ντύθηκε και πήγε στον υπολογιστή του για να ελέγξει για απαντήσεις στα e-mails που είχε στείλει.

Κατά τη διάρκεια τών δύο, τριών δευτερολέπτων που διήρκεσε η φόρτωση τών e-mails, σκεφτόταν ότι κάποιος θα τού απαντούσε για κάποια κείμενα σχετικά με τον θρύλο που είχαν βρεθεί και στο παρελθόν και ότι είχε αποδειχθεί η ανακρίβεια και τα ψεύδη αυτού τού θρύλου. Ήταν σίγουρος ότι σύντομα θα λάμβανε ένα e-mail με αυτό το λυτρωτικό για αυτόν περιεχόμενο. Θα έκαμνε υπομονή και όταν θα είχε απελπιστεί τελείως, τότε κάποιος από αυτούς τούς έγκριτους πανεπιστημιακούς ερευνητές θα τού έστελνε το σωτήριο για αυτόν e-mail.

Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα όταν είδε ότι εκτός τών συνηθισμένων μηνυμάτων από τις προσωπικές και επαγγελματικές του επαφές, υπήρχε και ένα μήνυμα από τον καθηγητή John Miles. Δίδασκε στο πασίγνωστο, για τις θεολογικές του σπουδές, Cross University στη Βοστόνη τών Η.Π.Α. Είχε στείλε και στον Miles e-mail ρωτώντας για τον θρύλο.

Για μια στιγμή στάθηκε και έχοντας το δείκτη τού ποντικιού τού υπολογιστή πάνω στο συγκεκριμένο μήνυμα, δίστασε να κάνει το κλικ για να το ανοίξει και να το διαβάσει. Ποιο να ήταν άραγε το περιεχόμενο τού μηνύματος; Έχοντας κλειστά τα μάτια για λίγα δευτερόλεπτα, άνοιξε το e-mail. Σιγά, σιγά άνοιξε τα μάτια του. Άρχισε να το διαβάζει και μία έκπληξη τον περίμενε. Το e-mail αποτελούνταν μόνο από μία πρόταση : «We should arrange an appointment to talk about it on the phone. Call me at this number.»

Ανάμεικτα τα συναισθήματα. Ούτε χαρά, αλλά ούτε λύπη. Ο Αμερικάνος έδειξε άμεσα το ενδιαφέρον του και μάλιστα έκρινε ότι ήταν αναγκαίο να μιλήσουν τηλεφωνικώς και όχι απλά να ανταλλάξουν πληροφορίες μέσω e-mails.

Το μόνο σίγουρο ήταν ότι ένοιωθε μία μεγάλη ανακούφιση. Είχε βρεθεί κάποιος, όχι ένας τυχαίος άνθρωπος, ο οποίος έδειξε άμεσο ενδιαφέρον για την ιστορία τού Παύλου. Δεν μπορούσε όμως να μην νοιώσει και μία απογοήτευση, διότι αυτό σήμαινε ότι οι φόβοι του για την εγκυρότητα τών κειμένων που βρήκε ήταν μάλλον αληθινοί.

Πιθανότατα, ο Miles γνώριζε για την ιστορία και είχε στοιχεία που θα βοηθούσαν να αποκαλυφθεί η αλήθεια, η πραγματική ιστορία ενός ανθρώπου που επί δύο χιλιάδες χρόνια έχει λατρευτεί ως Θεός από ανθρώπους σε κάθε γωνιά τής Γης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – Θ΄

Η ώρα ήταν πέντε το απόγευμα και ο Παύλος μόλις είχε τελειώσει την τηλεφωνική του συνομιλία με τον Μάιλς. Στα δεκαπέντε λεπτά αυτής τής συνομιλίας, ο Παύλος εξιστορούσε, με όσο το δυνατόν λιγότερες λεπτομέρειες, την περιπέτειά του στην Αφρική. Ο Μάιλς μίλησε μόνο τα τελευταία δύο, τρία λεπτά λέγοντας ότι σε περίπου μία εβδομάδα θα ταξίδευε για την Ελλάδα. Ο Παύλος τού πρότεινε να τον φιλοξενήσει και να κανονίσει να συναντηθούν με τούς υπόλοιπους, τον κ. Γεωργίου και την παρέα του.

Όλα ωραία, όλα καλά, έως τώρα, αλλά υπήρχε μία λεπτομέρεια που δεν την είχε σκεφθεί καθόλου. Δεν είχε ενημερώσει καθόλου και για τίποτα τον αγαπητό του Γεωργίου. Είχαν συνεννοηθεί, από την προηγούμενη ήδη ημέρα, να τηλεφωνηθούν κάποια ώρα το βραδάκι. Ήταν η κατάλληλη στιγμή ώστε να ενημερώσει το συνεργάτη του, πλέον, σχετικά με τον Μάιλς.

Είχαν περάσει πέντε ώρες από τη συνομιλία με τον Αμερικάνο καθηγητή και τώρα ήταν καθισμένος απέναντί του ο Γεωργίου, ο οποίος άκουγε με ενδιαφέρον τον Παύλο να τού μιλάει για τον καθηγητή Μάιλς.

- Ελπίζω να μην έκανα λάθος που επικοινώνησα μαζί του, αλλά ένοιωθα την μεγάλη ανάγκη να ψάξω να βρω και άλλους που να έχουν ακούσει για αυτόν τον θρύλο, μιλούσε ο Παύλος καθισμένος στο γραφείο του παίζοντας με τα δάχτυλα τού δεξιού χεριού του μία πένα που κρατούσε.

Ο Γεωργίου δεν μίλησε αμέσως. Κοίταξε την ώρα στο ρολόι του και σούφρωσε τα φρύδια του.

- Δικαιολογημένα έκανες ό,τι έκανες, αλλά ο Μάιλς δεν είναι πρόβλημα. Απεναντίας, αυτός, απ’ ό,τι έχω καταλάβει, μπορεί να μάς βοηθήσει πολύ, είπε ο Γεωργίου χωρίς να μπορεί να κρύψει την ανησυχία που είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπό του.

- Οι υπόλοιποι που έχουν λάβει την επιστολή σου, αυτοί ίσως μάς δημιουργήσουν προβλήματα, εάν θελήσουν να το διαδώσουν σε λάθος ανθρώπους, συνέχισε ο Γεωργίου.

- Δεν καταλαβαίνω και πολλά, αλλά ποιοι μπορεί να είναι αυτοί οι λάθος άνθρωποι;

- Σκέψου τι θα ήθελες να γίνει στο μέλλον με την ανακάλυψή σου και πώς θα χειριστείς αυτή την ιστορία εάν αποδειχθεί τελικά ότι αυτά που υποψιαζόμαστε είναι αληθή.

Ο Παύλος σταμάτησε το παιχνίδι τών δακτύλων με την πένα.

«Τι εννοούσε ο Γεωργίου; Μα πώς αλλιώς θα μπορούσαμε να χειριστούμε το θέμα; Δεν είναι ευκόλως εννοούμενο ότι θα πρέπει ο κόσμος να μάθει γι' αυτή την ιστορία; Υπάρχει κάτι άλλο που θα έπρεπε να κάνω;»

Θυμόταν τα λόγια τού παιδικού του φίλου : "Η Ιστορία, δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι δεν σταματά να γράφεται και ότι πάντα κάτι καινούργιο βρίσκουν οι ερευνητές και κάποια ιστορικά γεγονότα ανατρέπονται με την ανακάλυψη νέων πηγών."

Αυτά σκεφτόταν ο Παύλος και σηκώθηκε από την καρέκλα τού γραφείου του και κάθισε στον διθέσιο καναπέ δίπλα στον Γεωργίου.

- Δεν καταλαβαίνω αυτά που είπες. Υπονοείς ότι θα πρέπει αυτή η ιστορία να μείνει κρυφή; Να μην τη μάθει ο κόσμος; Μήπως θα έπρεπε πρώτα να ενημερώσουμε τις διάφορες χριστιανικές εκκλησίες, ώστε ο κλήρος αυτών να αποφασίσει για το τι θα πρέπει να γίνει; Μα τότε σίγουρα θα βγάλουν μία αρνητική απόφαση και ή θα εξαφανίσουν τους παπύρους είτε θα το βαφτίσουν αιρετικό, βλάσφημο και ψευδές. Αυτό θέλεις να γίνει; Ο Παύλος είχε πάρει φόρα και δεν τον σταματούσε τίποτα.

Ο Γεωργίου συνειδητοποίησε ότι ο συνομιλητής του είχε αποφασίσει να κάνει ευρύτερα γνωστή την ανακάλυψή του.

- Άκουσέ με προσεκτικά Παύλε, διότι δεν καταλαβαίνεις ότι…

- Όχι, όχι εσύ δεν καταλαβαίνεις, τον διέκοψε απότομα ο Παύλος με έντονη φωνή και σηκώθηκε απότομα πιέζοντας με τις παλάμες του την άκρη τού καναπέ και ξανακάθισε στην καρέκλα τού γραφείου του.

- Πρέπει να καταλάβεις ότι η επιστήμη και μόνο η επιστήμη μπορεί και πρέπει να αποφασίσει για την αυθεντικότητα τών περγαμηνών και όχι οι κληρικοί. Μετά, ο κόσμος θα αποφασίσει εάν θα πιστέψει αυτή την ιστορία ή θα την χαρακτηρίσει ένα απλό μυθιστόρημα. Εμείς θα πρέπει απλώς να το κάνουμε ευρύτερα γνωστό χωρίς να επηρεάσουμε τούς άλλους. Αυτοί θα αποφασίσουν από μόνοι τους τι θα πιστέψουν. Έχουν το δικαίωμα να πληροφορηθούν για την ανακάλυψη με άμεσο τρόπο, χωρίς μεσάζοντες.

Σηκώθηκε πάλι και αυτή τη φορά κάθισε στον μονοθέσιο καναπέ απέναντι από τον Γεωργίου και συνέχισε, αλλά τώρα με ήρεμη και ήπια φωνή.

Για άλλη μία φορά τού ήρθαν στο νου τα λόγια τού Χρίστου από τα παιδικά τα χρόνια : “ Φτάνει να μην προσπαθήσει κάποιος ή κάποια ομάδα να κρύψει αυτές τις νέες πηγές πληροφοριών για να μην υπάρξει ανατροπή τών γεγονότων και ξαναγραφεί η Ιστορία από την αρχή.”

- Οι κληρικοί και οι θεολόγοι θα είναι υποκειμενικοί και πρέπει να το μάθουν μαζί με τον υπόλοιπο κόσμο και όχι σε κάποια ιδιαίτερη συνάντηση. Πρέπει να το μελετήσουμε το θέμα μόνο επιστημονικώς και με αντικειμενικότητα. Απαιτείται να έχουμε ως γνώμονα τη λογική και να παραμερίσουμε την καρδιά και κάθε συναίσθημα και τότε να είσαι σίγουρος ότι θα δούμε την αλήθεια και μόνο την αλήθεια.

Η συζήτηση κράτησε έως τα μεσάνυχτα. Ο Γεωργίου ήταν αυτός που έδωσε ένα τέλος σε αυτήν και καληνύχτισε τον Παύλο δίνοντάς του την υπόσχεση ότι θα τον στηρίξει σε ό,τι θελήσει να κάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – Ι΄

Η εβδομάδα πέρασε ήσυχα. Ο Παύλος τηλεφωνήθηκε τρεις φορές με τον Γεωργίου και άλλες τόσες με τον παιδικό του φίλο Χρίστο. Είχε αποφασίσει να μην κάνει τίποτα μέχρι την άφιξη τού Αμερικάνου καθηγητού και η μέρα αυτή είχε ξημερώσει. Ήταν Κυριακή πρωί και ο Μάιλς θα έφτανε στη Θεσσαλονίκη.

Στο αεροδρόμιο, μαζί με τον Παύλο ήρθε και ο Γεωργίου με τη Τζεν. Ο ανοιξιάτικος εκείνος καιρός είχε φτιάξει τη διάθεση και τών τριών συνεργατών. Η πτήση δεν είχε καθυστέρηση και ο Μάιλς φάνηκε στην ώρα του να μπαίνει στην αίθουσα αναμονής. Ο Παύλος έκανε τις ανάλογες συστάσεις και κατευθύνθηκαν προς την έξοδο. Η Τζεν προπορεύτηκε για να πάει να φέρει το αυτοκίνητό της που το είχε παρκάρει στο χώρο στάθμευσης τού αεροδρομίου.

Μία ημέρα πριν, όταν αποφάσιζαν να πάνε και οι τρεις να υποδεχτούν τον καθηγητή, αυτή επέμενε να πάνε με το δικό της αυτοκίνητο και με τον τρόπο της και την επιμονή της είχε καταφέρει να πείσει τούς δύο άνδρες. Το πονηρό γυναικείο μυαλό ήθελε να περάσει όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο με τον Μάιλς. Υποψιαζόταν ότι εάν πήγαιναν με αλλουνού αυτοκίνητο, αυτήν θα την άφηναν στο ξενοδοχείο όπου διαμένει η ίδια. Ο Γεωργίου με τον Παύλο θα συνόδευαν μόνοι τον Αμερικάνο στο σπίτι τού τελευταίου, αφού εκεί θα φιλοξενούνταν.

Μέσα στο αυτοκίνητο, η συζήτηση ήταν περισσότερο για το ταξίδι τού Μάιλς και για το ότι θα έμενε στο σπίτι τού Παύλου. Αυτός παραδέχτηκε ότι τού άρεσε η ιδέα να μη μείνει σε ξενοδοχείο και έτσι θα ήταν ευκολότερη η συνεργασία επί καθημερινής βάσεως με τον Παύλο και τούς συνεργάτες του. Σε αυτό το σημείο, η Τζεν δεν άντεξε και πετάχτηκε στη μέση τής κουβέντας.

- Dr. Miles, do you really believe ότι η ανακάλυψη αυτή κρύβει κάποιες αλήθειες και υπάρχει τρόπος να αποδειχθούν αυτές; Τελικά είπε αυτό που ήθελε χωρίς όμως να πάρει το βλέμμα της από τον δρόμο, καθώς αυτή οδηγούσε.

Για λίγα δευτερόλεπτα υπήρξε σιωπή. Ο Μάιλς, που καθότανε στο πίσω κάθισμα μαζί με τον Γεωργίου, έγειρε λίγο το κορμί του μπροστά και με σιγανή φωνή…

- My dear, you should know ότι είναι ένα πολύ σοβαρό θέμα και οι αποφάσεις που θα παρθούν δεν πρέπει να είναι βιαστικές. Κάνε υπομονή έως αύριο και τότε θα συζητήσουμε σοβαρά και θα ανταλλάξουμε πληροφορίες σχετικά με το θέμα, είπε ο Μάιλς και ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του.

Έγειρε και πάλι πίσω και συνέχισε…

- Έκανα ένα υπερατλαντικό ταξίδι. Αυτό σημαίνει ότι έχω τούς λόγους μου και μάλιστα σημαντικούς λόγους. Εάν δεν υπήρχαν αυτοί οι λόγοι, να είστε σίγουροι ότι δε θα άφηνα την ησυχία τών μαθημάτων μου για να ταξιδέψω έως εδώ.

Η φωνή του ήταν και πάλι ήρεμη, αλλά πιο έντονη αυτή τη φορά.

Η Τζεν τον κοίταξε από τον καθρέπτη τού αυτοκινήτου, αφού αυτός καθόταν πίσω από τον συνοδηγό Παύλο. Ο επισκέπτης είχε στρέψει το κεφάλι στα δεξιά και κοιτούσε το τοπίο έξω από το παράθυρο.

Τώρα πια δεν υπήρχε γυρισμός. Ό,τι ήταν να γίνει θα γινόταν. Η ομάδα ήταν ακόμη πιο δυνατή με την έλευση τού Μάιλς. Μία ομάδα που θα αναστάτωνε τον κόσμο. Είχε έρθει η ώρα τών μεγάλων αποκαλύψεων και αλλαγών. Τίποτα δε θα σταματούσε αυτή την παγκοσμίως ανθρώπινη ανατάραξη και ο Παύλος θα ήταν ο κύριος υπεύθυνος . Όπως ο απόστολος Παύλος κυνηγούσε τούς χριστιανούς τής εποχής του, έτσι και ο σύγχρονος Παύλος θα αποκάλυπτε μία άλλη πτυχή τής χριστιανικής ιστορίας, την αληθινή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – ΙΑ΄

Επί δύο ημέρες, ο Μάιλς περιέγραφε για το θρύλο που έλεγε ότι μία ομάδα ανθρώπων, συγγενών τού Ιησού, είχαν αυτοεξοριστεί και είτε είχαν καταφύγει σε κάποια ευρωπαϊκή χώρα ή σε κάποια απομακρυσμένη περιοχή τής Αφρικής.

Ήταν ένας θρύλος προφορικός. Τον άκουγες από κάποιες μικρές ομάδες σε απομακρυσμένα μέρη τής Ευρώπης και κυρίως στην Πορτογαλία. Ποτέ δεν υπήρξε κάποια γραπτή πηγή που να αναφέρεται στον θρύλο αυτό. Ποτέ όμως ο θρύλος δεν ανέφερε ότι ο ίδιος ο Ιησούς ήταν ανάμεσα στην ομάδα αυτή.

Η ανακάλυψη τού Παύλου συνδεόταν άμεσα με αυτόν τον άγνωστο στους πολλούς θρύλο και περιείχε και ένα καινούργιο στοιχείο, τον αρχηγό τής φαμίλιας, ονόματι Ιησούς, υιός τής Μαρίας και τού Ιωσήφ και μεγάλος δάσκαλος και θρησκευτικός ηγέτης.

Για τις επόμενες επτά ημέρες, είχαν πολλές συναντήσεις στο σπίτι τού Παύλου. Η Τζεν όμως απουσίαζε εδώ και πέντε ημέρες. Φεύγοντας, είχε ζητήσει ένα δείγμα περγαμηνής από τον πρώτο χρονολογικά πάπυρο και ένα δείγμα από τον τελευταίο χρονολογικά πάπυρο.

- Θα γυρίσω σύντομα και ελπίζω με μία έκπληξη, τούς είχε πει.

Τελικά, μετά από μία εβδομάδα απουσίας και χωρίς καμία τηλεφωνική επικοινωνία, τηλεφώνησε στον Παύλο και τού ζήτησε να βρεθούν όλοι στο σπίτι του για να τούς ενημερώσει για τα αποτελέσματα τού ταξιδιού της.

Την επομένη το απόγευμα, ο Παύλος με τον Γεωργίου και τον Μάιλς έπιναν καφέδες περιμένοντας για την Τζεν να εμφανιστεί. Μία έκπληξη τούς περίμενε όταν ο Παύλος άνοιξε την εξώπορτα. Την συνόδευαν ο προϊστάμενός της Κυριάκος Σιδηρόπουλος και δύο ακόμη κύριοι. Ο Παύλος τούς συνόδευσε στο γραφείο του και άφησε τη Τζεν να κάνει τις συστάσεις. Οι δύο καινούργιοι τής παρέας ήταν και αυτοί από την Αγγλία. Ο δόκτωρ Noble, ξάδερφος τής Τζεν και ο βοηθός του δόκτωρ Gable. Αφού πρόσφερε καφέδες ο Παύλος η Τζεν…

- I need to explain you all why έφυγα και τι έκανα αυτές τις ημέρες. Παύλε, έχεις χαιρετίσματα από τον φίλο σου Χρίστο και από τον Ιωσήφ.

Αναμενόμενο ήταν ο Παύλος να αντιδράσει έκπληκτος.

- Δεν καταλαβαίνω, τι εννοείς; Τι πήγες και έκανες; Ανασηκώθηκε ταραγμένος ο Παύλος από την καρέκλα τού γραφείου όπου και καθότανε.

- Ηρέμησε και κάτσε σε παρακαλώ. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τίποτα. Θα σας εξηγήσω. Εκτός τών δειγμάτων από τις περγαμηνές, χρειαζόμουν και δείγμα από το λίθινο κιβώτιο όπου φυλάσσονταν οι πάπυροι. Ο φίλος σου ο Χρίστος με βοήθησε να έρθω σε επικοινωνία με τον Ιωσήφ και να μού επιτρέψει να πάρω το δείγμα αυτό. Και τώρα θα σάς πω τι έκανα με αυτά τα δείγματα και τα αποτελέσματα τής έρευνάς μου.

Άκουγαν με μεγάλη προσοχή τη Τζεν, η οποία σε ορισμένα σημεία έδινε τον λόγο στον δόκτορα Νομπλ και στον βοηθό του. Αυτή η γυναίκα είχε κάνει κάτι που δεν το είχαν σκεφτεί καθόλου οι υπόλοιποι τής ομάδας. Στα εργαστήρια τού Νομπλ στην Αγγλία, εξέτασαν πρώτα το δείγμα από το λίθινο κιβώτιο και εξακρίβωσαν ότι ήταν από πέτρα τής αφρικανικής περιοχής όπου φυλαγόταν τόσα χρόνια. Δηλαδή, το κιβώτιο είχε κατασκευαστεί σε εκείνη την περιοχή. Ακόμη πιο συνταρακτικά τα αποτελέσματα από τις περγαμηνές, που ήταν από δέρμα κατσίκας.

Έχοντας δείγματα DNA από κατσίκες που εκτρέφει η φυλή τού Ιωσήφ στην Αφρική και δείγματα DNA από κατσίκες που παραδοσιακά εκτρέφουν στο σημερινό Ισραήλ, διαπιστώθηκε ότι το πρώτο δείγμα περγαμηνής ήταν από κατσίκες τού Ισραήλ και το δεύτερο από κατσίκες τής Αφρικής.

- Αυτό σημαίνει ότι οι πρώτες περγαμηνές, οι παλαιότερες χρονολογικά, έχουν σχέση με τον τόπο τού Ισραήλ και οι υπόλοιπες με την Αφρική, όπου και βρέθηκαν, εξηγούσε η Τζεν.

- Όπως καταλαβαίνετε, αυτές οι πληροφορίες είναι σημαντικές και βοηθούν πολύ, είπε η Τζεν στους συνεργάτες της που ένοιωθαν πράγματι θαυμασμό για αυτήν.

Ο Παύλος σηκώθηκε και όρθιος όπως ήταν, πίσω από το γραφείο του είπε, κοιτάζοντας συνέχεια την μοναδική θηλυκή παρουσία…

- Μετά από τις σημερινές πληροφορίες, δε νομίζω ότι χρειαζόμαστε κάτι παραπάνω. Τώρα, το μόνο που μάς μένει είναι η ενημέρωση τού κόσμου και σκοπεύω να το κανονίσω για αύριο.

Όλοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και στο τέλος κοίταξαν τον Παύλο και απλά κουνώντας τα κεφάλια τους έδειξαν ότι συμφωνούσαν. Είχε έρθει η ώρα η μεγάλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – ΙΒ΄

Το είπε και το έκανε. Ο Παύλος, εδώ και ένα μήνα, πηγαίνει από συνέντευξη σε συνέντευξη μιλώντας για την ανακάλυψή του. Στις αρχές τον συνόδευαν και οι καινούργιοι φίλοι, αλλά μετά σταμάτησαν. Μόνο η Τζεν επέμενε να πηγαίνει μαζί του. Ήταν σύντομες συνεντεύξεις και δεν είχαν και μεγάλο αντίκτυπο. Οι περισσότεροι σχολίαζαν ότι ακόμη ένας τρελός είχε βρει κάποια απόκρυφα ευαγγέλια και ήθελε να δώσει υλικό για ακόμη έναν Κώδικα Ντα Βίντσι να γραφτεί. Οι υπόλοιποι τής παρέας ένοιωσαν την αδιαφορία και σιγά-σιγά αποχώρησαν και μόνο ο Παύλος με τη Τζεν είχαν μείνει. Κάτι τούς έδενε. Το ένοιωθε και αυτή ότι αυτή δεν ήταν μία απλή ανακάλυψη σαν τις άλλες, αλλά πώς να πεισθεί ο κόσμος.

- Ο κόσμος αποφάσισε, όπως το ήθελες έγινε, άστο να πάει τώρα, τού έλεγε ο Γεωργίου.

Και ίσως να τα είχε παρατήσει εάν η Τζεν δεν επέμενε ότι κάτι άλλο θα υπάρχει και αυτό τού πρότεινε.

- Οι συνεντεύξεις είναι απλά πληροφοριακές. Δεν αγγίζουν τον μέσο άνθρωπο. Εγώ σε άκουσα και πίστεψα στην ανακάλυψή σου. Πρέπει να μιλήσεις απευθείας στους ανθρώπους, τού έλεγε συνεχώς και τελικά τον έπεισε.

Οργάνωσαν συγκεντρώσεις για να μιλήσει ο Παύλος για την ιστορία-θρύλο. Θα είχε άμεση επαφή με αυτούς και θα μπορούσαν να τον ρωτήσουν ό,τι ήθελαν και να σχολιάσουν. Και τελικά η Τζεν είχε δίκιο.

Σε διάστημα δύο μηνών είχε μιλήσει σε δεκαπέντε διαφορετικές τοποθεσίες σε Ελλάδα και εξωτερικό. Στις δέκα από αυτές ήταν καλεσμένος. Άλλοι ήταν οι διοργανωτές και τον κάλεσαν να μιλήσει. Τι περίεργο! Από τα τηλεοπτικά κανάλια δεν μπορούσε να επηρεάσει κόσμο. Η άμεση επικοινωνία τού Παύλου με τον κόσμο είχε αφάνταστα αποτελέσματα.

Με την άμεση επαφή με τούς ανθρώπους, είχε ταρακουνήσει τον επιστημονικό και μη κόσμο. Άνθρωποι κάθε ηλικίας και μόρφωσης τον άκουσαν και είχαν να πουν πολλά. Το κοινό τον παρακολουθούσε σε κάθε λέξη του, πρόταση και κάθε κίνηση τών χεριών του. Η φωνή του τούς ήταν οικεία. Άγγιζε τις ψυχές τών ανθρώπων. Μετά από κάθε ομιλία, οι άνθρωποι ήθελαν να τού μιλήσουν από κοντά, να μοιραστούν μαζί του τις θρησκευτικές αμφιβολίες των. Τον ρωτούσαν πολλά και διάφορα, αλλά αυτός, με την πολύτιμη βοήθεια τής Τζεν, είχε τις ανάλογες απαντήσεις.

Ήρθαν και κληρικοί να τον ακούσουν. Τον άκουγαν με σοβαρότητα και ήθελαν να τον ακούσουν κι άλλο κι άλλο. Θαρρείς και δεν χόρταιναν τα επιχειρήματά του σχετικά με την ανακάλυψή του.

Δεν ήταν κάποιος τυχαίος τρελός επιστήμων. Δεν ήταν κάποιος άθεος που επιζητούσε με κάθε μέσο να ανατρέψει τις αλήθειες, τα πιστεύω τού χριστιανισμού. Τον άκουγαν με προσοχή. Μιλούσε και καθήλωνε το κοινό. Και οι πρώτες αντιδράσεις δεν άργησαν να έρθουν.

Ηλεκτρονικός και έντυπος τύπος αναφερόταν στην ανακάλυψή του και πάλι, αλλά αυτή τη φορά υπήρχαν και αυτοί που έντονα τον κατηγορούσαν για απατεώνα, άνθρωπο τού διαβόλου και ότι είχε πουληθεί σε ομάδες αντίχριστων και πολέμιων τής θρησκείας.

Η Τζεν, που ήταν παρούσα σε κάθε ομιλία του, έβλεπε, παρατηρούσε και μετέφερε τις εντυπώσεις της στον Παύλο, αλλά και στους υπόλοιπους τής ομάδας, οι οποίοι είχαν επιστρέψει μετά την ανατροπή τών γεγονότων.

Ο Μάιλς οργάνωνε τις ομιλίες τού Παύλου σε πανεπιστήμια τών Η.Π.Α., πάντοτε με τη συνεργασία τής Τζεν, η οποία είχε πάρει από το πανεπιστήμιό της άδεια άνευ αποδοχών για να μπορεί να συντροφεύει τον Παύλο στα ταξίδια του. Ήταν η πιστή συνεργάτιδά του, αυτή που δεν τον είχε εγκαταλείψει ποτέ.

- Οι επιστημονικές αποδείξεις δεν αξίζουν τίποτα σε σύγκριση με το λόγο σου, ο οποίος αγγίζει τις καρδιές, τού έλεγε συνεχώς.

Και τελικά συνέβη αυτό που δεν το περίμενε κανείς.

- Ξέρεις από πού είναι αυτή η επιστολή; Η Τζεν, όλο ενθουσιασμό, τον ρώτησε, σε μία από τις πολλές απογευματινές συναντήσεις που είχαν στο σπίτι του.

Ήταν μία επιστολή-πρόσκληση απ' το Βατικανό. Είχε ο Παύλος την μοναδική ευκαιρία να εξηγήσει από κοντά στον Προκαθήμενο τής Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας για την ανακάλυψή του και για τις ιδέες του σχετικά με αυτήν.

Η Τζεν, με το πονηρό γυναικείο μυαλό της, δεν έχασε την ευκαιρία και με τον τρόπο της άφησε να διαδοθεί η πρόσκληση και φυσικό ήταν να ενδιαφερθούν ηλεκτρονικός και έντυπος τύπος για αυτό. Αυτό που ήθελε η συνεργάτιδά του, την διαφήμιση, το πέτυχε.

Αν και ελληνορθόδοξος ο Παύλος, ενδιαφέρθηκε να συναντηθεί μαζί του ο ίδιος ο Πάπας Λάζαρος, ένας άνθρωπος χαμηλών τόνων και πολύ συμπαθής σε κάθε γωνιά τού κόσμου και ακόμη και ανάμεσα στον Ορθόδοξο χριστιανικό κόσμο.

Δύο ημέρες έμεινε στο Βατικανό ο Παύλος. Πήγε μόνος του και είχε την πρώτη ημέρα συναντήσεις με αρχιερείς και τη δεύτερη με τον Προκαθήμενο.

Δεν επέστρεψε απευθείας στην Ελλάδα, αλλά πήγε στον Μάιλς στις Η.Π.Α. Εκεί θέλησε να μιλήσει μαζί του και να συζητήσει για την επίσκεψή του στο Βατικανό. Ο Μάιλς ήταν προσωπικός φίλος με τον Πάπα Λάζαρο. Μαζί είχαν βρεθεί ως συμφοιτητές στη Σορβόννη και είχαν κρατήσει την μεταξύ των επαφή.

- I cannot believe what θα πω, αλλά ο Πάπας δεν αντέδρασε καθόλου στα λεγόμενά μου και η αντίδρασή του ήταν όπως άλλων ανθρώπων που συνάντησα στις ομιλίες μου ανά τον κόσμο. Πολύ παράξενο.

- I remember ότι ο Λάζαρος στις συζητήσεις μας, έδειχνε ότι αγαπούσε πολύ τον Χριστό, αλλά ποτέ μα ποτέ δεν μιλούσε για αυτόν όπως για έναν θεό, μιλούσε για αυτόν όπως μιλάει κάποιος για ένα αγαπημένο του πρόσωπο, είπε ο Μάιλς.

Μόνο μία βραδιά κάθισε στις Η.Π.Α. και μετά επιστροφή σπίτι.

Όταν γύρισε στην Ελλάδα, η Τζεν ‘πέθαινε’ να μάθει τις λεπτομέρειες τού ταξιδιού του. Τον άκουγε γεμάτη περιέργεια για αυτή τη συνάντηση.

- Μακάρι να ήμουν εκεί και να είχα ζήσει από κοντά αυτές τις συζητήσεις. Να το θυμάστε ότι θα έχουμε εξελίξεις και μάλιστα πολύ σύντομα.

Μιλούσε και οι ακτίνες τού ήλιου, που έπεφταν στο πρόσωπό της, το έκαμναν πιο φωτεινό.

Το καφέ όπου καθόντουσαν εκείνο το απόγευμα η Τζεν, ο Παύλος και ο Γεωργίου ήταν στην παραλία τής Θεσσαλονίκης και σχεδόν απέναντι από τον Λευκό Πύργο. Είχε πολύ κόσμο και η Τζεν είχε διαλέξει ένα κάπως απόμερο τραπέζι για να καθίσουν.

- Είχα μία τηλεφωνική επικοινωνία με τον Μάιλς και…

Την σταμάτησε απότομα ο Γεωργίου.

- Δεν είσαι εντάξει, καθόλου εντάξει… Θέλεις να έχεις πλήρη ενημέρωση από εμάς, αλλά εσύ…

- Όχι, όχι…θα σάς το έλεγα. Δεν σκόπευα να το κρατήσω κρυφό, άλλωστε γιατί να το κρατήσω κρυφό, ο Μάιλς θα σάς το έλεγε. Σε παρακαλώ, μη περνάνε τέτοιες σκέψεις από το μυαλό σου για εμένα και επηρεάζεις και τον αγαπητό μου Παύλο. Είπε με έντονο ύφος και με ένα παραπονιάρικο ύφος που μόνο μία γυναίκα μπορεί να το πάρει.

- Άστη να μιλήσει. Έχει δίκιο. Ο Μάιλς θα μάς το έλεγε έτσι κι αλλιώς. Λοιπόν; Σε ακούμε. Και τής έκλεισε το μάτι, δίνοντας της το θάρρος να συνεχίσει χωρίς να νομίζει ότι κάτι στραβό συμβαίνει.

Με ένα μεγάλο χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της, άρχισε να τούς λέει ό,τι είχε μάθει από τον Μάιλς, σχετικά με τα σχόλια που άρχισαν να γίνονται στους κύκλους τών καθολικών ιερέων στις Η.Π.Α., αλλά και μέσα σε άλλες χριστιανικές εκκλησίες.

- Η συνάντηση τού Πάπα με τον Παύλο σχολιάστηκε ως μία αδυναμία τής καθολικής εκκλησίας και υπήρξαν πολλές αντιδράσεις από τη Ρώμη, αλλά και από εκκλησίες τής Αμερικής.

- Αυτό είναι καλό. Σημαίνει ότι ο Παύλος τούς ταρακούνησε με την επίσκεψή του, είπε ο Γεωργίου με έμφαση και με μία φωνή που έδειχνε ευχαρίστηση.

- Τζεν, συνέχισε. Έχεις κι άλλα να μάς πεις, τον διέκοψε ο Παύλος και με ένα νεύμα του χεριού του την παρότρυνε να συνεχίσει.

- Ο Μάιλς πάντως ένοιωθε ότι αυτό δεν είναι και πολύ καλό και μάλλον ήθελε να μάς …διέκοψε την ομιλία της και …….

Ήπιε μία γουλιά από τον καφέ της, έτριψε τις παλάμες τών χεριών της μεταξύ των, όπως κάνουμε για να ζεσταθούμε το χειμώνα και…

- Έλα συνέχισε. Σού είπε κάτι που σε έχει τρομοκρατήσει. Λέγε, αφού στο τέλος θα το πεις, επέμενε ο Παύλος και έσκυψε μπροστά προς το μέρος της και πάνω από το τραπεζάκι, αφού αυτή καθόταν απέναντί του.

- Ο φίλος μας έχει ακούσει κάτι φήμες, αλλά θέλει πρώτα να το επιβεβαιώσει και μετά να μάς πει περισσότερα. Φοβάται για την ασφάλειά σου, είπε η Τζεν και ήπιε μία γουλιά νερό από το ποτήρι της και φάνηκε ότι το έπινε με μεγάλη ευχαρίστηση, όπως θα το έπινε κάποιος ταξιδιώτης που δεν είχε πιει νερό για ημέρες πολλές.

Ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπο τού Παύλου, αλλά ο Γεωργίου πήρε ένα σοβαρό ύφος και μόλις πήγε να πει κάτι, ο Παύλος, ακουμπώντας τον στο μπράτσο, τού έδωσε να καταλάβει να μη μιλήσει.

- Κούκλα μου, αυτά είναι λογικό να ακουστούν. Τόσοι και τόσοι μίλησαν για απόκρυφα ευαγγέλια και για άλλες διαφορετικές ζωές τού Χριστού και δεν αναφέρθηκαν απειλές γι’ αυτούς τούς ανθρώπους. Εγώ και η δική μου ανακάλυψη

γιατί να διαφέρουμε και να μην υπάρχουν τέτοιες απειλές; Μιλούσε ο Παύλος χαμογελώντας.

- Όχι, όχι, αποκλείεται να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Δεν το πιστεύω και είμαι σίγουρος ότι απλά και μόνο είναι φήμες και τίποτα άλλο, πρόσθεσε ο Παύλος με το ίδιο ανέμελο ύφος.

- Μα πώς είναι δυνατόν ο Μάιλς, ένας σοβαρός άνθρωπος, να διαδίδει κάτι τέτοιο; Δεν άντεξε και πετάχτηκε και ο Γεωργίου.

- Ακριβώς, γιατί μού τα είπε αυτά ο Μάιλς ο σοβαρός, δίνω βαρύτητα στα λεγόμενά του, είπε η Τζεν κοιτάζοντας στα μάτια τον Γεωργίου.

Το βλέμμα της εξέφραζε αυτά που δεν έλεγε η ομιλία της. Νοιαζόταν για την ασφάλεια τού πρωταγωνιστή τής ιστορίας μας. Αυτός που νοιάζεται σημαίνει ότι αγαπάει.

Η κουβέντα τους διακόπηκε από τον σερβιτόρο που τούς ξαναγέμισε τα ποτήρια νερού που σχεδόν είχαν αδειάσει.

- Εγώ δεν ανησυχώ και θα πρέπει κι εσείς να κάνετε το ίδιο. Ας πιούμε τα καφεδάκια μας και ξεχάστε ό,τι ειπώθηκε, είπε ο Παύλος και έπιασε το φλιτζάνι του και ήπιε μία ρουφηξιά από τον διπλό ελληνικό που συνήθως έπινε.

Τρεις ημέρες πέρασαν από τη συνάντηση τών τριών στο καφέ τής παραλίας. Η Τζεν είχε επιστρέψει στην Αγγλία και στο πανεπιστήμιό της και ο Γεωργίου ασχολήθηκε με προσωπικές του, οικογενειακές υποθέσεις. Τόσο καιρό την είχε κάπως παραμελήσει την οικογένειά του.

Ο Παύλος παρέμεινε σπίτι του επί τρεις ημέρες χωρίς να βγει καθόλου από το σπίτι του. Εργάστηκε πάνω στις ομιλίες που θα έδινε σε διάφορες πόλεις τής Ευρώπης σχετικά με την ανακάλυψή του. Είχε δώσει πολλές τέτοιες ομιλίες, αλλά τώρα ήθελε να δώσει μεγαλύτερη έμφαση στα επιστημονικά στοιχεία τής έρευνάς του, παρά στα θρησκευτικά ντοκουμέντα.

Ήταν τόσο απορροφημένος που δεν άνοιξε καθόλου τηλεόραση, ούτε ραδιόφωνο.

Καθόταν στο γραφείο του και την ηρεμία του αυτή την διέκοψε το τηλέφωνο που χτύπησε και ο ήχος του ήταν κάπως διαφορετικός, επίμονος. Πώς είναι δυνατόν ένας μηχανικός ήχος που κάθε φορά χτυπάει ίδιος, το ανθρώπινο αυτί να τον ακούει διαφορετικά; Μάλλον δεν είναι το αυτί που ακούει, αλλά το συναίσθημα.

Στην άλλη άκρη τής γραμμής ήταν η Τζεν. Τον ενημέρωνε ότι και το Οικουμενικό Πατριαρχείο στη Κωνσταντινούπολη επιθυμούσε να πάει ο Παύλος εκεί και να συναντηθεί με τον προκαθήμενο τής Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Ο Παύλος το θεώρησε φυσικό. Ήταν φυσικό να θελήσουν να έχουν μία συνάντηση μαζί του και οι ορθόδοξοι, αφού έγινε γνωστή η συνάντησή του με τον Πάπα και μη ξεχνάμε ότι ο Παύλος ήταν ένας δικός τους, ένας ορθόδοξος.

- Υπάρχει κάποιο γεγονός που σίγουρα συνδέεται με την πρόσκληση αυτή, μίλησε με φωνή αναστατωμένη η Τζεν.

- Τι σκέφτηκε και πάλι το μυαλουδάκι σου;

- Δεν είδες στις ειδήσεις σχετικά με τις εξαφανίσεις από το Βατικανό;

- Όχι κούκλα μου. Δεν έχω ανοίξει τηλεόραση εδώ και τρεις ημέρες και δεν έχω βγει καθόλου από το σπίτι αυτές τις ημέρες.

- Δηλαδή, δεν έμαθες για τις εξαφανίσεις καρδινάλιων από το Βατικανό;

Με μεγάλη έκπληξη ενημέρωνε η Τζεν τον αγαπημένο της Παύλο για τούς δεκαπέντε καρδιναλίους που είχαν εξαφανιστεί εδώ και πέντε ημέρες.

Δεν επρόκειτο για απαγωγή, αλλά ούτε και για δολοφονίες. Ήταν μία οργανωμένη ομαδική φυγή. Στα διαμερίσματά των βρέθηκε το σύνολο τών αμφίων που κατείχε ο καθένας τους. Έλειπαν οι υπόλοιπες, πολιτικές-λαϊκές ενδυμασίες των.

Επίσης, η Ιταλική αστυνομία ανακάλυψε ότι ένας από αυτούς είχε αγοράσει προσφάτως ένα μικρό λεωφορείο είκοσι θέσεων. Όλοι τους είχαν κλείσει τούς τραπεζικούς λογαριασμούς που κατείχαν και όσοι ήταν ιδιοκτήτες ακινήτων, τα είχαν πουλήσει.

Μία παράξενη ομαδική εξαφάνιση. Μόλις έγινε γνωστή, τότε κάποιος σύνδεσμος από το Πατριαρχείο Κωνσταντινούπολης ενημέρωσε τη Τζεν ότι ο Πατριάρχης θα επιθυμούσε να έχει μία ιδιωτική συνάντηση με τον Παύλο.

Η τηλεφωνική τους συνομιλία διεκόπη από το κουδούνι τής εξώπορτα τού Παύλου. Ήταν ο Μάιλς μαζί με έναν ηλικιωμένο άνδρα, με φαλακρίτσα και ένα μικρό γκρίζο μουσάκι μόνο στο πηγούνι.

Ο Παύλος έμεινε έκπληκτος με τη παρουσία τού Μάιλς. Το παράξενο ήταν ότι η παρουσία τού άγνωστου άνδρα δεν τον εξέπληξε και τόσο.

Οδηγώντας τους προς το γραφείο του, για μία στιγμή πέρασαν από το μυαλό του τα νέα που μόλις είχε πληροφορηθεί από την Τζεν και κατά έναν περίεργο τρόπο, το ένστικτό του τα συνέδεσε με τον άγνωστο άνδρα.

Οι δύο άνδρες κάθισαν στο τριθέσιο καναπέ και ο Παύλος στο διθέσιο καναπέ που ήταν ακριβώς δίπλα τους.

Για λίγα δευτερόλεπτα υπήρξε μία σιωπή αμηχανίας και κοίταζαν ο ένας τον άλλο στα μάτια, θαρρείς και περίμενε ο καθ' ένας ξεχωριστά από κάποιον ν' αρχίσει τη συνομιλία.

Ήταν μία σιωπή περίεργη. Μία ένταση υπήρχε στην ατμόσφαιρα. Πολύ περίεργο που ένοιωθαν ένταση σε μία σιωπηλή ατμόσφαιρα.

- So, why didn't you ειδοποίησες για την επίσκεψή σου; Θα ερχόμουν να σε παραλάβω από το αεροδρόμιο, έσπασε ο Παύλος τη σιωπή.

Ο Μάιλς με τον ξένο αλληλοκοιτάχτηκαν. Γύρισε προς τον Παύλο και είπε:

- First of all, πρέπει να σού συστήσω τον παλαιό μου φίλο, το Stefano Telco.

Χαμογέλασε και χαιρέτησε κουνώντας το κεφάλι ο Τέλκο.

- Ο Στέφανο κι εγώ γνωριζόμαστε από τότε που σπούδαζε κι αυτός στη Σορβόννη. Μαζί με τον σημερινό προκαθήμενο τής Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας και ακόμη δύο άτομα, ήμασταν μία καλή παρέα και όχι μόνο, μιλούσε ο Μάιλς και ο Παύλος άκουγε με ενδιαφέρον.

- Αυτή η παρέα τών πέντε ατόμων συνηθίζαμε να μιλάμε για θεολογικά ζητήματα. Ήταν το χόμπι μας και είχαμε ανακαλύψει πολύ ενδιαφέροντα θέματα, συνέχισε ο Αμερικάνος.

- Ο φίλος μου είναι Σικελός στην καταγωγή και είναι…είναι καθολικός ιερέας.

Ο Παύλος δε μιλούσε καθόλου. Τώρα που έμαθε ότι ο Στέφανο είναι ιερέας, τού ήρθε και πάλι στο μυαλό το τηλεφώνημα από την Τζεν και η ιστορία με την εξαφάνιση τών ιερέων.

Όπως αναφέραμε και πριν, ο πρώην υπομονετικός Παύλος ήταν φυσιολογικό τώρα να μην υπομένει και…

- Μήπως είστε ένας από τούς εξαφανισθέντες ιερείς τού Βατικανού; Απευθύνθηκε απευθείας στον Στέφανο, περιμένοντας μία απάντηση από αυτόν.

Ο Μάιλς ετοιμάστηκε να παρέμβει, αλλά ο Στέφανο τον σκούντηξε απαλά με το δεξί του χέρι, θέλοντας να τον σταματήσει και με μία δυνατή ιταλική προφορά είπε στα αγγλικά:

- Yes, you are right. Είμαι ένας από αυτούς που παρατήσαμε τις θέσεις μας στο Βατικανό. Παρατήσαμε το λειτούργημά μας και όλα αυτά οφείλονται σ' εσάς και στην ανακάλυψή σας και την επίσκεψή σας στο Βατικανό. Ο φίλος μου όμως

πιστεύω ότι θα μπορέσει να εξηγήσει καλύτερα, διότι πρόκειται για μία μεγάλη ιστορία.

- Το διαισθάνθηκα ότι πρόκειται για μία μεγάλη ιστορία και γι' αυτό πριν ξεκινήσετε να πάω να φέρω καφέδες και μετά είμαι όλος αυτιά.

Σε λίγα λεπτά, επέστρεψε ο Παύλος με την κανάτα τού καφέ και φλιτζάνια. Τούς σερβίρισε και ο Μάιλς άρχισε.

- As I told you before, ο Στέφανο κι εγώ γνωριζόμαστε από παλιά, από τη Σορβόννη. Ήμασταν μία παρέα νέων με ενθουσιασμό και γεμάτοι με απορίες για πολλά πράγματα στη ζωή.

Ο Αμερικάνος διηγούνταν για το πώς έδεσε αυτή η παρέα τών πέντε φίλων, ο Μάιλς, ο Στέφανο και ο νυν Πάπας Λάζαρος. Τους άλλους δύο τής παρέας δεν τούς κατονόμασε.

- Είμαι σίγουρος ότι σύντομα θα γνωριστείς και με εκείνους και…

- Μάλλον γνωρίζω την ταυτότητα ενός εκ τών δύο και πρόκειται να τον συναντήσω λίαν συντόμως, διέκοψε τον Μάιλς ο Παύλος.

Οι δύο άνδρες χαμογέλασαν και δεν έδωσαν περαιτέρω σημασία στο σχόλιο τού οικοδεσπότη τους.

Συνεχίζοντας την περιγραφή του, ο Μάιλς, τόνισε ότι η παρέα αυτή τών νέων ήταν πάντα ανήσυχη και αμφισβητούσαν το κάθε τι. Ήθελαν να αποδεικνύουν από μόνοι τους εάν κάτι ήταν πραγματικό ή όχι.

Θρήσκοι νέοι και οι πέντε. Είχαν μεγάλη πίστη στο Χριστό, αλλά ακόμη και αυτόν τον…αμφισβητούσαν. Κάποιος/οι από την παρέα υποδύονταν τον δικηγόρο τού διαβόλου και αμφισβητούσαν τη θεότητα τού Χριστού. Έψαχναν να βρουν χειροπιαστές αποδείξεις για όσα περιέγραφε η Βίβλος.

Άκουγε ο Παύλος και διαπίστωνε ότι δεν ήταν ο μοναδικός που αν και αγαπούσε τον Χριστό, αμφισβητούσε την ιστορία του για να μπορέσει ν' αποδείξει ο ίδιος την αλήθεια τών γεγονότων τής πιο όμορφης ιστορίας στον κόσμο.

- One day, we ανακαλύψαμε ότι σε κάποιες περιοχές τής νοτίου Ισπανίας, υπήρχε μία προφορική παράδοση για μία ιστορία. Δεν ανέφερε το όνομα τού Ιησού, αλλά μιλούσε για κάποιον μεγάλο δάσκαλο και θρησκευτικό ηγέτη που εγκατέλειψε τα Ιεροσόλυμα και κατέφυγε σε κάποια χώρα της Αφρικής, συνέχισε ο Μάιλς.

Ανέφερε ότι οι γέροντες τής περιοχής μεταβίβαζαν προφορικά αυτή την ιστορία στους νεότερους. Πιάνοντας με προσοχή το φλιτζάνι του τού καφέ, ζήτησε από τον Στέφανο να συνεχίσει.

Αυτός συνέχισε να περιγράφει με περισσότερες λεπτομέρειες.

Η παρέα είχε ταξιδέψει στις περιοχές αυτές και είχε συναντήσει ανθρώπους που γνώριζαν την ιστορία.

Ο Στέφανο ήταν πολύ λεπτομερής στις περιγραφές του και θυμόταν πολλά από αυτά τα ταξίδια και με ακριβείς ημερομηνίες και τοποθεσίες.

- Θυμάμαι που μού είχες αναφέρει αυτή την ιστορία όταν πρωτοσυναντηθήκαμε στην Ελλάδα, είπε ο Παύλος προς τον Μάιλς.

Με νόημά του, ο Αμερικανός παρότρυνε τον Στέφανο να συνεχίσει, μετά από την διακοπή τού Παύλου. Αυτός συνέχισε, αλλά χωρίς πολλές λεπτομέρειες αυτή τη φορά.

Αυτόν τον εβραϊκής καταγωγής διδάσκαλο, τον ακολούθησε μία μεγάλη ομάδα οπαδών του και μέλη τής οικογενείας του. Έζησαν σ’ αυτή την αφρικανική χώρα μέχρι που πέθαναν όλοι.

Οι γηγενείς τής περιοχής τον σέβονταν ως διδάσκαλο. Απόγονοί τους δεν υπήρξαν, διότι δεν έγιναν γάμοι με τον ντόπιο πληθυσμό.

- And now, το πιο σημαντικό κομμάτι τής ιστορίας μας, συνέχισε ο Μάιλς να περιγράφει τη γνωριμία τών πέντε νέων με έναν Αφρικανό φοιτητή.

- Αυτό το άτομο ήταν ο καταλύτης, ώστε να αρχίσουμε να πιστεύουμε ότι η ιστορία αυτή έκρυβε και κάποια αλήθεια.

Ο νυν Πάπας τον είχε γνωρίσει στη βιβλιοθήκη τού πανεπιστημίου. Αφού αντάλλαξε μαζί του απόψεις για κάποια θέματα, μάς τον σύστησε στην παρέα.

- Μιλώντας για πολλά και διάφορα με το νέο, ακούσαμε με έκπληξη να μάς λέει ότι οι παππούδες του γνώριζαν μία πολύ παλαιά ιστορία για κάποιο δάσκαλο που μαζί με οικογένεια και μαθητές είχε φύγει από κάποια χώρα τής μέσης ανατολής και είχαν βρει καταφύγιο στην Αφρική.

Η Τζεν είχε δίκιο όταν έλεγε ότι θα υπάρξουν εξελίξεις.

- So, this just επιβεβαιώνει ότι αυτό που ανακάλυψα ήταν όντως γνωστό σε κάποιους, από πολύ παλαιά.

- My good friend, η δική σου, όμως, ανακάλυψη και η επιμονή σου να γίνει γνωστή στον κόσμο, άλλαξαν την ιστορία και τις ζωές πολλών ανθρώπων, όπως τού Στέφανο και τη δική μου.

Οι υποψίες τού Παύλου βγήκαν αληθινές. Ο Μάιλς στη συνέχεια περιέγραφε αυτά που εν ολίγοις τού είχε πει η Τζεν απ' το τηλέφωνο.

Ο Στέφανο ήταν καθολικός ιερέας που μαζί με άλλους εγκατέλειψαν την ιεροσύνη διότι η ανακάλυψη, αλλά πάνω απ' όλα, τα επιχειρήματα τού Παύλου επιβεβαίωσαν τις υποψίες πολλών για την πραγματική ιστορία τού Χριστού.

Αυτοί οι άνθρωποι είχαν πλέον διαπιστώσει ότι ακολουθούσαν τις διδασκαλίες ενός ανθρώπου και όχι τού ενός και μοναδικού Θεού.

Ο Μάιλς συνέχιζε να περιγράφει πώς όλοι μαζί αυτοί οι πρώην ιερείς, ως μία ομάδα, κατέφυγαν στην Ινδία. Εκεί, με το κοινό ταμείο που δημιούργησαν από τις οικονομίες των, αγόρασαν ένα οικόπεδο με σκοπό να κτίσουν ένα κτίριο που θα στεγάσει ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα. Θα έχει ορφανοτροφείο, γηροκομείο και φιλόπτωχο.

Μπορεί να είχαν βγάλει τα ράσα, αλλά αυτό δε σήμαινε ότι είχαν πάψει να αγαπούν τον άνθρωπο και ιδιαιτέρως τον άνθρωπο που υποφέρει.

Έως τώρα, υπηρετούσαν τον άνθρωπο μέσω τού Θεού. Τα μάτια τους είχαν ανοίξει πλέον. Δεν χρειάζονται κανένα θεό για να βοηθήσουν το συνάνθρωπό τους. Μπορούσαν και χωρίς αυτόν.

- He wanted, εκ μέρους όλων τής ομάδος, να σ' ευχαριστήσει. Με την ανακάλυψη που έκανες και με τον αγώνα σου, η ζωή τους έχει γίνει πιο ήρεμη. Νοιώθουν πιο ελεύθεροι και κάνουν αυτό που επιθυμούν από δική τους προσωπική ευχαρίστηση, είπε ο Μάιλς και έδωσε το λόγο στον Στέφανο.

- Δεν μάς υπαγορεύει κάποιος θεός το καλό και το κακό. Μας έκανες καλό διότι…, μιλούσε ο Στέφανο και ο Παύλος άκουγε με προσοχή.

Ένοιωθε χαρά, ευχαρίστηση ή μάλλον κάτι το ανεξήγητο, που δεν μπορεί καμία ανθρώπινη γλώσσα να περιγράψει.

Το πιο παράξενο ήταν ότι ένοιωθε και την παρουσία κάποιου ατόμου, παλαιού του φίλου. Μπορούσε να νοιώσει το χτύπημα στην πλάτη από τον φίλο αυτό, που τον συνέχαιρε για τα κατορθώματά του.

Για την ακρίβεια, ένοιωθε ότι ο φίλος αυτός ήταν κάτι παραπάνω από ένας πολύ καλός φίλος. Τον ένοιωθε ένα με τον εαυτό του. Θα μπορούσε να τον περιγράψει ως

το άλλο του μισό. Ένα μισό που ζούσε στο σκοτάδι και βγήκε τώρα στην επιφάνεια. Ο κάθε άνθρωπος έχει τη φωτεινή και την σκοτεινή πλευρά του. Ο Παύλος είχε ξεσκεπάσει το παραμύθι που λέγονταν χριστιανισμός και τα μάτια τής καρδιάς του έβλεπαν πλέον ξεκάθαρα τον άλλο Παύλο.

Μιλούσαν ο Μάιλς με το Στέφανο, αλλά ο Παύλος έπρεπε να ευχαριστήσει τον φίλο αυτό, γιατί αυτός τον βοήθησε στην ανακάλυψή του. Δεν ήταν απλά και μόνο ένας καλός φίλος. Ήταν ένας συνεργάτης-φίλος. Τον βοήθησε πολύ αυτή η σκοτεινή πλευρά τού εαυτού του.

Ντριν, ντριν. Το τηλέφωνο χτυπούσε άγρια. Μόνο η λέξη 'άγρια' περιγράφει αυτόν τον χτύπο. Έτσι, σταμάτησε ο Στέφανο που μιλούσε και ο Παύλος επέστρεψε στον πλανήτη Γη.

Στο τραπεζάκι δίπλα του είχε ασύρματη συσκευή τηλεφώνου και απήντησε από εκεί.

- Δεν ακούγεσαι έκπληκτος που σού τηλεφωνώ ξανά σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα.

Πραγματικά, ο Παύλος θαρρείς και το περίμενε αυτό το τηλεφώνημα. Ήταν σίγουρος ότι μετά από την απρόσμενη επίσκεψη που δέχτηκε, κάτι ακόμη θα συνέβαινε και μάλλον θα το μάθαινε από την Τζεν.

Την ενημέρωσε για τούς δύο επισκέπτες και όταν ξεκίνησε να τής λέει κάποιες λεπτομέρειες σχετικά με τούς δύο άνδρες…

- I am βεβαία ότι πριν συνεχίσεις πρέπει να μάθεις ότι το ταξίδι στην Κωνσταντινούπολη που σού είχα πει δεν θα πραγματοποιηθεί.

- Τι έκανες και πάλι κούκλα μου; Αλήθεια, τι θα έκανα χωρίς εσένα; Ένα λεπτό. Για να με γλιτώσεις από τον κόπο να πρέπει να μεταφέρω ό,τι μού πεις στους φίλους μας, επέτρεψέ μου να σε βάλω σε ανοικτή ακρόαση για να ακούν και οι επισκέπτες μου.

Σε ανοικτή ακρόαση πλέον, η Τζεν ενημέρωνε το ακροατήριο της για τα απρόσμενα γεγονότα στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, που σύντομα θα γινόντουσαν γνωστά και στον υπόλοιπο κόσμο.

- Έχει κανονιστεί μία ζωντανή τηλεοπτική μετάδοση τού Πατριάρχη συγχρόνως με τον Πάπα. Ο Πάπας θα βρίσκεται στην έδρα του στο Βατικανό και ο Πατριάρχης στη δική του έδρα στην Κωνσταντινούπολη.

Η Τζεν συνέχιζε με λεπτομέρειες που μόνον αυτή θα μπορούσε να γνωρίζει. Ο Πάπας θα ήταν περιστοιχισμένος από Αρχιεπισκόπους από πολλές χώρες και ο Πατριάρχης από πολλούς Μητροπολίτες.

Κανείς από τούς άνδρες δεν την διέκοψαν. Άκουγαν με προσοχή τα λόγια της, αν και δεν έδειχναν έκπληκτοι γι' αυτά που άκουγαν.

- They plan να ανακοινώσουν κάτι σχετικό με την ανακάλυψή σου. Αναρωτήθηκα γιατί δεν σε ειδοποίησαν, αλλά έμαθα ότι η κοινή άποψη τών προκαθήμενων τών δύο εκκλησιών είναι ότι εσύ έχεις πλέον επιτελέσει το έργο σου και τώρα είναι η δική τους σειρά να αναλάβουν δράση από δω και πέρα.

Το ένα γεγονός ακολουθούσε το άλλο με την ταχύτητα τού φωτός. Οι εξελίξεις ήταν ραγδαίες. Κανείς δε θα μπορούσε να είχε προβλέψει ότι σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα θα φτάναμε σε μία τέτοια εξέλιξη.

Η Τζεν είπε ό,τι είχε να πει και οι τρεις άνδρες ήταν και πάλι μόνοι τους, χωρίς την τηλεφωνική παρουσία της.

- He was ένα από τα τρία άτομα τής παρέας τών πέντε, σωστά; Είπε ο Παύλος και κάπως ανασηκώθηκε από την πολυθρόνα του.

- Yes, ο Δημήτριος, ο νυν Οικουμενικός Πατριάρχης στη Κωνσταντινούπολη, ήταν κι αυτός στην παρέα μας. Το γνώριζες αυτό, σωστά; Είπε ο Μάιλς.

- Το διαισθανόμουν και το ένστικτό μου συνήθως δεν με προδίδει. Και ποιος είναι ο πέμπτος; Ρώτησε ο Παύλος.

Η ζωή τελικά κρύβει πολλές εκπλήξεις για ορισμένους ανθρώπους. Μεγάλες εκπλήξεις που όταν τις μαθαίνεις σού έρχεται ή να γελάσεις δυνατά ή να κλάψεις δυνατά.

- The fifth one was αυτός με την μεγαλύτερη πίστη απ' όλους μας. Είχε μείνει μαζί μας μόνο για μία χρονιά, αλλά είχε κολλήσει για τα καλά στην παρέα. Πάντοτε έβρισκε τις απαντήσεις όταν επρόκειτο να αμφισβητήσουμε κάτι από την Βίβλο. Έδινε απαντήσεις λογικές, οι οποίες όμως πήγαζαν από την καρδιά του, μιλούσε ο Μάιλς και έβλεπε στο πρόσωπο τού Παύλου να ζωγραφίζεται μία αγωνία παράξενη, που έκρυβε…

- Sorry, που σε διακόπτω, αλλά αν και δεν μπορώ να μαντέψω την ταυτότητα αυτού τού ατόμου, υποθέτω ότι το γνωρίζω προσωπικά, είπε ο Παύλος και σηκώθηκε από τον καναπέ και κάθισε στην καρέκλα τού γραφείου και συνέχισε.

- Τίποτα δεν είναι τυχαίο στις ζωές τών ανθρώπων. Το γεγονός ότι ΕΓΩ έκανα αυτή την ανακάλυψη δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου τυχαίο, συνέχισε ο Παύλος.

Ο Στέφανο με τον Μάιλς αλληλοκοιτάχτηκαν και πήρε το λόγο ο Αμερικάνος.

- Ιερέας είναι κι αυτός, αλλά ελληνορθόδοξος, είπε.

Ο Παύλος σηκώθηκε από την καρέκλα του και ξανακάθισε στον καναπέ. Τον είχε πιάσει ένα νευρικό γέλιο. Όχι δυνατό, αλλά συνεχές και δεν μπορούσε να το σταματήσει.

Κάθισε, ακούμπησε τού δεξιού του χεριού τον αγκώνα στο αντίστοιχο μπράτσο τής πολυθρόνας και στήριξε στην ανοιχτή παλάμη το δεξί του μάγουλο.

Με γερμένο το κεφάλι στο πλάι, κοιτούσε τούς δύο επισκέπτες του που κάθονταν στον τριθέσιο καναπέ στα δεξιά του και συνέχισε το νευρικό γέλιο.

Αναμενόμενο ήταν ο Μάιλς με τον Στέφανο ν' αλληλοκοιταχτούν και πάλι, με ένα ύφος απορίας ζωγραφισμένο στα πρόσωπά των.

Κατάφερε να συγκρατήσει το γέλιο το νευρικό. Σηκώθηκε και πάλι και κάθισε στον τριθέσιο καναπέ, ανάμεσα στους δύο άνδρες, οι οποίοι αναγκάσθηκαν να μετακινηθούν προς το αντίστοιχο άκρο τού καναπέ ο καθένας, ώστε να βολευτεί ο Παύλος.

- Και τώρα θα σάς πω εγώ το όνομα αυτού τού προσώπου. Θα σάς πω ακόμη και πού βρίσκεται, αν κι έχω να το συναντήσω πολλά χρόνια, μιλούσε ο Παύλος και το χαμόγελο τού νευρικού γέλιου του δεν έφευγε από το πρόσωπό του.

Ένοιωθε πλέον βαθιά μέσα του ότι γεννήθηκε με σκοπό να αποκαλύψει στον κόσμο την αληθινή ζωή κάποιου που λατρεύτηκε ως θεός και σωτήρας τού ανθρώπου.

Δεν ήταν καθόλου τυχαία η πρόβλεψη που είχε κάνει γι' αυτόν ο παπα-Γιάννης την ημέρα γεννήσεώς του.

«Να ξέρετε ότι το παιδί αυτό, όπως ο Παύλος μεγαλούργησε στην εκκλησία, σαν ένας Παύλος κι αυτό, θα μεγαλουργήσει στην κοινωνία και κάποια μέρα θα γίνει σπουδαίος.»

Πόσες φορές δεν είχε ακούσει τον πατέρα του να τού διηγείται την επίσκεψη τού καλού του φίλου στην κλινική! Ήταν μία τυχαία πρόβλεψη ή ο παπα-Γιάννης γνώριζε για το μέλλον τού νεογέννητου Παύλου από κάποια πηγή; Αυτός, το πέμπτο μέλος τής παρέας εκείνης, είχε τελικά 'προφητικές' ικανότητες.

Τόσα παράξενα συνέβησαν στη ζωή του το τελευταίο διάστημα και δεν…

Το γέρικο χέρι σταμάτησε να γράφει. Είχε κουραστεί. Δεν ήταν πλέον ο Παύλος ο νέος. Πριν από μερικές ημέρες είχε κλείσει 56 χρόνια ζωής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – ΙΓ΄

Με το κεφάλι σκυμμένο πάνω από τα χειρόγραφά μου, ένοιωθα κουρασμένος, αλλά και την ανάγκη να τελειώσω το βιβλίο που άρχισα. Ήταν καθήκον μου να γράψω την πραγματική ιστορία.

Το βλέμμα μου έπεσε πάνω στις κορνίζες με φωτογραφίες που είχα πάνω στο γραφείο. Στη μία οι γονείς μου, που αγωνίσθηκαν πολύ για να με αποκτήσουν. Δίπλα και προς τα δεξιά, όπως τις κοιτούσα από την πολυθρόνα τού γραφείου μου, η φωτογραφία ενός προσχολικής ηλικίας ξανθού αγοριού, που έφερε στη ζωή η γυναίκα που ήταν στην επόμενη, μεγαλυτέρων διαστάσεων, φωτογραφία. Η γυναίκα που δεν θα είχα γνωρίσει, εάν δεν είχα κάνει εκείνη την περιβόητη ανακάλυψη. Η Τζεν ήταν το πρόσωπο που μού συμπαραστάθηκε και με βοήθησε όσο κανένας άλλος στα γεγονότα μετά τη δημοσιοποίηση τής τρομερής ανακάλυψης και αυτή που μού χάρισε αυτόν τον υιό, το ξανθό αγόρι τής φωτογραφίας.

Είχα γράψει όλες αυτές τις σελίδες με τη πένα που μού είχε χαρίσει αυτή λίγο πριν φύγει για πάντα.

- Άνδρα μου, το ξέρεις ότι το πιο πιθανό είναι να χάσω τον αγώνα με την άτιμη αυτή την αρρώστια, αλλά σού αφήνω το παιδί μας να σού κρατάει παρέα.

Η αρρώστια δεν την είχε ρίξει ακόμη στο κρεβάτι όταν μού τα έλεγε αυτά, εκείνο το απόγευμα τού Ιούνη, ένα μήνα περίπου πριν από τα γενέθλιά μου.

- Δεν ξέρω ακόμη εάν θα τα καταφέρω έως την ημέρα τών γενεθλίων σου, γι' αυτό σού αγόρασα από τώρα το δώρο σου, και μού έδωσε το κουτί με την πράσινη Sheafer πένα.

Πήρα το κουτί και δε μίλησα, διότι ήξερα ότι ήταν ο χρόνος δικός της να μιλήσει και μόνο δικός της.

- Με αυτή την πένα, κάποτε θα διηγηθείς στον κόσμο την περιπέτειά σου την μεγάλη και να είσαι σίγουρος ότι πολλοί θα θελήσουν να διαβάσουν την καλύτερη και ομορφότερη ιστορία που θα έχει ποτέ γραφεί.

Αυτή την πένα κρατούσα τώρα και με αυτή την πένα ταξίδευα πίσω στο χρόνο με τα χειρόγραφά μου. Ένα ταξίδι πίσω στο χρόνο είναι τα διηγήματα και αυτό το ταξίδι σκόπευα να προσφέρω στον κόσμο. Εγώ, ο άνθρωπος που είχε φέρει την μεγαλύτερη αναστάτωση που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα.

- Αγαπημένη μου Τζεν, ψιθύρισα κοιτάζοντας τη φωτογραφία της και δάκρυσα και τα δάκρυα έσταξαν πάνω στα χειρόγραφα τού βιβλίου μου.

Ήταν ήδη αργά το βράδυ, αλλά συνέχισα το γράψιμο. Θα έγραφα για την επόμενη ημέρα εκείνης τής τηλεοπτικής ομολογίας δύο μεγάλων ηγετών τού χριστιανικού κόσμου. Για την πιθανή και μάλλον βεβαία μη θεϊκή φύση τού Χριστού. Για την βεβαιωμένη, από τις ανακαλύψεις μου, ζωή τού Ιησού σε μία αφρικανική χώρα.

Είχε πλέον αποδειχθεί επιστημονικώς ότι ο θεάνθρωπος είχε καταφύγει σε αυτή τη χώρα, επομένως σταύρωση και ανάσταση δεν υπήρξαν και χωρίς αυτά τα δύο γεγονότα, ιδιαιτέρως αυτό τής Αναστάσεως, δεν υπάρχει θεάνθρωπος, αλλά ένας άνθρωπος.

Μετά την τηλεοπτική εμφάνιση τών δύο προκαθήμενων τών καθολικών και τών ορθοδόξων, η ανθρωπότητα άλλαξε από τη μία μέρα στην άλλη.

Η επομένη ήταν μία ημέρα που ποτέ δεν είχε ξανασυμβεί στην ιστορία τής ανθρωπότητας. Σχεδόν όλος ο πιστός χριστιανικός πληθυσμός έγινε από τη μία μέρα στην άλλη άπιστος. Δεν υπήρχε πλέον θεός, δεν υπήρχε θρησκεία. Κι όμως, όλα

έγιναν χωρίς βία, χωρίς αναστατώσεις, χωρίς αναταραχές. Θαρρείς και ο πολύς κόσμος ένοιωθε όπως ένοιωθα. Επιθυμούσαν να συμβεί κάτι τέτοιο και τώρα ένοιωθαν ελεύθεροι, ανεξάρτητοι, χωρίς φραγμούς και ταμπού.

Το σπουδαιότερο απ' όλα ήταν ότι αυτό το παγκόσμιο γεγονός μέσα σε λιγότερο από ένα χρόνο είχε επηρεάσει και τις άλλες θρησκείες.

Στον χριστιανικό κόσμο είχαν αδειάσει οι εκκλησίες από πιστούς. Μοναστήρια είχαν ερημώσει και ιερείς επέλεξαν τον κόσμο τών λαϊκών. Κάτι παρόμοιο είχε συμβεί και στον μουσουλμανικό κόσμο. Πιο αργά, αλλά συνέβη.

Μέσα σε λιγότερο από δύο χρόνια, οι μεγάλες θρησκείες σε Ανατολή και Δύση, είχαν γίνει μικρές θρησκείες με λίγους μόνο πιστούς, πολλοί εκ τών οποίων παρέμεναν "πιστοί" λόγω προσωπικών οικονομικών συμφερόντων.

Συνεχίζοντας την περιγραφή τών γεγονότων τής εποχής μου, είχα διαπιστώσει ότι δεν υπήρξαν μεγάλα γεγονότα και βίαιες καταστάσεις για να διηγηθώ. Ενώ, καθ' όλη τη διάρκεια τής Ιστορίας, υπάρχουν πολλά περιστατικά βίας με σκοπό την αλλαγή θρησκείας κάποιων πληθυσμών, τώρα όλα είχαν γίνει μέσα σε ένα πολύ ήρεμο και ειρηνικό περιβάλλον.

Σκόπευα να μη γράψω πολλά για τα προσωπικά μου και για το ειδύλλιο που είχε αναπτυχθεί ανάμεσα σ' εμένα και τη Τζεν.

Έγραψα λίγα για τα δεκατρία χρόνια που ζήσαμε μαζί παντρεμένοι. Κατά τη διάρκεια τών πέντε πρώτων ετών συνέχιζα τις διαλέξεις. Ο κόσμος πλήθυνε όλο και πιο πολύ σε αυτές και κάθε φορά γινόμουν όλο και πιο πειστικός. Είχα φτάσει σε σημείο να πείθω ακόμη και τούς πιο φανατικούς χριστιανούς για την αληθινή ζωή τού ανθρώπου που είχε διαμορφώσει την ιστορία τού δυτικού κόσμου.

Η ανακάλυψη μου αυτή δε θα είχε αυτά τα τρομερά αποτελέσματα, χωρίς τις προσωπικές μου ενέργειες. Ήταν ένα δικό μου προσωπικό έργο.

Επιθυμούσα όμως να μοιραστώ με τον μελλοντικό αναγνώστη τού βιβλίου μου τούς τέσσερις μήνες που κράτησε η αρρώστια τής αγαπημένης μου. Ήθελα να περιγράψω το πώς ένιωθα εκείνο το διάστημα. Σκέφτομαι ότι εάν ήμουν ο Παύλος ο παλιός, πριν την ανακάλυψη, θα νήστευα και θα προσευχόμουν ελπίζοντας ότι ο Θεός μου θα γιάτρευε τη Τζεν.

Ο θάνατός της ήρθε σε μία περίοδο όπου είχαν ξεσηκωθεί ορισμένοι εναντίον μου και με απειλούσαν ακόμη και στις διαλέξεις μου, αλλά εγώ τα αγνοούσα όλα αυτά. Ποτέ δεν περνούσε από το μυαλό μου ότι κάποιος θα μπορούσε να με βλάψει.

Σταμάτησα να γράφω και σηκώθηκα για να πάω στο δωμάτιο τού υιού μου. Από την μισάνοιχτη πόρτα κοίταξα τον μικρό αυτόν άνθρωπο που κοιμόταν τόσο ήρεμα. Ήταν ένας έφηβος τώρα και μεγάλωνε σε έναν κόσμο τόσο διαφορετικό από αυτόν τών γονιών του. Ανήκε στη γενιά αυτών που μεγάλωσαν σ' ένα κόσμο χωρίς θρησκεία και θεούς. Μία πραγματικότητα που οφείλονταν στις ενέργειες τού πατέρα του.

Τον κοιτούσα και ήρθε στη μνήμη μου το τηλεφώνημα εκείνο το πρωινό, μερικούς μήνες μετά το θάνατό της. Ένα τελείως απρόσμενο τηλεφώνημα από τον παπα-Γιάννη. Κοντά στα εκατό τώρα ο γέροντας αυτός, ο σύνδεσμος από το παρελθόν που με συνέδεε με τούς γονείς μου. Ζούσε ακόμη στο μοναστήρι του, ένα από τα πολύ λίγα που είχαν παραμείνει

Η τελευταία φορά που τον είχα συναντήσει ήταν πολλά χρόνια πριν από την ημέρα τού τηλεφωνήματος. Είχα πάει τότε στο μοναστήρι του μαζί με τον Μάιλς και τον Στέφανο, τον επισκέπτη απ' το Βατικανό. Ο Γέροντας ήταν το πέμπτο μέλος τής παρέας τής Σορβόννης. Ήταν αυτός που έβρισκε πάντοτε μία απάντηση στα ερωτήματα τής παρέας. Ο άνθρωπος που κατέληξε να γίνει ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα σ' εμένα και τούς συνεργάτες μου για την ανακάλυψη στην αφρικανική ήπειρο. Άλλη μία ζωντανή απόδειξη ότι στις ζωές ορισμένων ανθρώπων τίποτα δεν είναι τυχαίο.

Ήταν βαριά άρρωστος την περίοδο που τον είχαμε επισκεφτεί και δεν ήταν δυνατή μία εποικοδομητική επικοινωνία μαζί του, κάτι που διακαώς το επιθυμούσα εκείνη την εποχή. Άραγε τι θα είχε συμβεί εάν είχα καταφέρει να μιλήσω τότε με τον Γέροντα; Ποιες θα ήταν οι εξελίξεις σχετικά με την ανακάλυψή μου; Αυτό δε θα το μάθουμε ποτέ.

Επέστρεψα στο γραφείο και η πένα μου ταξίδεψε πάλι στο πρωινό εκείνο τού τηλεφωνήματος.

- Γεια σου, Παύλε.

Δεν χρειάστηκε να ρωτήσω ποιος ήταν. Αμέσως είχα αναγνωρίσει τη φωνή αυτή.

- Ευλογείτε, Γέροντα. Τι ευχάριστο τηλεφώνημα είναι αυτό; Χαίρομαι πολύ που σε ακούω και ακόμη περισσότερο που ακούγεσαι καλά στην υγεία σου, ή μήπως κάνω λάθος;

- Χαίρομαι που χαίρεσαι, αλλά σού τηλεφωνώ με πόνο καρδιάς και ψυχής και θέλω να με ακούσεις προσεκτικά.

- Καλέ μου Γέροντα, αύριο πρωί-πρωί θα έρθω να σ' επισκεφτώ και να μού τα πεις όλα από κοντά. Ξέρω ότι σε έχω πικράνει πολύ και ζητώ συγγνώμη, αλλά...

- Όχι, όχι. Υπάρχει κάτι που δε θα βρω τη δύναμη να σού το πω προσωπικά. Μού είναι ευκολότερο να το κάνω τηλεφωνικώς. Κάνοντάς το θα παραβώ όρκο ιερό που πρέπει να τηρώ ως ιερέας.

- Μα, πάτερ μου, σε παρακαλώ τι…

- Μη με διακόπτεις, σε παρακαλώ, αλλά πρώτα θα ήθελα να μού μιλήσεις για εσένα. Πώς είσαι; Πώς κοιμάσαι; Τι ονειρεύεσαι;

Σ' αυτό το σημείο, ένοιωσα μία ρίγη στο κορμί μου. Πώς ήταν δυνατόν ο άνθρωπος αυτός να γνωρίζει; Ήταν κάτι πολύ προσωπικό και μόνον εγώ το γνώριζα. Τα όνειρα είναι πολύ προσωπικά και δεν είχα πει σε κανέναν απολύτως για τις 'επισκέψεις' που είχα σχεδόν κάθε βράδυ στον ύπνο μου.

Πώς μπορεί να γνωρίζει για την μορφή αυτή την πολύ φωτεινή, αλλά και που συγχρόνως εξέπεμπε μία ζεστασιά; Η φωνή της ήταν οικεία. Ακουγόταν όπως μία ιδανική πατρική φωνή. Κάτι προσπαθούσε να μού πει η μορφή αυτή στο όνειρό μου, αλλά δεν μπορούσα να το καταλάβω. Ήταν μία ερώτηση και η μόνη λέξη που διέκρινα ήταν το "γιατί…", η πρώτη λέξη τής πρότασης.

Ήταν απλά και μόνο ένα όνειρο και δημιουργός αυτού ήταν το μυαλό μου. Δεν τού έδινα και μεγάλη σημασία και γι' αυτό δεν το είχα αναφέρει σε κανέναν. Ανήκω στην κατηγορία αυτών που δεν δίνουν μεγάλη σημασία στα όνειρα.

- Τι εννοείς; Γίνε πιο συγκεκριμένος, είπα με φωνή που δεν έκρυβε την έκπληξή μου.

- Έχω την αίσθηση ότι αυτό που βλέπεις δεν μπορείς να καταλάβεις τι σού λέει και μάλλον εγώ είμαι αυτός που πρέπει να σε βοηθήσει. Σε αγαπάει και ξέρει ότι κι εσύ Τον αγαπάς και θα ξαναγυρίσεις και θα φέρεις και τον υπόλοιπο κόσμο πίσω σ' Αυτόν.

Δεν μίλησα και η σιωπή μου αυτή ερμηνεύτηκε από τον γέροντα ως επιβεβαίωση αυτών που μού έλεγε.

- Δεν αμφέβαλα ούτε στιγμή ότι χρειάζεσαι τη βοήθειά μου και ως λογικός άνθρωπος θα καταλάβεις ότι προσπαθεί να σε βοηθήσει μέσω τού ονείρου. Εάν δεν συνέλθεις εσύ, τότε δε θα συνέλθουν κι οι υπόλοιποι.

Συνέχισα να σιωπώ. Άλλωστε, δεν γνώριζα τι θα έπρεπε να πω. Ένοιωθα μεγαλύτερη ανάγκη να ακούσω παρά να μιλήσω. Είχα μιλήσει αρκετά τα τελευταία χρόνια.

- Γνωρίζεις τι έχεις κάνει, αλλά δεν έχεις πραγματικά συνειδητοποιήσει την σπουδαιότητα αυτών. Η λογική έχει συνείδηση τών γεγονότων, αλλά το συναίσθημα, η καρδιά έχουν παύσει να λειτουργούν και γι' αυτό…

Σ' αυτό το σημείο τον διέκοψα απότομα.

- Η λογική είναι ο κυρίαρχος τού παιχνιδιού που λέγεται ζωή. Όποιος καταφέρει αυτό να το καταλάβει καλά, τότε γνωρίζει πραγματικά τη ζωή. Αυτό πιστεύω και κανείς μα κανείς δε θα μπορέσει να με μεταπείσει. Κανείς…

- Δεν επιθυμώ να σε αναστατώσω, αλλά την επόμενη φορά που θα ονειρευτείς αυτή τη μορφή, πρόσεξε καλύτερα και θα ακούσεις με τα αυτιά τής καρδιάς σου ότι αυτό που σε ρωτάει είναι « Γιατί με κυνηγάς; Δεν αγαπάς το συνάνθρωπό σου;».

Εκείνη τη στιγμή τα βλέφαρά μου είχαν κλείσει και πέρασε από το μυαλό μου το όνειρο εκείνο και σκέφτηκα ότι ο γέροντας είχε δίκιο. Μάλλον, αυτό με ρωτούσε η μορφή η φωτεινή κι εγώ δεν μπορούσα, δεν ήθελα να το καταλάβω και δεν άκουγα. Απευθυνόταν στη καρδιά μου και τα αυτιά αυτής είχαν παραμείνει κλειστά τα τελευταία χρόνια.

Όμως, οι σκέψεις που έκαμα ήταν διαφορετικές.

«Δεν ήθελα να επιστρέψω στο παρελθόν. Ένοιωθα ωραία στο παρόν. Ήταν ένα παρόν που εγώ το είχα δημιουργήσει και που άρεσε σε όλο τον κόσμο. Δε θα επιτρέψω σε κανέναν να με…»

- Το γνωρίζεις καλά ότι νοιάζομαι για εσένα, διέκοψε τον ειρμό τών σκέψεών μου.

- Θα σού ζητήσω κάτι και υπόσχομαι να μη σε ενοχλήσω ξανά. Άλλωστε, δε σε ενόχλησα καθόλου όλα αυτά τα χρόνια.

- Δεν μ' ενοχλείς. Είσαι σίγουρος ότι δε θέλεις να σ' επισκεφτώ; Τού μίλησα με ήρεμη, αλλά συγχρόνως ανήσυχη φωνή.

- Όπως σού προανέφερα, δε γίνεται να σού το πω αυτό πρόσωπο με πρόσωπο. Μόνο απ' το τηλέφωνο και θα καταλάβεις αργότερα το γιατί.

- Ακούω και δε σε διακόπτω ξανά.

- Την επόμενη Κυριακή, έχεις προγραμματισμένη ομιλία. Είναι επιθυμία μου να την ακυρώσεις, διότι γνωρίζω από πρώτο χέρι ότι κινδυνεύει η ζωή σου, είπε και ένοιωθα ότι με παρακαλούσε.

- Αχ, γέροντα μου! Σ’ ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον σου, αλλά μην ανησυχείς για ‘μένα. Υπήρξαν κι άλλες φορές φήμες ότι απειλούνταν η ζωή μου. Ήταν μόνο φήμες, τού είπα χαμογελαστός, διότι πάντα θεωρούσα ανόητες τις φήμες ότι κινδύνευα.

- Καλό μου παιδί, για να αναγκάζομαι να σού τηλεφωνώ, σημαίνει ότι γνωρίζω κάτι πολύ καλά και γι΄ αυτό σού το ζήτησα. Σε παρακαλώ, άκουσέ με.

Ακουγόταν θλιμμένος πολύ και πίστευε αυτά που έλεγε. Είχε πειστεί ότι όντως κινδύνευα και συνέχισε.

- Για να σε πείσω, θα σού αποκαλύψω την πηγή τής πληροφορίας μου, αν και είναι ενάντια στους όρκους μου, διότι…

- Είσαι σε δύσκολη θέση. Δεν χρειάζεται να συνεχίσεις, τον διέκοψα, διότι ένοιωσα μία λύπη για αυτόν.

- Έχω πάρει την απόφασή μου. Θα σού πω. Πριν από μία εβδομάδα ένας άνδρας, γύρω στα σαράντα, μάς επισκέφτηκε για εξομολόγηση. Λίγοι είναι αυτοί που εξομολογούνται πλέον. Από τούς δεκατρείς αδελφούς τής μονής, έχουμε μείνει πέντε. Εξομολογητές είμαστε οι τρεις, αλλά αυτός επέμενε να μιλήσει σε ‘μένα και μόνο σε ‘μένα, σταμάτησε να μιλάει για λίγο. Η φωνή του γέροντα ήταν λίγο διστακτική. Ένοιωθε ότι έκαμνε κάτι ανεπίτρεπτο, απαγορευμένο.

- Εάν δε θέλεις μη συνεχίζεις. Σε παρακαλώ, δε χρειάζεται να μού πεις την πηγή τής πληροφορίας αυτής, προσπάθησα να τον καθησυχάσω.

Άλλωστε δεν είχα καμία περιέργεια να μάθω από πού είχε μάθει για την απειλή αυτή.

- Συνεχίζω. Το έχω αποφασίσει να σού το πω και θα το κάνω. Αυτός ο άνδρας μιλούσε πολύ καλά την ελληνική γλώσσα, αλλά η ξενική προφορά του δεν κρυβόταν. Τελικά, εξομολογήθηκε σε ‘μένα και αυτό που τον προβλημάτιζε πιο πολύ δεν ήταν κάτι που είχε κάνει, αλλά κάτι που σκόπευε να κάνει. Πολλές φορές επιχείρησε να σε δολοφονήσει, μού εξομολογήθηκε, αλλά πάντα την τελευταία στιγμή το μετάνιωνε. Τώρα όμως νοιώθει ότι είναι έτοιμος να το κάνει και θα το κάνει. Η κυριακάτική σου ομιλία θα είναι η μεγάλη του ευκαιρία να πραγματοποιήσει το σχέδιο του. Είμαι

σίγουρος ότι θα το κάνει. Έπρεπε να έβλεπες την έκφρασή του όταν μιλούσε. Σε παρακαλώ, ακύρωσέ την.

- Ένα πράγμα θα υποσχεθώ. Θα το σκεφτώ καλά και εάν αποφασίσω να μη την ακυρώσω, το σίγουρο είναι ότι θα ζητήσω να παρθούν μέτρα για την ασφάλειά μου, τού είπα με φωνή που να τον πείθει ότι πραγματικά θα έκαμνα αυτό που έλεγα.

- Καταλαβαίνω. Θα προσευχηθώ κι ελπίζω όλα να πάνε καλά. Μακάρι να μπορούσα να …

- Γνωρίζω την κατάστασή σου. Εσύ, χαλάρωσε και μην ανησυχείς και θα 'ρθω εγώ την άλλη εβδομάδα. Σ' έχω επιθυμήσει πολύ, αλλά μού ήταν πολύ δύσκολο να σ' επισκεφτώ.

Το τηλεφώνημα αυτό θα έπρεπε να με βάλει σε ανησυχίες. Κάθε άνθρωπος θα ένοιωθε άβολα εάν τού έλεγαν ότι κινδυνεύει η ζωή του, ότι κάποιος σχεδιάζει να τον δολοφονήσει. Εγώ δεν ένοιωθα κάτι τέτοιο και δεν σκόπευα να ζητήσω να παρθούν μέτρα προστασίας μου. Ένα μικρό ψεματάκι ήταν η υπόσχεσή μου στο γέροντα. Πόσο ηλίθιος θα φαινόμουν εάν μαθαινόταν ότι ζητούσα να με προστατέψουν! Ο κόσμος θα με παρεξηγούσε. Άλλωστε, η Κυριακή ήταν κοντά. "Que Sera, Sera.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – ΙΔ΄

Τελευταία Κυριακή Οκτωβρίου. Από νωρίς το πρωί, μαύρα πυκνά σύννεφα ταξίδευαν από τη μία στην άλλη άκρη τού ουρανού. Γύρω στις δέκα, άρχισε να τα χαϊδεύει ένα συνεχές αεράκι και διαλύοντας τα, εμφανίστηκε ένας ήλιος ζεστός να αιωρείται στον καταγάλανο ουρανό.

Η ομιλία είχε προγραμματιστεί να ξεκινήσει στις δώδεκα. Η πανεπιστημιακή αίθουσα όπου θα μιλούσα, απείχε λίγα χιλιόμετρα από το σπίτι μου. Ήταν ένδεκα όταν ξεκινούσα τη μηχανή τού αυτοκινήτου μου. Το αεράκι είχε κοπάσει στο ελάχιστο και οι ακτίνες τού ήλιου ζέσταιναν υπερβολικά για μήνα Οκτώβριο. Αυτός ο καιρός μού ανέβαζε τη διάθεση, όπως και κάθε ανθρώπου. Πήγαινα πιο ορεξάτος για την ομιλία. Σχεδίαζα να κάνω και μία ανακοίνωση έκπληξη.

Μετά την τηλεφωνική επικοινωνία μου με τον γέροντα, είχα αποφασίσει αυτή η ομιλία να ήταν η τελευταία μου και σκόπευα να το ανακοινώσω στο τέλος. Δεν το είχα αναφέρει σε κανέναν.

Ξέχασα να σάς αναφέρω ότι το γιο μου λίγες φορές είχα πάρει μαζί στις ομιλίες μου. Αυτή ήταν η τελευταία και γι’ αυτό τον ήθελα μαζί μου. Τον κοίταζα με λοξές ματιές που κάθονταν δίπλα μου, στη θέση τού συνοδηγού.

Ήταν ένα ήσυχο παιδί. Ποτέ μου δε χρειάστηκε να τον μαλώσω για κάτι. Αυτός ο ήρεμος χαρακτήρας, είχε γίνει ακόμη πιο ήρεμος μετά το θάνατο τής μητέρας του. Τού άρεσε να συζητά μαζί μου για πολλά και διάφορα θέματα. Είχε άποψη ενήλικα για το κάθε τι και στήριζε την άποψή του αυτή. Αυτός ήταν και ο λόγος που τού έλεγα τα πάντα και μ’ ενδιέφερε η γνώμη του.

Έτσι και τώρα.

- Έχω αποφασίσει για κάτι. Είσαι ο πρώτος που θα το μάθει και θέλω τη γνώμη σου.

Γύρισε και με κοίταξε. Τέντωσε το μακρύ και λεπτό λαιμουδάκι του.

- Θα πάμε κάπου μετά την ομιλία; Μού είπε με ύφος σοβαρού ενήλικα.

- Θα πάμε όπου θέλεις εσύ, αλλά αυτό που θέλω να σού πω είναι ότι αποφάσισα να σταματήσω τις ομιλίες μου. Σήμερα θα είναι η τελευταία μου. Κάνω καλά;

- Ναι, μπαμπά. Γιατί να μην κάνεις καλά; Μού απάντησε αμέσως χωρίς καθυστέρηση.

Γύρισα και τον κοίταξα.

- Σ' αγαπάω, μπαμπά!

Αγάπη. Η λέξη κλειδί. Κι άλλες φορές μού είχε πει ότι με αγαπάει, αλλά τώρα ακούστηκε διαφορετικά. Τα λόγια τού γέροντα για την αγάπη είχαν τυπωθεί στο μυαλό μου.

Φτάνοντας στο χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων τού πανεπιστημίου, διαπίστωσα ότι, αν και Κυριακή, πολλά ήταν τα αυτοκίνητα. Μεγάλος αριθμός σταθμευμένων αυτοκινήτων υπήρχε και εκτός τής πανεπιστημιούπολης.

Μεγάλα ήταν, συνήθως, τα πλήθη που παρακολουθούσαν τις ομιλίες μου, όμως εκείνη την ημέρα ήταν κάτι το πρωτόγνωρο.

Η αγάπη που μού έδειχνε ο γιος μου και ο υπερβολικά μεγάλος αριθμός ατόμων που είχαν έλθει στην ομιλία μου με χαροποιούσαν, αλλά ήταν κάτι το αφύσικο.

Απ' το πρωί καταλάβαινα ότι εκείνη θα ήταν μία ξεχωριστή ημέρα, αλλά δε γνώριζα το γιατί. Μπορεί να ήταν και κατασκεύασμα τού μυαλού μου, επηρεασμένο από την απόφαση που είχα πάρει να σταματήσω τις ομιλίες. Σίγουρα το μυαλό μου ήταν ο ένοχος γι' αυτό το συναίσθημα.

Εξαιτίας τού μεγάλου πλήθους, πολλοί είχαν συγκεντρωθεί έξω από την αίθουσα και γι' αυτό οι διοργανωτές είχαν καθυστερήσει την έναρξη, για να τοποθετηθούν μεγάλα ηχεία και εκτός τού κτιρίου.

Το περίεργο ήταν το μούδιασμα που ένοιωθα στα άκρα, λόγω τού τρακ που είχα. Σε καμία άλλη ομιλία μου δεν είχα νοιώσει το παραμικρό τρακ. Εκείνη την ημέρα την ένοιωθα διαφορετικά.

Με καθυστέρηση μίας ώρας, ήρθε η στιγμή που με προσφώνησε ο πρύτανης τής σχολής κοινωνικών επιστημών.

Καθόμουν στην πρώτη σειρά καθισμάτων, τέρμα αριστερά, όπως φαίνονται από το βήμα. Στα αριστερά μου το αγόρι μου. Σηκώθηκα και τον χάιδεψα στα μαλλιά και…και όλα έγιναν τόσο γρήγορα και ξαφνικά.

Στο τέλος τής άλλης άκρης τών καθισμάτων φάνηκε ο γέροντας. Εγώ χαμογέλασα μόλις η ματιά μου έπεσε επάνω του. Αναρωτήθηκα πώς τα είχε καταφέρει να σηκωθεί και να έρθει στην ομιλία. Ήταν ανήμπορος για να σηκωθεί από το κρεβάτι του.

Το βλέμμα το δικό του δεν ήταν αυτό που περίμενα. Διέκρινα αγωνία και φόβο. Δεν πρόλαβα να σκεφτώ τίποτα άλλο. Όλα συνέβησαν σε πολύ λίγα δευτερόλεπτα.

Με βήμα ταχύ, ο ανήμπορος μέχρι προσφάτως γέροντας, ήρθε καταπάνω μου και με αγκάλιασε σφικτά. Αμέσως κατάλαβα ότι αυτό δεν ήταν αγκαλιά, αλλά ένα τείχος προστατευτικό. Σε κλάσματα δευτερολέπτου, ένοιωσα το κορμί του να τραντάζεται και να βαραίνει και τότε ο τρόμος με κυρίευσε όταν είδα το γιο μου καλυμμένο στα αίματα.

Το κορμί τού γέροντα γλίστρησε από την αγκαλιά μου και σωριάστηκε κάτω. Εγώ έπεσα γονατιστός δίπλα στο γιο μου για να τον αγκαλιάσω.

Αγκαλιάζοντας το αιματοβαμμένο κορμί τού παιδιού, ένα χέρι ένοιωσα, ψηλά στο δεξί μου πόδι. Έστρεψα το κεφάλι χαμηλά και ο ετοιμοθάνατος γέροντας μού είπε,

- Σε αγαπάει…μη τον απογοητεύσεις, μη…, σταμάτησε για λίγο και συνέχισε με βαριά φωνή.

- Άνοιξε τα μάτια τής καρδιάς σου και θα … θα δεις …

Ξεψύχησε ενώ είχα αγκαλιασμένο το παιδί. Δε μού πήρε πολύ για να διαπιστώσω ότι τα αίματα πάνω στον μικρό ήταν από το τραύμα τού γέροντα. Με όλη αυτή την αναστάτωση δεν είχα παρατηρήσει την ομάδα τεσσάρων με πέντε ανδρών να ορμούν επάνω σ' έναν κατάξανθο με λευκό δέρμα άνδρα. Παρίστανε τον φωτογράφο και περίμενε -στη δεξιά γωνία, στο μπροστινό μέρος τής αίθουσας- την κατάλληλη στιγμή για να πραγματοποιήσει το σχέδιο του.

Το άψυχο κορμί τού γέροντα κείτονταν στα πόδια μου και μπροστά στο κάθισμα όπου κάθονταν το παιδί μου. Σήκωσα το γιο μου στην αγκαλιά μου και κάποιοι μάς τράβηξαν προς την έξοδο.

Οι πιο πολλοί από εσάς γνωρίζετε τη συνέχεια τής ιστορίας, από τα δελτία ειδήσεων και τις εφημερίδες τής εποχής. Στα τότε ρεπορτάζ, είχε περιγραφεί ότι στην προσπάθεια κάποιων να ακινητοποιήσουν τον επίδοξο εκτελεστή, τούς ξέφυγε για λίγα δευτερόλεπτα και κατάφερε να αυτοπυροβοληθεί στο κεφάλι.

Προφανώς γνωρίζετε ότι μέχρι τώρα δεν έχει γίνει γνωστή η ταυτότητα τού δράστη. Το πτώμα του δεν αναγνωρίστηκε από κανέναν και θάφτηκε ως ανώνυμος. Κάποιοι είχαν υποθέσει ότι ίσως και να μην ήταν Έλληνας. Σίγουρα ήταν το άτομο που είχε πάει για εξομολόγηση στον γέροντα.

Εκείνο το συμβάν σε συνδυασμό με τα λόγια τού γέροντα, με είχαν γυρίσει χρόνια πολλά πίσω. Είχα αρχίσει και πάλι να νοιώθω την ύπαρξή Του. Τώρα, μετά από τόσα χρόνια, μπορούσα να Τού μιλήσω και πάλι, προσευχόμουν. Το όνειρο

εκείνο το ξανάδα και αυτή τη φορά μπόρεσα ν’ ακούσω, μπόρεσα να καταλάβω τι μού έλεγε : «Γιατί; Γιατί μάς κυνηγάς; ». Δεν το ξανάδα το όνειρο. Δεν υπήρχε η ανάγκη να το δω. Η καρδιά μου άκουγε πεντακάθαρα πλέον.

Ο Χριστός εμφανίστηκε στον επίγειο κόσμο μας και θυσιάστηκε για εμάς από αγάπη. Ο γέροντας μιμήθηκε το πρότυπό του, τον Ιησού, και θυσίασε τη ζωή του όχι απλά για να σώσει τη δική μου ζωή , αλλά για να μού αποδείξει τι κάνει η αγάπη.

Ήθελε να βοηθήσει αυτούς που εξαιτίας μου είχαν απομακρυνθεί από Αυτόν, να ξαναγυρίσουν κοντά Του.

Έβλαψα τη θρησκεία Του και τούς ανθρώπους που πίστευαν. Αυτός δε με μίσησε, αλλά μέσω τού γέροντα επικοινώνησε μαζί μου. Μού έδειξε ότι Αυτός ακόμη με αγαπούσε κι ας ήμουν το άτομο που στα δύο χιλιάδες χρόνια ύπαρξης τού χριστιανισμού, τον έβλαψε όσο κανένας άλλος ποτέ. Έκανα μεγάλο κακό που για να διορθωθεί χρειάζεται και πάλι η συμβολή τής λογικής και τής επιστήμης. Δύσκολο έργο, πολύ δύσκολο, αλλά…όχι ακατόρθωτο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ – ΙΕ΄

Η περιβόητη ανακάλυψή μου, σε συνδυασμό με τη δύναμη τού λόγου μου, είχαν αναστατώσει όλο τον κόσμο και είναι καθήκον μου να διορθώσω τη ζημιά που έκανα. Με τη βοήθειά Του, θα γίνει κι αυτό. Μία τυχαία ανακάλυψη με είχε βοηθήσει να φέρω τα πάνω κάτω στο χώρο τής θρησκείας. Μία ακόμη ανακάλυψη θα μπορούσε να επανορθώσει ό,τι προβλήματα είχα δημιουργήσει.

Έως τώρα, πολλοί από εσάς θα πιστεύετε ότι η μοίρα με είχε καθοδηγήσει και είχα πράξει σύμφωνα με τα σχέδια της. Κάποιοι άλλοι θα υποστηρίζετε ότι επέλεξα να πράξω σύμφωνα με τις προσωπικές μου επιθυμίες. Μπορώ να πω ότι κι εγώ πιστεύω ότι αυτό που πολλοί ονομάζουμε μοίρα, καθορίζει τις ζωές πολλών ανθρώπων. Η ιστορία τού ανθρώπου το αποδεικνύει.

Πάντα έχω στο μυαλό μου τη ζωή τού δικτάτορα Χίτλερ. Η ζωή του είχε κινδυνεύσει από μικρή ήδη ηλικία, αλλά σώθηκε. Όταν ηγούνταν τού γερμανικού λαού, πολλές αποτυχημένες απόπειρες να τον δολοφονήσουν είχαν σχεδιαστεί. Αυτός όμως επέζησε απ' όλες, με αποτέλεσμα η ανθρωπότητα να υποφέρει τα μέγιστα από τις πράξεις του. Ήταν γραφτό του να επιζήσει ώστε να μπορέσει να πραγματοποιήσει τα σχέδια του.

Είχαν περάσει δέκα μήνες από την απόπειρα δολοφονίας εναντίον μου. Όλο αυτό το διάστημα είχα αφιερώσει το χρόνο μου σε τρία πράγματα, το παιδί μου και η προσευχή ήταν τα δύο. Το τρίτο ήταν η έρευνα. Ήμουν σίγουρος ότι κάτι μού είχε ξεφύγει και σίγουρα θα το έβρισκα. Κάποια λεπτομέρεια που θα έκαμνε τη μεγάλη διαφορά.

Αυτή τη φορά θα έπαιρνα εγώ τη μοίρα στα χέρια μου και θα γύριζα γη κι ουρανό για να βρω κάτι που θα ανέτρεπε όλη τη προηγούμενη εργασία μου. Ο Παύλος τού σήμερα θα τα έβαζε με τον Παύλο τού χθες. Ο κύριος αντίπαλος τού ανθρώπου ήταν, πάντα, ο ίδιος του ο εαυτός.

Τυχαία είχα ανακαλύψει τα χειρόγραφα τής Αφρικής, αλλά με σωστή έρευνα θα ανακάλυπτα κάτι που θα διέψευδε την ανακάλυψη αυτή και όλα όσα έλεγα στον κόσμο αυτά τα χρόνια. Έπρεπε να διαψεύσω όχι κάποιο άλλο άτομο, αλλά τον εαυτό μου τον ίδιο. Ο Παύλος ήταν ο στόχος μου και αυτόν σχεδίαζα να πολεμήσω με κάθε μέσο.

Η επιστήμη ήταν βοηθός μου. Αυτή, η παρεξηγημένη από πολλούς, θα ήταν το δεξί μου χέρι.

Τα έγγραφα τής Αφρικής δεν είχαν βγάλει τον Ιησού ψεύτικο θεό από μόνα τους. Οι δικές μου προσπάθειες και ο δικός μου λόγος είχαν πείσει την ανθρωπότητα για τη γνησιότητα τών εγγράφων και μόνο εγώ θα μπορούσα να αντιστρέψω τα πράγματα και να επαναφέρω την τάξη στο χώρο τής θρησκείας και όχι μόνο.

Πολλοί οι άθεοι, αλλά και πολλοί ήταν αυτοί που δεν αρκούνταν στην αθεΐα, αλλά ήταν και πολέμιοι τής θρησκείας, κάθε θρησκείας. Τα πιστεύω αυτών τών ανθρώπων είχα δικαιώσει και είχαν πάρει το πάνω χέρι. Με τα έργα μου, τούς είχα μετατρέψει σε ανθρώπους σημαντικούς που είχαν το δίκαιο με το μέρος τους. Πολλοί από αυτούς είχαν εκμεταλλευτεί τη νέα τάξη πραγμάτων που είχα δημιουργήσει και εκμεταλλεύονταν τον υπόλοιπο κόσμο. Ακόμη και σε πολιτικές θέσεις ανώτερες είχαν καταφέρει να ανέβουν, διότι είναι αυτοί που ήταν αδίκως κυνηγημένοι και παρεξηγημένοι για χιλιάδες χρόνια.

Ο κόσμος τούς ακολουθούσε πιστά, όπως κάποιοι φανατικοί θρησκευόμενοι, στις μέρες προ Παύλου, ήταν τυφλοί οπαδοί κάποιων θρησκευτικών ηγετών.

Ο άνθρωπος κάνει τα ίδια, είτε υπάρχει θρησκεία είτε όχι. Πάντα ακολουθεί ηγέτες που μιλάνε τη γλώσσα τής πλειοψηφίας. Άδικα κατηγορούσαμε τη θρησκεία ως υπαίτιο τών αντιπαραθέσεων και τών συμπλοκών μεταξύ τών ανθρώπων. Ο άνθρωπος είναι αυτός που δημιουργεί τις αντιπαραθέσεις και τις έχθρες με άλλους ανθρώπους.

Πάντοτε υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν ομάδες εθνικές, πολιτικές, πολιτιστικές, αθλητικές, επαγγελματικές, καλλιτεχνικές κτλ. Εγώ κατάφερα να εξαλείψω τις θρησκευτικές ομάδες και για κάποιο διάστημα υπήρξε γαλήνη και ησυχία στον κόσμο. Δεν κράτησε για πολύ. Είναι στη φύση τού ανθρώπου να αντιμάχεται όποιον θεωρεί αντίπαλό του.

Αλλά, μη ξεχνιόμαστε. Ας ξαναγυρίσουμε στον βασικό σκοπό που είχα, να επανορθώσω το κακό που είχα κάνει. Η λογική θα ήταν βοηθός μου και πάλι. Συνάδελφοι επιστήμονες αρχαιολόγοι θα με βοηθούσαν πολύ.

Με τον καιρό, είχαν αρχίσει να φαίνονται τα τρωτά σημεία τής ανακάλυψής μου. Πολύ σύντομα θα μπορούσα να αποδείξω ότι δεν επρόκειτο για την ιστορία τού Θεανθρώπου, αλλά κάποιου άλλου.

Το ένοιωθα ότι η ιστορία που είχα αποκαλύψει ήταν αληθινή, αλλά δεν σχετίζονταν με τον Ιησού. Κάποιος άνθρωπος ήταν πρωταγωνιστής της, κι όχι ο Υιός

τού Θεού. Όταν θ' ανακάλυπτα τ' όνομα του, θα είχα καταφέρει ν' αποκαταστήσω τ' όνομα τού Νυμφίου. Υπομονή να έκανα έπρεπε.

Εδώ και αρκετό καιρό, είχα έρθει σ' επαφή με αρχαιολόγους στο Κουμράν, την τοποθεσία στο Ισραήλ, όπου είχαν ανακαλυφθεί τα περιβόητα Απόκρυφα Ευαγγέλια τής Νεκρής Θάλασσας. Μία καινούργια ανακάλυψη σε εκείνη τη περιοχή, θα με βοηθούσε να ανατρέψω την αξία των εγγράφων τής Αφρικής.

Εκείνο το καλοκαίρι, είχα αποφασίσει να ταξιδέψω στη περιοχή τού Κουμράν και να έρθω σε άμεση επαφή με τούς συναδέλφους που βρίσκονταν εκεί. Οι τηλεφωνικές επικοινωνίες που είχα μαζί τους και οι ηλεκτρονικές επιστολές που ανταλλάσσαμε, μού έδιναν ελπίδες για ένα προαίσθημά μου.

Το προαίσθημα συνοδεύονταν από μία θεωρία και τώρα μού έλειπαν οι αποδείξεις, κάποια κείμενα, κάτι χειροπιαστό. Οι αρχαιολογικές εργασίες που πραγματοποιούνταν στη περιοχή αυτή, θα μού έδιναν απαντήσεις στα ερωτήματα τής νέας μου θεωρίας. Το διαισθανόμουν έντονα ότι εκεί με περίμεναν κάποια κείμενα που θα με βοηθούσαν να εκπληρώσω την αποστολή μου. Μία αποστολή που θα έπρεπε να τελειώσω πριν φύγω από τον κόσμο αυτό.

Η ανακάλυψη τών εγγράφων τής Αφρικής ήταν ή τυχαία ή μοιραία, αλλά τώρα μπορεί να ήταν η μοίρα κάποιου συναδέλφου αρχαιολόγου να ανακαλύψει κάτι που θα κατέρριπτε τη δική μου ιστορία.

Ήταν ένα καλοκαιρινό δευτεριάτικο πρωινό, όταν το τηλέφωνο χτύπησε. Ο Steve Tyne ήταν συνάδελφος αρχαιολόγος που εργαζόταν στο Πανεπιστήμιο American τού Ισραήλ. Είχαμε γνωριστεί σε κάποιες ανασκαφές στο Ισραήλ και μάς συνέδεε το μεγάλο μας πάθος για την αρχαιολογία και τις νέες ανακαλύψεις για θρησκείες. Ήταν άνθρωπος ανοικτή καρδιά και μεγάλος χωρατατζής και στις συζητήσεις του έμπαινε απευθείας στο ψητό, χωρίς περιττές λεπτομέρειες.

- Greetings from Israel, my good friend. I plan to επισκεφτώ την Ελλάδα. Νομίζεις ότι μπορείς να φιλοξενήσεις έναν ασήμαντο αρχαιολόγο; Συνήθειά του ήταν να μπαίνει απευθείας στο θέμα.

- Stevo!!! My good friend Stevo. Ο ίδιος όπως πάντα. Το σπίτι μου είναι και σπίτι σου. Έχουμε πολλά χρόνια να τα πούμε, ασήμαντε αρχαιολόγε.

- Ναι, ασήμαντος, μπροστά στον άνθρωπο που άλλαξε την ανθρωπότητα. Ζήλευα και δεν ήθελα να επικοινωνήσω μαζί σου. Ένοιωθα τόσο μικρός και

ασήμαντος, αλλά τώρα θα χρειαστώ τη βοήθειά σου και τη συμβουλή σου. Θα έρθω μαζί με έναν καλό φίλο, τον Joshua. Τον θυμάσαι;

- Μα και βέβαια θυμάμαι τον καλό σου μαθητή και βοηθό. Τον έχεις ακόμη μαζί σου;

- Μάλλον αυτός μ' έχει μαζί του. Θα έρθουμε να σού μιλήσουμε για μια δική του ανακάλυψη και θα είσαι ο πρώτος που θα το μάθει. Πρέπει εσύ να είσαι ο πρώτος.

- Δε ρωτάω λεπτομέρειες να μάθω. Προτιμώ κι εγώ να μάθω από κοντά. Έχω μία υποψία.

- Αποκλείεται να γνωρίζεις.

- Κι όμως, πιστεύω ότι οι προσευχές που κάνω τώρα τελευταία έχουν εισακουσθεί.

- Εσύ και προσευχές; Να μού το έλεγες πριν δέκα χρόνια θα το θεωρούσα φυσιολογικό, αλλά μού ακούγεται παράξενο να το ακούω τώρα. Μήπως δέχτηκες κάποιο χτύπημα στο κεφάλι όταν αποπειράθηκαν να σε σκοτώσουν;

- Πλησιάζεις. Χτύπημα δέχτηκα, αλλά όχι στο κεφάλι. Δέχτηκα ένα μεγάλο στην καρδιά. Αυτό με ταρακούνησε και με ξύπνησε. Θα σού τα πω από κοντά.

Δεν είχα αποκαλύψει σε κανέναν τής καρδιάς μου το ταρακούνημα. Στις αρχές, το πολεμούσα. Προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου ότι όλα ήταν παιχνίδια τού μυαλού. Τελικά, η λογική υποχώρησε αυτή τη φορά και η καρδιά υπερίσχυσε. Ήταν μία δύσκολη νίκη, διότι τα επιχειρήματα τής λογικής ήταν δυνατά. Η επικράτηση τής καρδιάς πρόσφερε μία απερίγραπτη αγαλλίαση στη ψυχή μου. Όταν είχα καταφέρει να αλλάξω τον κόσμο, είχα νοιώσει μία μεγάλη ικανοποίηση, αλλά ποτέ μεγάλη χαρά. Ένοιωθα ευχαριστημένος, αλλά χωρίς το τωρινό συναίσθημα χαράς.

Τρεις ημέρες μετά το τηλεφώνημα, υποδέχτηκα στο σπίτι μου τον Στίβο μαζί με τον Τζόσουα. Ο Στίβο, όπως πάντα, γυμνασμένος και 'μεγάλος', με το συνηθισμένο ξυρισμένο κεφάλι.

Ο Τζόσουα έδειχνε γερασμένος. Ήταν ένας νεαρός, μεταπτυχιακός φοιτητής όταν τον είχα γνωρίσει, αλλά τώρα το πρόσωπό του έδειχνε κουρασμένο και ταλαιπωρημένο. Τον είχα συμπαθήσει τότε, γιατί έδειχνε εργατικό παιδί, αλλά και γιατί είχαμε κοινές απόψεις γύρω από τη θρησκεία και τον χριστιανισμό. Καθολικός αυτός και αγαπούσε τον Χριστό όπως ο Παύλος εκείνης τής εποχής.

Τούς οδήγησα στο γραφείο μου. Ο Στίβο ζήτησε καφέ, αλλά ο Τζόσουα προτιμούσε να πιει κάτι. Δεν είμαι τού αλκοόλ και είχα μόνο κρασί. Δε φάνηκε να δυσαρεστήθηκε.

Μιλήσαμε πρώτα για τα παλιά, αλλά δεν κράτησε πολύ το 'ταξίδι' στα χρόνια εκείνα.

- Θα προτιμούσα να μπούμε κατευθείαν στο θέμα και να μη καθυστερούμε, είπε ο Τζόσουα, χωρίς να αφήσει από το χέρι του το ποτήρι κρασί που το είχε γεμίσει ήδη τρεις φορές.

- Ναι, γιατί όχι. Είμαι όντως περίεργος, πρόσθεσα.

- Πρώτα να πάω στην τουαλέτα για λίγο και συνεχίζουμε, είπε ο Τζόσουα.

Τού έδειξα πού να πάει και κάθισα δίπλα στον Στίβο, κοιτάζοντάς τον με ύφος απορημένο.

- Καταλαβαίνω τι σκέφτεσαι και οι απορίες σου είναι δικαιολογημένες. Θα σού πω, αλλά θα μού υποσχεθείς να μην το πάρεις προσωπικά, είπε ο Στίβο χαμηλόφωνα.

Κούνησα το κεφάλι καταφατικά και αυτός συνέχισε.

- Θυμάσαι την κοινή αγάπη που είχατε για τον Χριστό; Από τότε που έγινε γνωστή η ανακάλυψή σου, κατέρρευσε κι άρχισε να πίνει. Η αρραβωνιαστικιά του αναγκάστηκε να τον εγκαταλείψει και με την οικογένειά του έχει σταματήσει κάθε επικοινωνία. Τον επηρέασε πολύ αυτό, όπως σίγουρα και πολλούς άλλους ανθρώπους.

Ήταν η στιγμή αυτή που συνειδητοποίησα ότι μάλλον κακό πολύ έκανα παρά καλό με την ανακάλυψή μου. Ακόμη κι αν παραμείνει αληθινό το γεγονός σχετικά με τον ψεύτικο Χριστό, και πάλι, έκανα μεγαλύτερη ζημιά παρά καλό στους ανθρώπους που αγαπούσαν τον Χριστό όπως τον αγαπούσα κι εγώ. Τότε, κατάλαβα την μεγάλη ευθύνη που είχα, ώστε να διαψεύσω τον εαυτό μου και όλα όσα έλεγα αυτά τα χρόνια στον κόσμο.

Είχα βλάψει πολύ κόσμο. Μα τι λέω; Είχα κάνει μεγάλο κακό σε όλη την ανθρωπότητα. Τούς είχα σβήσει την ελπίδα. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο κακό απ' αυτό. Η ηρεμία που είχα φέρει δεν ήταν αληθινή, αλλά ψεύτικη. Είχα εξαφανίσει την ελπίδα τού ανθρώπου που ήταν ο Θεός. Η λέξη ελπίδα είχε διαγραφεί από το μυαλό και την καρδιά πολλών ανθρώπων και αυτό το έβλεπα στο πρόσωπο τού Τζόσουα.

Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην έχει νοιώσει, σε κάποια στιγμή τής ζωής του, την ανάγκη να στηριχθεί κάπου. Ορισμένοι έχουν τη τύχη να βρουν αυτό το

αναγκαίο στήριγμα στο πρόσωπο κάποιου συνανθρώπου. Είναι ένα πρόσωπο που τούς δίνει δύναμη να συνεχίσουν να τραβούν το κουπί τής προσωπικής τους βάρκας που πλέει στον ποταμό Ζωή.

Υπάρχουν και πολλοί που δεν έχουν τη τύχη να βρουν έναν άνθρωπο-στήριγμα. Αυτά τα άτομα βρίσκουν ελπίδα στη θρησκεία. Στο πρόσωπο ενός θεού ή κάποιου προφήτη ή αγίου, βλέπουν ότι δεν είναι μόνοι τους και συνεχίζουν να κωπηλατούν. Αυτούς τούς ανθρώπους κατέστρεψα. Τούς έκλεισα στα μούτρα την πόρτα τής ελπίδας και τούς άνοιξα μία πόρτα που οδηγεί στο κενό, στο πουθενά, σ' ένα σκοτεινό και μοναχικό μέρος, χωρίς ελπίδα για φως. Υπήρχε φως στις ζωές πολλών ανθρώπων, κι εγώ έκοψα τη σύνδεση αυτή που είχαν με το φως αυτό και τούς καταδίκασα σ' ένα αιώνιο σκοτάδι. «Αιώνιο» , μία φρικτή λέξη στην προκειμένη περίπτωση.

Ένοιωθα υπερβολικά ταραγμένος. Είχα μία τεράστια ευθύνη. Αυτές οι σκέψεις δεν έβγαιναν από το μυαλό μου και η περίπτωση τού Τζόσουα επιβεβαίωνε τούς φόβους μου. Αυτός ήταν η ζωντανή απόδειξη τής καταστροφής που το μυαλό μου συνεχώς σκεπτόταν. Δεν χρειαζόμουν κάτι ακόμη για να νοιώσω άσχημα.

Άραγε θα μπορέσω ν' αποκαταστήσω τον κόσμο; Η επίσκεψη τών δύο ανδρών μού είχε αναπτερώσει τις ελπίδες ότι κάτι υπήρχε που θα βοηθούσε να πραγματοποιήσω το καινούργιο μου σχέδιο.

Δεν πρόλαβα ν' αντιδράσω στα λόγια τού Στίβο, διότι επέστρεφε ο Τζόσουα.

Σηκώθηκα και κάθισα και πάλι σε μία καρέκλα κοντά στο διθέσιο καναπέ όπου είχαν καθίσει οι δύο άνδρες.

- Περιμένω ν' αρχίσετε να μού ξετυλίγετε το νήμα τού μυστηρίου, είπα προσπαθώντας να κρύψω την ταραχή μου.

- Εγώ θα συνεχίσω το ποτό μου και ο φίλος μας μπορεί να σού τα διηγηθεί, είπε ο Τζόσουα.

Και ο φίλος μας άρχισε να διηγείται για τις ανασκαφές πού κάνουν στην περιοχή Κουμράν (Qumran) και για ένα συγκεκριμένο σπήλαιο αυτής.

Στο σπήλαιο νούμερο επτά τού αρχαιολογικού χώρου τού Κουμράν, είχε βρεθεί το μοναδικό ελληνικό χειρόγραφο από τα Χειρόγραφα τής Νεκρής Θάλασσας, το χειρόγραφο 7Q5, το οποίο προέρχεται από το 50 π.Χ. μέχρι και το 120 μ.Χ. Έγγραφα κι αυτά θρησκευτικά ήταν που είχαν προβληματίσει τον κόσμο για χρόνια πολλά. Στη δική μου περίπτωση, ο κόσμος όλος είχε επηρεασθεί και αλλάξει με τα

χειρόγραφα που είχα ανακαλύψει και που χρονολογούνταν στην ίδια περίπου περίοδο με το 7Q5.

Αυτή τη φορά, κάποιοι άλλοι δούλεψαν εκτός Ελλάδος – στο Κουμράν- και τα λυτρωτικά νέα τών ανακαλύψεων αυτών έφτασαν και σ' εμένα.

Η ομάδα αρχαιολόγων τού Τζόσουα που επισκέφτηκαν το σπήλαιο αυτό για να το φωτογραφίσουν για πολλοστή φορά, βρέθηκαν μπροστά σε μία έκπληξη. Μικρό μέρος τού σπηλαίου είχε καταρρεύσει και ήρθαν στο φως και άλλα χειρόγραφα γραμμένα στην ελληνική γλώσσα. Ήταν χτισμένα σε κρύπτη τού ιδίου σπηλαίου.

Δεν είχαν προχωρήσει σε περαιτέρω εξετάσεις και αναλύσεις τών εγγράφων, διότι επιθυμούσαν να γίνουν αυτά παρουσία μου. Υπήρχαν κάποιες θεωρίες και με τη βοήθειά μου ή θα επιβεβαιώνονταν ή όχι.

Δεν χρειαζόμουν τίποτα παραπάνω για να δεχτώ να τούς συνοδεύσω στο ταξίδι αυτό. Σε είκοσι τέσσερις ώρες είχαμε ήδη βρεθεί στη περιοχή τών ανασκαφών. Κατά τη διάρκεια τού ταξιδιού αυτού ένοιωθα ότι με περίμενε κάτι σπουδαιότερο από τη δική μου ανακάλυψη.

Φτάσαμε βράδυ και θα έπρεπε να περάσω μία νύκτα ατελείωτη στο ξενοδοχείο για το φως τής νέας ημέρας να έρθει. Πολύ νωρίς το πρωί με οδήγησαν στις αποθήκες όπου κρατούνταν τα ευρήματα. Περίμεναν εκεί, υπομονετικά, για να έρθουν στο φως τής ημέρας και να φέρουν ένα φως αναγκαίο στους ανθρώπους. Εάν είχαν ανακαλυφθεί την ίδια περίοδο με τα άλλα έγγραφα της Νεκρής Θάλασσας, δε θα αποτελούσαν από μόνα τους μία μεγάλη ανακάλυψη. Τώρα αποτελούσαν από μόνα τους μία αποκάλυψη – θα μπορούσε κάποιος να πει- θεϊκή.

Αμέτρητες οι έρευνες διαφόρων επιστημόνων στο σπήλαιο αυτό, κι όμως ανακαλύφθηκαν σε μία χρονική περίοδο που εγώ και η υπόλοιπη ανθρωπότητα τα χρειαζόμασταν. Και άρχισαν να γίνονται διεξοδικοί έλεγχοι τών εγγράφων.

Οι πρώτες αναλύσεις αυτών έδειξαν ότι ο τρόπος γραφής των είναι ίδιος με τα πρώτα –τα παλαιότερα χρονολογικά- κείμενα τής δικής μου ανακάλυψης. Αυτό σήμαινε ότι οι πρώτες σελίδες τών δικών μου χειρόγραφων είχαν γραφεί από το ίδιο άτομο που είχε γράψει και τα κρυμμένα χειρόγραφα τού σπηλαίου επτά. Και οι εκπλήξεις συνεχίζονται. Αναφέρεται κάποιος Ιησούς, υιός τής Μαρίας και τού Ιωσήφ. Αυτό το άτομο-διδάσκαλος και οι ακόλουθοί του με την οικογένειά του αποφάσισαν να φύγουν από το Ισραήλ. Σ' αυτό το σημείο ο συγγραφέας τού χειρόγραφου τελειώνει τη περιγραφή του και μπορούμε να αναφερθούμε στους Εσσαίους.

Οι Εσσαίοι αποτελούσαν μία θρησκευτική ομάδα τών Ιουδαίων. Είναι γνωστό ότι προτιμούσαν μία ζωή σε καθεστώς απομόνωσης και ήσαν οργανωμένοι κοινοβιακά.

Το πιο πιθανό είναι ότι ο Ιησούς τής δικής μου ανακάλυψης είναι το ίδιο άτομο με τον Ιησού από το Κουμράν. Ίσως να πίστευαν ότι ήταν ο «Διδάσκαλος τής Δικαιοσύνης» που αναφέρεται στις διδασκαλίες των.

Στα πρωτοχριστιανικά έτη, ο Απολλώνιος ο Τυανεύς και ο Σίμος ο Μάγος είχαν λανθασμένα ταυτιστεί κάποτε με τον Μεσσία Ιησού Χριστό. Εγώ έκανα το ίδιο μεγάλο αλλά και καταστροφικό λάθος.

Οι Εσσαίοι ήταν κλειστή κοινότητα και ζούσαν κυρίως χωριστά από τον άλλο κόσμο. Παρομοίως και τα άτομα τής ομάδας τής Αφρικής παρέμειναν μακριά από άλλες ανθρώπινες κοινότητες και γι' αυτό ήρθε κάποτε η στιγμή που εξαφανίσθηκαν όλοι. Δεν υπήρξαν απόγονοι να συνεχίσουν την ύπαρξη τής κοινότητας. Οι Εσσαίοι, μπορεί να μην απαγόρευαν τον γάμο, ευνοούσαν, όμως, σαφώς την αγαμία τών μελών τους. Έτσι, η αγαμία επικρατούσε μεταξύ των. Όταν οι Εσσαίοι διαλύθηκαν από τα ρωμαϊκά στρατεύματα γύρω στο 70 μ.Χ., με την άλωση τής Ιερουσαλήμ από τον Τίτο, κάποιοι θα διέφυγαν, ακολουθώντας τον Διδάσκαλο Ιησού. Αυτοί ήταν η ομάδα ανθρώπων που περιγράφεται στα χειρόγραφα τού Κουμράν που ανακαλύφθηκαν προσφάτως και στα έγγραφα τής Αφρικής.

Κάποιοι συνέχισαν τη συγγραφή τού κειμένου τής Αφρικής, αφού ήταν φυσικό να πέθαινε κάποτε αυτός που το είχε αρχίσει. Αυτός είναι και ο λόγος που οι μετέπειτα σελίδες είναι γραμμένες από άλλο άτομο.

Ποτέ δε θα μάθουμε τι θα γινόταν εάν κάποιος άλλος και όχι εγώ, ανακάλυπτε τα κείμενα τής Αφρικής. Μπορεί να μη γινόταν γνωστό. Πιθανότατα, αυτός ο άλλος να μην ταύτιζε τον Ιησού τής Αφρικής με τον Θεάνθρωπο Ιησού.

Εγώ το έκανα και μάλιστα κατάφερα να πείσω και την ανθρωπότητα. Δύσκολο να καταλάβουμε γιατί το επέτρεψε αυτό να γίνει. Πρέπει να θυμόμαστε ότι είναι ο Θεός και μόνο αυτός είναι υπεύθυνος για όσα μάς επιτρέπει να πράξουμε. Από τη στιγμή που δεν παρεμβαίνει, κάποιο σχέδιο έχει.

Στη δική μου περίπτωση, παρενέβη μετά από κάποια χρόνια, αφού πρώτα κατάφερα αυτό που επιθυμούσα, και τότε χρησιμοποίησε άνθρωπο αγαπητό σ' εμένα και σ' Αυτόν ως μεσάζοντα, τον καλό μου γέροντα.

- Είμαστε σίγουροι για τα αποτελέσματα. Τελικά είσαι καλύτερος επιστήμων από εμένα και χαίρομαι πολύ γι' αυτό, χαμογελώντας έλεγα στον φίλο μου Stevo, καθώς κατευθυνόμασταν για το ξενοδοχείο μας όπου μία κοινή μας συνέντευξη τύπου είχε κανονισθεί για να ενημερωθεί η ανθρωπότητα για το λάθος μου το μεγάλο.

Αυτό είναι το τέλος αυτής τής ιστορίας. Τα έγγραφα τής Αφρικής δεν μιλούσαν για τον Θεάνθρωπο Χριστό. Οι επιστημονικοί μου υπολογισμοί ήταν σωστοί, αλλά τα συμπεράσματα μου ήταν λανθασμένα. Η επιστήμη δεν έλεγε ψέματα, αλλά η δική μου λογική είχε παρερμηνεύσει τα αποτελέσματα τής επιστήμης για να αποδείξει αυτό που ήθελε.

Εγώ κατάφερα να πετύχω ό,τι δεν είχαν πετύχει οι διωγμοί τών πρώτων χριστιανών. Στα χρόνια τών πρώτων διωγμών, η υπέρτατη δοκιμασία ενός χριστιανού ήταν να πεθάνει για την πίστη του. Ακόμη και ενώπιον τών θηρίων τής αρένας, οι χριστιανοί δεν μπορούσαν ν' απαρνηθούν την πίστη τους. Τελικά, εγώ ήμουν η υπέρτατη δοκιμασία αυτών τών ατόμων και όχι μόνο. Κάθε ψυχή που πίστευε και ήλπιζε σε κάποιον θεό, δοκιμάσθηκε από τον λόγο μου. Ήμουν μία καθολική δοκιμασία όλων τών πιστών, ανεξαρτήτως θρησκείας.

Σκεφτείτε καλά αυτά που βιώσαμε τα τελευταία χρόνια εξαιτίας μου. Ελπίζω να καταφέρω να σάς επαναφέρω στο σωστό δρόμο, όπως κι εγώ επανήλθα. Ο χρόνος θα με βοηθήσει. Σάς ζητώ ταπεινά συγγνώμη.

Τελευταία συμβουλή. Πολλές φορές, η καρδιά είναι καλύτερος σύμβουλος από τη λογική.

ISBN : 978-618-00-1933-9

